

Diệp Gia

Contents

Diệp Gia	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	36
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	49
14. Chương 14	55
15. Chương 15	63
16. Chương 16: Phiên Ngoại 01	65
17. Chương 17: Phiên Ngoại 02	68

Diệp Gia

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại đô thị, hình cảnh x hình cảnh (x hắc bang), nhất thụ nhất công (trá hình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-gia>

1. Chương 1

Có người từng nói với tôi, trong bốn mùa, chỉ có âm thanh mùa thu là có thể ngấm vào xương cốt bạn. Đó là thứ âm thanh phù hợp nhất với bản chất sinh mệnh. Nếu nói chết chính là vùi lấp trong băng tuyết mùa đông, thì những tháng ngày chúng ta còn sống chính là những tháng ngày lang thang trong mùa thu. Lúc ấy tôi nghe xong cũng chẳng thiết tha gì, xem đó như lời nghe được khi say. Mà mặc dù có tỉnh, tôi cũng sẽ không cảm thấy bi thương, vì vào mùa trăm hoa bị quên lãng ấy, tôi quen biết Diệp Gia.

Đó là một ngày vừa qua đầu thu, ánh mặt trời vẫn rất nóng và gay gắt, nhưng gió đã có phần mạnh hơn. Diệp Gia cúi đầu, đi phía sau một đội người. Tôi lúc ấy cũng không biết cậu chính là Lâm Diệp Gia tôi hao tổn tâm trí muốn tìm, một Lâm Diệp Gia nghe nói trời sinh phải làm cảnh sát, người duy nhất ở trường trong giờ dạy vật lộn tự do đánh ngã huấn luyện viên, là học viên trong lớp mô phỏng đối kháng chỉ một mà đánh bại cả tổ. Nói thật thì, ảnh chụp cậu ấy trên lý lịch sơ lược khiến tôi có phần hoài nghi đây chỉ là một anh chàng ngây ngô, đơn thuần và phảng phất chút ngượng ngùng. Ấn tượng khắc sâu nhất chính là cậu có hàng mi rất đen, chỉ cần hàng mi ấy thôi đã có thể bắt gặp vài phần sát khí.

Mặc dù kinh ngạc, nhưng tôi không hề do dự. Đại đội chống buôn lậu ma túy nơi biên giới khi ấy không đông đúc nhân tài như sau này, thay vào đó là thiếu người trầm trọng. Mà tôi, tôi cũng đang vô cùng hăng hái, vô cùng vội vã quyết tâm phải làm nên tên tuổi, để người cha cao cao tại thượng kia xem. Lâm Diệp Gia đúng là nhân tài mà người ở mỗi cục đều muốn cướp lấy, trải qua đấu đá, cuối cùng vẫn bị tôi đoạt đi. Nhân tài như vậy, cuối cùng tên tuổi làm sao có thể rơi xuống một đại đội nhỏ nhỏ chống buôn ma túy chẳng tên tuổi như thế, tôi chưa từng nghĩ đến việc ấy có liên quan gì với cha mình, mãi đến khi thư ký Vương đến đưa tư liệu cười nói, lần sau trở về nhớ nói tốt cho bọn chú với cha cháu.

Vậy nên lúc Diệp Gia tiến vào, tôi kìm nén lửa giận trong bụng, vừa thấy có kẻ bước vô liền quát: “Đều ngẩng đầu lên cho tôi!” Và rồi, giữa nhiều người đến thế, tôi liếc mắt một cái chỉ thấy mỗi Diệp Gia. Hoặc có lẽ, mặc kệ là ai đi chẳng nữa, nếu cậu đứng giữa bọn bầy đàn đông, người đầu tiên mắt tôi có thể nhìn thấy luôn là Diệp Gia. Tóc cậu không được coi là ngắn, nhưng cũng chẳng phải rất dài, lọn tóc trên trán rũ xuống như dòng chảy của biển, hàng mi rất đen, đôi mắt sáng ngời trong vắt, thứ lấp lánh trong mắt cậu dưới ánh nắng ban trưa như một con cá quẫy đuôi bơi lội. Cậu mặc một bộ quần áo màu trắng đơn giản, có hai khuy áo chưa cài, nhưng không vì vậy mà trông có vẻ tùy tiện hoặc biếng nhác. Sau đó, tôi đã nghĩ đến một lúc lâu mới nhớ được cậu giống thứ gì, cậu giống một chú hươu, sẽ làm người liên tưởng đến thảo nguyên mênh mông vô bờ, liên tưởng đến trời xanh mây trắng, thuần khiết mà tự do. Diệp Gia là người sẽ khơi dậy dự vọng chiếm giữ hoặc bảo vệ trong sâu thẳm con người. Tôi nghĩ, tôi thuộc về sau.

Như ma xui quỷ khiến, tôi phân việc cho tất cả, chỉ giữ lại mỗi Diệp Gia là chậm chạp không quyết định. Rốt cuộc, có một ngày cậu đi vào phòng làm việc của tôi. Cậu nói, đội trưởng, tôi muốn vào tổ hành động. Tôi đáp lời rằng, cậu bằng điểm nào nói cậu đủ tư cách phải vào tổ hành động. Kỳ thật là tôi càn quấy, bắt kỳ điều nào trong hồ sơ của Diệp Gia đều chứng minh cậu đủ điều kiện vào tổ hành động, thậm chí có thể lãnh đạo cả tổ hành động. Chẳng qua tôi không muốn để cậu đi.

Sau đó Diệp Gia liền đứng trước mặt tôi, có phần quật cường mím môi lại, nhưng thứ lấp lánh tỏa sáng trong mắt là tự tin và kiêu ngạo tràn đầy. Sau đó nữa, hai chúng tôi tới bên trong sân bóng rổ ở cục, bắt đầu một hồi tự do vật lộn lẫn nữa.

Tôi rất tin tưởng bản thân mình, vì tôi từng là quán quân vật tự do toàn quốc, còn có cả kinh nghiệm trong mấy năm nay do đối đầu với bọn tội phạm hung ác, gian hoạt, tàn nhẫn nhất thế giới. Ấy vậy mà, thiếu chút nữa tôi đã chẳng phải đối thủ của Diệp Gia. Rất nhiều lúc, khi ngăn chặn thân mình Diệp Gia, tôi cũng không dám tin bản thân có thể thắng. Diệp Gia ra tay rất mau, rất hiểm, rất chuẩn xác, năng lực ứng biến rất mạnh. Tôi lúc ấy có phần do dự, nhân tài như vậy nếu vào tổ hành động nhất định sẽ trở nên nổi bật. Thế rồi khi nhìn xuống gương mặt Diệp Gia, phần do dự đó toàn bộ đều tan thành mây khói. Sự gần gũi này giúp tôi có thể cẩn thận quan sát cậu, bấy giờ tôi mới phát hiện, hóa ra ngũ quan cậu cũng rất động lòng người, mũi thẳng, phía dưới là đường viền của đôi môi hồng, có lẽ do thời gian đối đầu dài quá mà môi khô nứt, nhẹ nhàng thở dốc. Tôi sờ lấy cơ thể cậu, cơ thể Diệp Gia mềm mại quá, mềm mại đến mức khiến người hận sao lại chẳng thể mau mau mà đè ép lấy. Tôi cũng không rõ bản thân phải dùng bao phần sức lực mới có thể khắc chế được ý niệm xấu xa ấy trong đầu, không tiến thêm làm động tác tiếp theo.

Tôi nhìn vào đôi mắt sáng như sao trời, gần từng chữ từng chữ một: “Lâm Diệp Gia, ngày mai đến phòng tư liệu báo danh.” Sau đó, Diệp Gia bắt đầu mười lăm phút mắng chửi mà cả đời tôi chẳng thể nào quên. Tôi cũng không biết cậu học được từ đâu, nhưng những chữ dơ bẩn ấy thoát ra khỏi miệng cậu thật khiến tôi khiếp sợ. Trong thời khắc mắng chửi đó, cậu không hề lặp từ.

Đó thật sự là một cảnh tượng rất kỳ lạ. Vào một buổi chiều gần đậm sắc thu, ánh sáng mờ ảo phản chiếu từ ngoài cửa sổ luồn vào căn phòng bóng rổ trống trải, một người đàn ông anh tuấn dề lấy một chàng trai anh tuấn, từ miệng chàng trai tuôn trào những gì chói tai nhất mà tất cả phụ nữ đều xấu hổ khi muốn thốt thành lời.

Tôi biết dáng vẻ mình ngay lúc đó rất ngốc, há to miệng lẳng lặng nghe cậu mắng. Khi cậu đã im lặng thì tôi hãy còn thất thần, cuối cùng, chỉ nghe Diệp Gia nhẹ nhàng nói, không phải anh luyện tiếu chẳng nở rời khỏi tôi đó chứ? Lúc ấy tôi mới như bình tĩnh, kích động đứng dậy, mặt đỏ bừng. Sau này, có lẽ chính là do thời khắc ấy mà tôi luôn cảm thấy đôi mắt như nước hồ thu của Diệp Gia có thể nhìn thấu hết thảy. Diệp Gia thông thả đứng dậy phẩy bừa đất trên người, nói như hỏi chuyện chẳng liên quan, anh có thể nói cho tôi biết vì nguyên nhân gì mà không cho tôi vào tổ hành động được không.

Trời mới biết, tôi cũng chẳng muốn nói thật, chỉ là lời cứ như nước chảy theo miệng ra ngoài. Cậu quá đẹp, tôi nói. Sau đó, tôi nghĩ, sợ dĩ chẳng hiểu sao tôi lại nói ra đáp án chân thật trong lòng có lẽ bởi do vấn đề của Diệp Gia tôi chưa từng cẩn thận nghĩ suy. Tôi làm vậy tựa hồ hoàn toàn đến từ một loại trực giác, hoặc giả có thể nói là một loại bản năng. Một loại bản năng muốn bảo vệ người thân của mình. Diệp Gia quay đầu, không nói lời nào nhìn tôi. Tôi chỉ phải bổ sung thêm, tướng mạo cậu sẽ khiến người gặp một lần chẳng thể nào quên được, đối với những kẻ làm việc này như chúng ta thật quá mức nguy hiểm. Diệp Gia không nói nữa, ngày hôm sau cậu đến phòng tư liệu báo danh.

Tôi lẽ ra nên sớm biết Diệp Gia không phải loại người dễ thỏa hiệp mới phải, quả nhiên là vậy. Sau khi tới phòng tư liệu, lấy danh nghĩa thu dọn hồ sơ, cậu thường xuyên cải trang thành đủ loại người với đủ kiểu dáng đi tìm hiểu tin tức. Tất nhiên Diệp Gia rất am hiểu việc bắt chước đó, cậu muốn thông qua ngụy trang chứng minh với tôi, dung mạo sẽ không biến thành thứ gây trở ngại. Chỉ là cậu không rõ, đó nào có phải nguyên nhân chân thật trong sâu thẳm nội tâm tôi. Phòng tư liệu trở thành nơi kích thích nhất trong đội, nếu không phải cuối cùng tôi tự mình bắt Diệp Gia đang cải trang ra ngoài về, tôi dám khẳng định, nơi đó sẽ trở thành chốn rất nhiều cảnh sát trẻ muốn đến.

Tôi tóm lấy áo Diệp Gia, hung dữ quăng cậu vào ghế sa lon nơi phòng làm việc của mình. Hôm nay cậu sắm vai tên buôn lậu hoa quả, từ sự ngụy trang tôi có thể thấy Diệp Gia quả thật rất giống. Quần áo, tóc tai, vẻ tang thương trên mặt, ngay cả vết bẩn trong móng tay đều chẳng có chi tiết nào sơ hở. Tôi cười lạnh, véo hai má cậu, buộc cậu ngẩng đầu nhìn tôi. “Trò này chỉ lừa được bọn tội phạm ngờ nghệch mà thôi.” Tôi nói, “Một gã buôn lậu hoa quả không có đôi mắt thể này, đôi mắt quá sáng. Ngay cả tôi còn lừa không được, cậu còn muốn lừa ai?” Tôi buông lỏng tay, nhưng ánh mắt Diệp Gia quật cường dán vào tôi, cậu ấy nói: “Tôi không sợ chết.” Tôi hừ lạnh một tiếng, đáp trả: “Đôi khi, chết cũng không phải việc đáng sợ, chỉ sợ là không chết được.” Tiếp theo lại cẩn thận nói thêm: “Còn làm như vậy nữa, tôi sẽ đưa cậu vào kho vũ khí, cho cậu mỗi ngày canh giữ súng ống.”

Trong nháy mắt đó, tôi cơ hồ có thể nhìn thấy ánh mắt gần như oán hận của Diệp Gia, ánh mắt vẫn cứ mãi nhìn chằm chằm, cho đến khi chịu thỏa hiệp.

Rồi sau đó trong vài năm tiếp theo, Diệp Gia trở thành nhân viên phòng tư liệu của tôi, hoặc nói đúng hơn là của đội chống buôn lậu ma túy được nâng niu nhất. Tôi phát triển trọn vẹn tiềm năng hạng nhất của cậu. Diệp Gia có năng lực chỉ đọc một lần là nhớ. Phạm là có ghi chép gì trong hồ sơ, chỉ cần xem qua cậu sẽ không quên. Cậu phân tích, lập ra những kế hoạch hành động rất phức tạp, khéo léo. Tôi dám nói nếu phân tích của mình và Diệp Gia khác nhau, tôi sẽ chẳng chút do dự nghe theo phân tích của cậu.

Trên thực tế Diệp Gia trở thành người làm việc chung với tôi, hai chúng tôi cùng nhau phân tích vụ án, lập kế hoạch hành động, chẳng qua lúc chân chính tiến hành, tôi mãi vẫn không đưa cậu đi cùng. Từ đó về sau Diệp Gia cũng chẳng yêu cầu lần nữa. Nếu dựa trên việc một nhân viên phòng tư liệu mới vào làm mà nói, tốc độ lên chức của Diệp Gia chẳng có gì không hài lòng. Gần một năm rưỡi sau, cậu đã là sếp phòng tư liệu, thành trợ thủ chính thức của tôi. Nơi đó có biểu hiện xuất sắc của Diệp Gia, còn có cả tôi tận hết

sức lực giới thiệu. Tôi vẫn muốn để Diệp Gia hiểu được, rong ruổi chiến trường không nhất định phải máu nhuộm binh khí.

Cũng chính tại đó, chúng tôi quen biết Đồng Ủy, cô là con gái của kẻ kinh doanh bất động sản nổi tiếng nhất thành phố. Khi đó tôi và Diệp Gia đang cùng nhau điều tra vụ án buôn lậu thuốc phiện, vụ án đó liên lụy tới cha cô. Lần đầu gặp cô ngoài tòa án, mới từ bên trong đi ra tôi liền bắt gặp cô tựa vào chiếc xe thể thao màu đỏ cánh sen hút thuốc. Cô không vào chờ nghe xét xử nhưng hiển nhiên đã biết kết quả. Cha cô vì chúng tôi không có đủ chứng cứ mà được tuyên án vô tội. Cô nhìn tôi một cách khinh thường, nói: “Sao vậy, các anh không bắt được ông ta vào tù?”

Tôi nói: “Tôi rất muốn, nhưng chứng cứ không đầy đủ.” Cô hừ lạnh một tiếng, trả lời: “Có lẽ ông ta không buôn bán ma túy, chẳng qua tống ổng vào tù cũng hợp với công bằng.” Tôi chưa từng gặp qua cô con gái nào nói về cha mình như vậy, nhưng Đồng Ủy đã chẳng còn hứng thú nói chuyện, cô vào xe, không thèm chào hỏi, tuyệt trần mà đi.

Lúc gặp lại Đồng Ủy, ấn tượng khắc sâu ấy đã mờ nhạt dần, nhưng tương phản quá lớn vẫn khiến tôi kinh ngạc. Cô mặc đồng phục cảnh sát màu đen, thắt bím hai bên một cách gọn gàng, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi, nhẹ nhàng chào theo kiểu nghi thức quân đội, sau đó mỉm cười nói: “Đồng Ủy, tôi đưa tin.”

Thế rồi tôi bắt đầu tin có vị chúa tể trong chốn tối tăm trên đời này, vì rằng người cô để mắt tới không phải tôi mà là Diệp Gia. Cậu chưa từng gặp cô, vậy nên cuối cùng tôi là người bị hoảng sợ. Cô trực tiếp nói với tôi, kẻ giống tôi trước đây có nhiều lắm, hãy dẫn cô đi phòng tư liệu.

Lúc tôi đưa cô đến phòng tư liệu, trong lòng có một cảm giác rất mơ hồ, chẳng thể nói rõ. Vậy nên tôi không nhớ được Diệp Gia lúc ấy đang làm gì, dựa vào sự hiểu biết của tôi đối với Diệp Gia, tôi đoán cậu ấy đang ngồi trước máy tính mà xem tài liệu, hoặc có thể đang cau mày nghiên cứu sách dạy đánh cờ. Tôi không nhớ rõ việc này ngoài một vài chi tiết rất nhỏ còn có một nguyên nhân quan trọng hơn. Khi tôi giới thiệu cả hai cho nhau, Đồng Ủy nhìn Diệp Gia đến nửa phút không lên tiếng, rồi sau đó mở miệng bật ra một chuỗi con số: “33, 23, 29, Lâm Diệp Gia.”

Lúc ấy toàn bộ phòng tư liệu lặng ngắt, Diệp Gia có một thói quen rất kỳ lạ. Nhớ một người chẳng những sẽ nhớ tướng mạo người đó, cậu còn xem trọng dáng người của họ hơn. Cậu nói tướng mạo có thể cải trang giả dạng, nhưng dáng người trong khoảng thời gian ngắn rất khó hoàn toàn đổi thay. Vậy là vào lúc xác định thân phận người khác, chẳng những cậu nhìn người xem tướng mạo, mà còn có thể khiến đương sự xấu hổ bằng cách báo ra số đo ba vòng làm bằng chứng. Thế nên, sau khi Đồng Ủy báo ra một chuỗi con số, mọi người đều rất muốn thấy biểu cảm của Diệp Gia. Diệp Gia mỉm cười đáp lại: “Sao nào, rất chuẩn phải không.” Trong phòng nhiều kẻ cười đến đau cả bụng, tôi cười khổ nghĩ, sự cố quái này của Diệp Gia thật đúng là không phải nổi danh một cách bình thường, ngay cả Đại tiểu thư cũng biết.

Tôi vẫn luôn hy vọng Diệp Gia có thể sống hạnh phúc, cậu rồi sẽ có một gia đình, sẽ có vợ, có con. Tôi biết cậu cần những thứ ấy, Diệp Gia là trẻ mồ côi, vào năm mười bốn tuổi, sau khi cha mẹ mất thì cậu vẫn lớn lên trong một viện phúc lợi ở Bắc Kinh. Sự xuất hiện của Đồng Ủy khiến tôi hiểu rõ, cô chính là người tôi đang đợi để cho Diệp Gia cuộc sống mà tôi muốn cho cậu ấy.

Từ sau khi Đồng Ủy nói ra những chuỗi số kia, cô bắt đầu kiên trì bền bỉ theo đuổi Diệp Gia. Bằng phương thức theo đuổi riêng, tôi đã không còn thấy chiếc xe thể thao màu lửa đỏ, cô cũng chưa bao giờ mời Diệp Gia đến vô số câu lạc bộ đêm hoặc quán rượu cha cô mở. Mỗi bữa trưa, tôi luôn thấy cô bưng hai khay cơm nghiên cứu thực đơn căn tin, sau đó kiên nhẫn xếp hàng, chờ nhận cơm. Tôi chú ý thấy, cô gắng hết sức không mua cùng một loại thức ăn. Chẳng qua rất nhanh cô phát hiện, thực đơn căn tin của chúng tôi rất hay lặp lại. Thế là mỗi buổi sáng, tôi đều thấy trong giỏ xe đạp của cô có hơn một cái gà mên, mà trên tay cô thường xuyên bị băng bó.

Tôi đoán người Đồng Ủy muốn làm cảm động trước hết là tôi, chẳng qua tôi biết sớm hay muộn cô có thể khiến Diệp Gia xiêu lòng. Tuy thoát nhìn lãnh đạm, kỳ thật cậu là một người dễ mềm lòng, hơn nữa cậu cũng rất khát khao tình cảm, luôn mong mỗi có người quan tâm. Tôi cố hết khả năng tạo cơ hội cho họ, trong cục chẳng ai không biết tôi dồn sức làm mai, ai cũng lạc quan rằng cuộc tình này sẽ thành.

Sau đó lại xảy ra một vụ án làm chuyện này rốt cuộc biến ra nước chảy thành sông. Vụ án buôn lậu thuốc phiện của cha Đồng Ủy tìm được bằng chứng khác, những tổ viên phá án đều có vẻ xấu hổ, chẳng biết phải

đổi mặt với Đồng Úy thế nào. Mà ngay lúc chúng tôi vất hết óc, lo lắng có cần phải tiến thêm một bước, thực hiện kế hoạch dự định để thâm nhập vào lúc nửa đêm hay không, Đồng Úy tìm được tôi và Diệp Gia. Cô nói cô không tiện ở lại trong đội để tránh tình báo bị tiết lộ, nhưng làm thành viên của đội chống buôn lậu, cô có nghĩa vụ đồng cam cộng khổ với mọi người, vậy nên cô thỉnh cầu được cho về nhà nằm vùng. Lúc ấy sắc mặt cô trắng bệch, nhưng rất quật cường, biểu cảm ấy gần như khiến tôi nghĩ rằng mình đang nhìn thấy Diệp Gia.

Diệp Gia không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô, thấp giọng ở bên tai cô nói: “Không sao đâu, không sao cả đâu, hết thảy đều đã qua.” Rồi sau đó sự thật chứng minh, chúng tôi lại một lần nữa sai lầm lạc lối, cha Đồng Úy không buôn lậu thuốc phiện, ông vô tội.

Trái ngược với thường lệ, vì phá án thất bại mà đội chống buôn lậu đi ăn mừng một phen, mỗi người đều uống đến mớ mềnh. Tôi để Đồng Úy đưa Diệp Gia về, Diệp Gia hàm hồ hỏi tôi vì sao anh không làm. Tôi đáp nhẹ cậu, mắg: “Thằng nhóc này, sao lại vào thời điểm mắu chốt mà chẳng hiểu biết gì vậy.”

Đồng Úy dìu Diệp Gia đi rồi, tôi một người ở lại uống cạn mấy chai, nằm ở dắy ghé trên sàn nhà, trong đầu nhớ lại quang cảnh hơn một năm trước, tôi và Diệp Gia nằm trên sân bóng rổ. Lúc ấy trên người Diệp Gia tỏa ra mùi như có như không, thứ mùi vị vì vận động kịch liệt mà tản ra theo không khí nóng. Khi ấy tôi bất giác hoảng hốt, chỉ biết trong lòng mê man nghĩ, thằng nhóc này thật đúng là thơm mà, là hương thơm của xà phòng tắm. Là xà phòng nào chứ, tôi uống rượu đoán, mãi đến lúc hoàn toàn mê man.

Từ đó về sau, Đồng Úy và Diệp Gia chính thức ở chung. Tôi đoán có lẽ Diệp Gia thích Đồng Úy, vì lúc nhìn cô, một cách lơ đãng, trong mắt cậu sẽ hiện lên vẻ ầm ắp. Trực giác nói cho tôi biết, nếu yêu thương một người, Diệp Gia sẽ rất chấp nhất, thậm chí có thể rất điên cuồng. Nhưng tôi không muốn thấy cậu như thế, bởi vì tôi biết, trên đời này chỉ có thứ gì nhàn nhạt mới có thể kéo dài. Tôi muốn Diệp Gia có loại hạnh phúc kéo dài ấy.

Trong cục, Diệp Gia và Đồng Úy trở thành đôi vợ chồng tiêu chuẩn ai gặp cũng phải ao ước. Lúc Đồng Úy đầy say mê, mặc kệ đang ở trường hợp nào cũng luôn ôm lấy Diệp Gia mà cắn, miệng nói hãy nhớ kỹ, em muốn cưỡng bạo anh. Khi vừa mới bắt đầu, Diệp Gia còn có chút giật mình, nói sao anh lại tìm thấy nàng sói mẹ thế này. Đồng Úy nheo mắt nhìn Diệp Gia bảo, không chiếm được anh nên em mới biến thành sói, tuy hiện tại đã chiếm được nhưng vẫn chưa phải toàn bộ. Diệp Gia kinh ngạc hỏi Đồng Úy, trên người anh có chỗ nào mà em chưa rĩa qua, sao lại nói không có được toàn bộ. Những lời ấy của cậu vừa ra khỏi miệng, mọi người bên cạnh đều cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Nhưng những câu tiếp theo của họ đã hủy đi lửa vừa mới sinh ra trong lòng người khác. Đồng Úy luồn tay vào trong áo của Diệp Gia, nghiêm trang nói: “Là nơi này, lực phủ ngũ tạng anh.” Diệp Gia suy nghĩ một chút, cau mày đáp lại: “Em lại muốn ăn lòng heo à, hôm nay mua gì, gan heo hay bao tử heo?”

Cho nên những cảnh sát mới tới thường lấy những lời đối thoại của đôi vợ chồng này làm bài học giáo dục giới tính, lúc vừa tới thì nghe đến mức mặt đỏ tai hồng, sau lại cảm thấy vô cùng quái lạ. Tiểu Phong, cậu nhóc mới tới phòng tư liệu cũng giống thế, lúc ban đầu còn thẹn không chịu được, nghe nhiều thì có thể cùng mọi người cười vang vài tiếng. Với câu nói của miệng của Đồng Úy em muốn cưỡng bạo anh, cũng có người hoài nghi đêm đó Diệp Gia uống rượu, Đồng Úy đúng thật xuống tay cưỡng bạo Diệp Gia. Tôi nghe, cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm rằng, bằng thân thủ của Diệp Gia, nếu cậu thật sự không bằng lòng, mặc dù say chẳng biết gì, mười Đồng Úy cũng không quá sức.

Thêm một năm nữa, Đồng Úy mang thai, cô không chút nào che dấu việc ấy. Quả thật, trong cục, đối với hoặc ít hoặc nhiều những nam nữ già trẻ mà trong lòng còn tồn tại việc tơ tưởng đến Diệp Gia, thì đây có thể xem như dấu hiệu rằng cô hoàn toàn thắng lợi. Từ nay về sau, Diệp Gia chỉ thuộc về mỗi mình cô.

Tôi cho Diệp Gia nghỉ phép, để cậu về nhà chuẩn bị hôn sự cho tốt. Chỉ là chẳng biết vì sao, trong lòng tôi cảm giác phiền phức quá. Tôi, đã đưa ra một quyết định làm xoay chuyển vận mệnh của cả ba người.

2. Chương 2

Từ một năm trước, chúng tôi bắt đầu chăm chú quan sát vùng Tam Giác Vàng K. Nguyên nhân đây chính là nơi sản xuất ma túy lớn nhất Đông Nam Á, các tổ chức buôn lậu thuốc phiện vùng biên giới càng ngày càng phát triển. Hàng năm, nơi đây sẽ tiến hành tổ chức hai vụ giao dịch quốc tế, một lần vào mùa xuân, một lần vào mùa thu. Tôi và Diệp Gia vốn dĩ quyết định vào mùa xuân năm sau sẽ tiến hành bao vây toàn diện, tiêu diệt sạch giao dịch ở vùng biển quốc tế. Diệp Gia cảm thấy hiểu biết đối với tổ chức này thật sự quá ít, phải cần thêm nhiều thời gian đi thu thập tư liệu tình báo. Bởi vì nguyên nhân hạn chế, manh mối chúng tôi có từ cảnh sát quốc tế cũng chẳng đầy đủ, thế cho nên tôi cùng Diệp Gia đến bây giờ vẫn không cách nào thăm dò được kết cấu tổ chức cơ sở này sắp xếp, bố trí như thế nào, chỉ biết kẻ đứng đầu theo lệ thường gọi là King. Tôi còn nhớ rõ những ngón tay dài, mảnh khảnh của Diệp Gia nắm lấy hư không, nói: “Vua thuốc phiện, tao sẽ đến bắt mày.”

Rồi không lâu trước đó, tôi nhận được một tin tức, rằng già King đã chết. Việc đó có nghĩa vụ giao dịch vào mùa thu kế tiếp sẽ trở thành vụ giao dịch đầu tiên, quan trọng nhất của King mới từ khi hắn tiếp nhận chức vụ tới nay, rất có thể đích thân hắn ta sẽ có mặt, thành lập con đường tiền tệ mới. Tin tức đó tôi nhận được quả thật đến từ quân đội Thái Lan. Mượn quan hệ đặc biệt với cha, tôi mới có được thứ gợi ý trân quý ấy. Lúc ban đầu, tôi nghiêng rằng nghiêng lợi nói, quyết tâm tuyệt đối không dựa vào ông, nhưng từ lúc nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Diệp Gia thì bỏ cuộc. Diệp Gia nói, có tài nguyên mà không cần, đó gọi là lãng phí. Sau đó tôi lại nghĩ, cũng phải, ngay cả Diệp Gia, tôi cũng phải dựa vào quan hệ của cha mới có được.

Nhưng tin tức ấy tôi không nói cho Diệp Gia, tôi không muốn ảnh hưởng đến không khí tâm hồn của cậu. Huống chi khai chiến với kẻ buôn ma túy có quân đội riêng của chính mình, mặc kệ thành công hay thất bại, chỉ sợ sẽ phải dấy đưa cả một đời, trong hỗn loạn rất dễ mất mạng. Tôi không muốn kéo Diệp Gia vào.

Ngày hành động, tinh thần tôi dù nói gì cũng không cách nào tập trung, bên tai chẳng còn thanh âm đầy từ tính thường có của Diệp Gia. Trong những lần hành động trước kia, người thay thế tôi ở lại phòng chỉ huy là Diệp Gia. Các đồng nghiệp thường nói, chỉ cần nghe giọng Diệp Gia sẽ biết mình nhất định bình an vô sự. Thanh âm cậu tràn ngập tin tưởng, còn có cả tín nhiệm, ngắn gọn, thanh thoát.

Tôi mặc lễ phục màu đen đứng trên boong tàu, muốn mượn gió biển để tâm trí bình tĩnh. Đây là một chiếc du thuyền, người đi lại xung quanh đều là một vài nhân vật nổi tiếng của xã hội. Đó chính là chỗ giao hoạt của K, mỗi lần tổ chức này cử hành giao dịch đều mượn một vị nhân vật nổi tiếng nào đó khởi xướng một hội yến hội xa hoa trên biển, được mời đều là những kẻ kinh doanh giàu có nhất nhì Đông Nam Á. Người của K trà trộn trong đó, phủ thêm lớp da của nhân vật nổi tiếng, ai có thể biết bọn chúng là tội phạm dơ bẩn. Cho dù thất bại, các danh sĩ đầy thuyền này thật sự là con tin chẳng thể tốt hơn.

Tôi cũng không muốn một lưới bắt hết, kẻ tôi muốn tóm chính là King, về phần mấy tên tiểu quỷ trong phòng khác, cứ để lại cho cảnh sát quốc tế quan tâm. Trong đại sảnh bỗng nhiên truyền đến từng đợt ồn ào, một đoàn tạp kỹ đang biểu diễn, có lẽ tiết mục rất phấn khích làm cho những quý ông quý bà liên tục kêu ồ. Lúc này nếu tôi không đi vào sẽ khiến người chú ý, thế là ung dung thản nhiên tôi vào đại sảnh. Đối với cậu tôi chỉ cần liếc nhìn một lần. Liếc nhìn một lần thôi, tôi đã chẳng thể nào bước nữa. Người mặc bộ trang phục màu trắng bó sát người, mỉm cười, đứng trước lan can lầu hai đứng là Diệp Gia. Cậu đang nhìn về phía chùm đèn lồng lấy phía cao trên thuyền, ở đó có một người nữa cũng mặc quần áo với kiểu dáng tương tự, người nọ hiển nhiên thử nghiệm độ chắc của đèn treo, rất nhanh ra hiệu OK với Diệp Gia.

Tôi cảm thấy trái tim mình ngừng đập, trong lòng chỉ biết lặp đi lặp lại nói, Diệp Gia đừng mà, Diệp Gia đừng mà. Sao tôi lại chưa nghĩ tới chứ, trước năm mười bốn tuổi Diệp Gia vẫn theo cha mẹ đi xung quanh làm xiếc mà kiếm sống, thế nên cơ thể cậu rất mềm mại dẻo dai, cậu am hiểu nhất cũng là nhuễn công. Chẳng qua hiện tại cậu từ lầu hai bay lên đèn treo thì phải ở nơi nào mà hoàn thành một loạt động tác, hơn nữa còn chẳng mang dây an toàn. Đã mười năm cậu không biểu diễn xiếc rồi đó biết không. Ngay vào lúc tôi sắp thoát ra câu đừng mà, một cô gái mặc áo đỏ, tay cầm một bó hoa hồng chậm rãi đi lên cầu thang, đến trước mặt Diệp Gia.

Là Đồng Úy! Tôi không cần nhìn thẳng mặt cũng biết người mặc trang phục dạ hội màu đỏ kia là nàng sói Đồng Úy. Cô mỉm cười đi đến trước mặt Diệp Gia, đưa bó hoa hồng cho cậu. Mọi người trong đại sảnh đều

nhìn họ, bạn chẳng thể tưởng tượng được cả hai đứng chung một chỗ vừa chói mắt lại vừa hài hòa cỡ nào đâu. Vẻ thanh nhã của Diệp Gia trung hòa cho nét đẹp diễm lệ sắc sảo của Đồng Úy, còn ngọn lửa trong cô đốt cháy tính cách quá mức lạnh lùng của Diệp Gia, khiến cậu càng rực rỡ đến lóa mắt. Họ khiến mọi người ngừng thở, ngoại trừ lạng nhìn, bạn sẽ chẳng thể nói gì, dù là một chữ.

You are so handsome! Đồng Úy khàn giọng mở miệng. Diệp Gia mỉm cười, khom người nhận hoa như lời đáp tạ. Cậu lấy ra một nhành hoa, dùng răng nhẹ cắn đi những vết gai trên ấy, ngậm nhánh hồng vào miệng. Sau đó, cậu đứng trên lan can hít vào một hơi thật sâu, giang hai tay tựa chú chim bay lượn, đu người về phía chùm đèn treo phía trên chừng bảy tám trượng. Ngay thời khắc ấy, tôi thấy cậu liếc nhìn tôi, chỉ liếc nhìn một cái thôi, nhìn mau đến mức tôi chẳng kịp hiểu rõ nội dung, chỉ nhớ rõ nụ cười cậu tràn ngập tự tin.

Rốt cuộc tôi tin tưởng Diệp Gia là kẻ có thể đoạt hồn phách của mọi người, cậu dùng một chân ôm lấy trụ đèn treo, hai tay duỗi dọc theo thân, chân còn lại đưa ra sau, dùng sức của vòng eo bày ra tư thế gần như bay lượn. Ánh sáng dịu nhẹ của ngọn đèn trải đầy toàn thân cậu, làm cả người cậu khoác lên một vầng sáng vàng, hàng mi đen nhánh, bộ lễ phục trắng phau, và cả một màu đỏ bên môi. Đám đông bắt đầu khởi động, rất nhiều người vội vàng chạy về phía lầu hai để nhìn Diệp Gia biểu diễn rõ hơn. Tôi không hề cử động, bởi vì chỉ có thể đứng phía dưới này, tôi mới có thể thấy đôi mắt trong suốt của cậu. Hoặc giả, nếu cậu trượt tay, tôi sẽ kịp thời làm tấm đệm lưng cho cậu.

Bất chợt mắt Diệp Gia lay động, thế nên tôi phát hiện lầu hai có một người, kẻ chỉ dùng khứu giác như chúng tôi cũng có thể biết đó là loại người thường đối đầu với sinh tử. Gã ta như bị hấp dẫn bởi màn biểu diễn của Diệp Gia, nhẹ nhào người ra khỏi lan can lầu hai để theo dõi. Từ góc độ này, tôi có thể thấy gã xem rất chăm chú, đôi mắt hơi hờm vào, mũi khoằm, viền môi rất mỏng, người như thế vừa thấy chỉ biết đó là kẻ rất tàn nhẫn, lạnh lùng.

Diệp Gia ở phía trên tiếp tục biểu diễn trong chốc lát, cậu dùng một tay khoác lấy đèn treo kia, tay còn lại thì chỉ vào chiếc áo choàng màu đỏ dài chấm đất của Đồng Úy. Đồng Úy khẽ nghiêng đầu ý hỏi, đợi Diệp Gia gật đầu mới cởi áo choàng ra. Diệp Gia nhận lấy, rồi lại làm tiếp như thế, lấy thêm được hai áo choàng đỏ hoặc khăn quàng cổ nữa.

Cuối cùng, Diệp Gia mỉm cười với mọi người, giữa tiếng hô kinh hãi buông lỏng tay. Chẳng kịp suy nghĩ, tôi đã vội xông lên phía trước, nhưng không biết khi nào đã bị Tiểu Phong đứng cạnh bên giữ chặt tay. Ngay lúc cậu nhóc đang lôi kéo tôi, Diệp Gia đã tung chiếc áo choàng đỏ đầu tiên ôm lấy đèn treo, sau đó trượt xuống, đến khi hết chiều dài chiếc áo thứ nhất, Diệp Gia lại tung chiếc áo thứ hai ra, cứ như thế và như thế, tốc độ cực nhanh, nhưng mặc dù vậy, đến lúc cậu tung ra lần thứ ba, khăn quàng cổ đứt, trong đám người lại bộc phát ra một trận kinh hô chẳng thể khống chế. Diệp Gia nhẹ xoay người trên không trung, gần như chạm đất cùng lúc với những thứ màu đỏ vấy quanh.

Lúc Diệp Gia mỉm cười đứng trên sàn nhà, tôi không biết bản thân muốn làm gì, đau đớn chưa xót dâng lên trong lòng. Tôi muốn bước tới ôm lấy cậu, muốn đánh cậu, thậm chí muốn tìm nơi không ai biết giấu cậu đi. Cơn hoảng hốt trôi qua, đám đông vỗ tay như sấm, Diệp Gia lấy hoa hồng ra khỏi miệng, xoay người chào.

Tiểu Phong thấp giọng nói bên tai tôi: “Đội trưởng, Diệp Gia đặt thiết bị theo dõi, giao dịch sẽ bắt đầu vào thời gian bữa tối ở lầu hai.” Tôi kìm lại cơn thủy triều dâng trào trong lòng mình, chỉ cảm thấy nghị lực nhớ tới tâm trí tôi, nhớ tới tứ chi tôi. Đúng vậy, có Diệp Gia ngay cạnh bên, tôi tuyệt đối không thể thất bại.

Khi ly rượu thứ nhất trước bữa tối được đưa đến, tôi tháo khóa hồng trước ngực tượng trưng cho tân khách xuống, đây là dấu hiệu báo với mọi người đã đến lúc hành động. Lúc này du thuyền đã ra bên ngoài vùng biển quốc tế Nam Hải. Đó cũng là nơi gần lãnh thổ đất nước nhất, dưới ngọn hải đăng có tới gần hàng ngàn đặc chủng hải binh đang ẩn nấp. Đến thời điểm, phân nửa họ sẽ lên thuyền, một nửa sẽ đặc biệt ngăn cản đoàn trợ thủ của King. Kết quả này ngoại trừ quyết tâm của cấp trên lập chí diệt trừ King, kẻ tính tình hiểm ác, còn có tôi, nhân tố tự mình lợi dụng tài nguyên. Trong lòng tôi cười lạnh nói, King, chúng ta hãy chơi cú lớn nào.

Lúc bữa tối bắt đầu chưa lâu, bất chợt những nhân vật nổi tiếng đang bình thường bỗng chốc xui xẻo, gục

trên bàn hoặc ngã trên đất. Nhân lúc các vệ sĩ hãy còn kinh ngạc, các thành viên ở tổ hành động của tôi đang ẩn nấp lấy tốc độ nhanh như chớp xử lý họ. Đây vốn dĩ là kế hoạch mà tôi và Diệp Gia đã cùng nhau bàn luận kỹ, so với việc để King lấy họ uy hiếp, không bằng để chúng tôi tiên hạ thủ vi cường, để hẳn ta chẳng rõ đâu là người qua đường, vậy mới gọi là hắc ăn hắc.

Lúc chúng tôi tới gần đại sảnh, cuộc chiến đã bắt đầu. Thừa lúc hai bên đang say sưa đấu đá, tôi bước vào đại sảnh. Làm vậy là bởi trong lòng tôi vô cùng bất an, từ sau khi biểu diễn xong tôi không hề trông thấy Diệp Gia. Tôi chỉ thấy Đồng Ủy với mỗi ánh mắt tự trấn an bản thân cô một cách mạnh mẽ, vậy là cô cũng chẳng biết cậu ở nơi nào.

Vào đại sảnh, tôi gặp phải sự chống trả kịch liệt, ngay tại lúc tôi bị súng bắn ép đến thở không nổi, đột nhiên một khẩu súng từ bên ngoài bắn vào kẻ đối diện. Con tim tôi vui mừng, ngỡ rằng là viện quân xử lý lực cản bên ngoài vào đến. Xoay người sang chỗ khác cũng là một vài người quen, người bên cạnh xoay đầu nói với tôi: “Người một nhà.” Đó là một người tuổi còn trẻ, rất đẹp trai, chẳng kịp nhìn rõ, tôi đã vội gắng sức nâng súng đi vào trong. Chàng trai kia dường như nói thầm một tiếng, giống như không hiểu tôi vì sao phải mù quáng xông vào. Lúc tới đại sảnh tôi mới phát hiện, trên đại sảnh có một lỗ to, gió biển mạnh ủa vào, bầu trời đêm tối sẫm tựa như một cửa động đen ngòm thật lớn, mở toang cửa, rít gào.

Tôi hét lớn: “Bọn chúng ở phía trên!” Một cách liều lĩnh, tôi trèo lên qua cái lỗ ấy, chỉ kịp nghe được vài tiếng cẩn thận, sau đó tiếng súng vang lên, có người từ trên lỗ rớt xuống. Định thần, tôi quay người lại nhảy lên, chân còn chưa đứng vững đã nghe thêm vài tiếng súng. Đáng tiếc cũng chẳng bắn trúng tôi. Phóng tầm mắt nhìn lại, tôi mới nhận ra mấy kẻ kia bị hạ là do tôi được Diệp Gia giúp. Tóc cậu đang bị một gã trung niên nắm lấy, đôi mày Diệp Gia vẫn đen nhánh, sắc mặt tái nhợt, màu đỏ sẫm nơi khóe miệng không phải do hoa hồng mà là máu cậu. Dáng vẻ cậu trông rất thảm hại, quần áo xộc xệch, ngay cả thái dương cũng xanh tím đi. Nhưng dù vậy, Diệp Gia vẫn rất đẹp, nụ cười tự tin trên mặt như thể sẽ mãi chẳng bao giờ biến mất.

Gió nơi đầu thuyền càng mạnh hơn nữa, hễ thổi qua khiến cả người như muốn ngã ra ngoài, tôi khom người, nhưng súng lại chĩa thẳng về phía King.

Phía sau họ là trực thăng có thể cất cánh vào bất cứ lúc nào, chỉ là tôi kinh ngạc sao họ lại chưa đi, rồi mới phát hiện tiếng gió trong không trung truyền đến rất rõ ràng. Tôi lúc ấy cảm động lắm, đây gần như cứu binh của tôi. Chưa lúc nào tôi cảm thấy máy bay trực thăng Boeing 205 quét sơn màu xanh lá mạ lại động lòng người đến thế.

Tôi hét lớn: “King, buông súng đi, mày chạy không được đâu.” King cười lạnh, hẳn ta chỉ súng vào đầu Diệp Gia, bên cạnh hẳn còn lại tên vệ sĩ hiển nhiên chẳng được tin tưởng. Hẳn hét lớn: “Để bọn tao đi, bằng không tao sẽ giết tên này!”

Tôi và Diệp Gia liếc mắt nhìn nhau, cho tới bây giờ những ý nghĩ trong hai người chúng tôi đều luôn giống nhau. Tôi nói: “Trên đời này có kẻ đáng giá hơn so với King sao?” King cười đến vô cùng dữ tợn: “Ngoại trừ lời tử, sẽ không ai cảm thấy King đáng giá, chỉ cảm thấy hẳn là kẻ khó giải quyết. Mày liều lĩnh đuổi tới nơi này, chỉ sợ không phải vì tiền đâu nhỉ.”

“Đúng vậy thì tính sao?” Tôi thản nhiên nói, “Chết một người thôi, tao bắt mày có thể cứu nhiều kẻ vô tội. Hơn nữa nếu mày nổ súng, tao thậm chí có thể giết chết mày ngay tại chỗ, tính được rất nhiều phiền phức.” King như bị lời tôi nói làm chấn động, sững sờ ở nơi đó, có chút hốt hoảng. Tên vệ sĩ bên cạnh hẳn ta không khống chế được, gào lên: “Dù gì cũng chết, coi như trước khi chết tao đây kéo một đứa theo cùng.” Gã ta nhấc tay, bắn một phát vào đùi Diệp Gia. Tôi bật thốt lên, hét lớn: “Đừng!”

Máu Diệp Gia chảy ra, nhuộm đỏ chiếc quần trắng. Trúng phải một phát súng ấy, thân thể cậu tựa hồ chẳng thể tự chủ mà dựa vào phía sau, thế nên khoảng cách giữa khẩu súng mà King chỉ vào đầu cậu được nói ra. Ngay nhảy mắt đó, tôi nhìn thấy tay trái cậu đánh ngoặt lại một cách đầy khó tin, vỗ mạnh vào đầu vai King, đoạt lấy súng, tay phải Diệp Gia cầm súng trong tay đưa về phía trước, nhẹ xoay súng lại. Sau đó cậu cũng không thêm nhìn tới King, đưa súng về phía đầu tên vệ sĩ, nói: “Game over.”

Vào thời khắc xoay chuyển càn khôn, chỉ nghe Diệp Gia lạnh lùng nói với gã vệ sĩ: “King, nếu lần sau mày kêu vệ sĩ giả danh, nhớ phải đứng rõ bên trái chủ mày, như thế khi ra tay mày sẽ bớt được động tác nghiêng

người.” Lúc ấy tôi mới nhớ rõ việc nhìn kỹ tên vệ sĩ kia, vốn dĩ tôi sẽ chẳng sợ ý như thế, nhưng khi thấy Diệp Gia bị bắt, cả người tôi đều lẫn lộn.

Tuy thân hình cao lớn, nhưng tướng mạo gã vệ sĩ hết sức bình thường. Ngũ quan cứng nhắc, dung mạo thậm chí có phần tầm thường. Tôi không biết Diệp Gia bằng điểm nào kết luận gã ta mới là King, nhưng từ việc nhìn súng Diệp Gia vững vàng đặt nơi đầu gã, như thể không chế cả hai, ngay cả tên King chúng tôi giả định trước đó cũng không dám động.

Mày dựa vào cái gì nói tao là King, chẳng lẽ chỉ bởi tao không đứng bên trái chủ tao sao, người đàn ông kia cười hỏi. Khóe môi Diệp Gia khẽ nhếch, đó là nụ cười cậu tỏ vẻ khinh miệt.

“Mày đứng bên phải hần, vì là vệ sĩ nên hần ta đứng bên trái mày. Tất nhiên, việc đó không đủ để chứng minh mày mới là King.” Diệp Gia thản nhiên nói, “King chưa bao giờ lộ mặt, mà thể thân của mày cũng rất khoát lác. Chẳng qua mày phạm phải sai lầm chết người...” Diệp Gia ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt gã, “Hãy nói cho tao biết nào, tại sao bọn mày không vứt bỏ đồng hồ đeo tay là công tác điều khiển thuốc nổ cơ chứ, vốn dĩ chỉ cần nhét ẩn một cái, thuyền nhỏ bên dưới sẽ nổ mạnh, lò thuốc phiện trị giá mấy ngàn đô la Mỹ sẽ chìm xuống biển sâu, chết không đối chứng. Chẳng qua tao nhớ mày đã thử, nhưng không có tác dụng, đúng không?” Diệp Gia cười, cười vô cùng rạng rỡ. “Đừng hoài nghi nữa, chính bọn tao đã phá hủy kiếp nổ ấy. Chỉ là mày nói tao nghe xem, King vì sao phải đeo một thứ chẳng còn tác dụng trên tay, hần sợ người khác không biết mình là King sao? Hay là nói mày hy vọng người khác nghĩ hần mới là King.”

Người kia trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi mở miệng hỏi: “Làm sao mày biết trước đó nó vốn đeo trên tay tao?” Diệp Gia để súng lại gần đầu gã ta hơn, dùng chất giọng đặc biệt thờ ơ trả lời: “Vây mày phải cảm ơn mặt trời Đông Nam Á nóng đến thế. Deo đồng hồ suốt hai mươi bốn giờ chẳng tháo xuống, đeo bảy ngày, trên cổ tay mày nhất định sẽ có một dấu vết rất rõ ràng. Đồng hồ đặc biệt như vậy, dấu để lại nhất định cũng rất đặc biệt.”

Tôi nghe thấy, thở phào, biết lần này chúng tôi quả thật bắt được King. Bên tai có người thờ ra một hơi thật dài: “Thật quá phấn khích.” Chàng trai tuổi trẻ anh tuấn hóa ra đã sớm ở bên cạnh tôi, không chỉ có cậu ta, ngay cả thủ hạ của tôi cũng đi tới mũi thuyền. Khiếp sợ vừa rồi liền tiếp qua đi, họ đều đồng loạt xông lên, bắt lấy hai tên King thật và giả.

Lúc King bị lôi đi xuống, gã ta lại mở miệng nói: “Chắc hần vì vừa nãy trong phòng ngủ, mày phát hiện hần ta không mang đồng hồ hiện tại chứ gì! Mày thật đúng là biết diễn trò, vừa rồi còn muốn tao để cho thằng vệ sĩ diễn đủ, không phải mày dự định cứ như vậy diễn giả làm thật sao.” Gã ta đột nhiên cười to lên, nụ cười méo mó quỷ dị và dữ tợn đến mức không nói nên lời, gã nói: “Cơ thể mày mềm mại như vậy, đè lên thao chắc chắn sẽ rất thích.”

Khi ấy tôi nghĩ, Diệp Gia sẽ bắt đầu những câu chữ mắng làm kẻ khác kinh tâm động phách, nhưng cậu chỉ trả lời lại bằng một câu đơn giản: “Đội mày ra khỏi ngục giam hăng nói, chỉ sợ lúc ấy mày đã thích bị thao chứ không phải thao người khác.” Chỉ một câu thôi này cũng đủ khiến tôi cảm thấy trong lòng run sợ. Lúc King bị lôi xuống, vẫn luôn hỏi Diệp Gia: “Mày là ai?”

Thừa lúc Diệp Gia còn chưa kịp trả lời, tôi liền mở miệng nói: “Tao là người trực tiếp chỉ huy hành động lần này, Tổng Dịch Vĩ, mày cứ nhớ rõ tao là được.” Chờ King đã được áp giải đi, chúng tôi mới hoàn toàn thả lỏng. Các tổ viên ủa lên, ôm chầm lấy Diệp Gia, miệng đều kêu to: “Diệp Gia, Diệp Gia, cậu thật là bảo bối của bọn tôi!”

Tôi vội vàng xua họ ra, miệng mắng: “Các cậu không có mắt sao, không phát hiện đuôi Diệp Gia trúng đạn à.” Diệp Gia cùng bọn họ hi hi cười, đáp trả: “Không có gì đâu, viên đạn của hần chỉ sượt qua chân, trầy một chút da thôi mà.”

Chàng trai trẻ tuổi bên cạnh họ nhẹ, tôi mới nhớ tới người vừa rồi giúp đỡ chúng tôi khá nhiều, vì thế liền đẩy các đồng nghiệp còn đang đùa giỡn trước mặt Diệp Gia ra, nói: “Giới thiệu cho các cậu một người.”

Diệp Gia vừa xoay đầu, tôi liền chợt nhớ mình căn bản không biết kẻ trước mắt là ai. Đang nghĩ phải nói thế nào mới tự nhiên, đã thấy Diệp Gia nhìn lướt qua gương mặt người phía trước, nhả mũi, trong lòng tôi chỉ biết kêu không tốt. Diệp Gia bắt đầu nhắm số, 36, 25, 30, mắt vẫn di chuyển xuống dưới cơ thể người nọ, mỗi lần đưa mắt đến một vị trí nào liền bật ra một con số, cuối cùng khi đến chỗ vòng ba cậu còn khẽ

nhú mảy, chẳng biết là do bất mãn đối với con số ấy hay với mộng người ta. Sau đó cậu lâu bầu, rất nhỏ. “Là cảnh sát Hồng Kông của tổ truy lùng ma túy, Đàm Văn.” Cuối cùng cậu xác nhận. Cậu nói nhỏ vì xung quanh bị vây bởi mọi người. Các đồng nghiệp mới vừa rồi kêu la Diệp Gia cậu là bảo bối của bọn tôi cũng chẳng hé răng, nếu không phải là đang bị đèn pha máy bay chiếu đến mức ngất ngây, tôi nghĩ trên mặt mọi người sẽ đều đỏ ửng hoặc e lệ.

Sau một lúc lâu, lúc tôi đang nghĩ phải hòa giải thế nào, chợt nghe thấy Đàm Văn run rẩy hỏi: “Cậu coi trọng tôi sao?”

Chúng tôi còn chưa kịp hiểu rõ câu nói ấy, Đàm Văn đã bị Diệp Gia dùng vai ném ngã trên mặt đất một cách đẹp mắt. Cậu cầm lấy tay Đàm Văn nói: hãy nhớ kỹ, tôi là cảnh sát phòng tư liệu của đội phòng chống buôn lậu ma túy biên giới. Lâm. Diệp. Gia.

Tôi vội vàng xoay người đỡ Đàm Văn, miệng tức giận bảo: “Diệp Gia, cậu nghiện quá rồi, người tốt kẻ xấu gì cũng đánh, người ta vừa nãy còn giúp chúng ta đấy.” Diệp Gia mỉm cười, vươn một tay về phía Đàm Văn, Đàm Văn nhìn cậu, nắm lấy dựa thể đứng lên. Diệp Gia mỉm cười nhìn tôi, hỏi: “Nếu anh không định mắng tôi, vậy chuyện hôm nay có thể dừng ở đây.”

Những lời ấy của cậu vừa ra khỏi miệng, tôi mới nhớ tới cảm giác lo lắng, thống khổ, rồi lại lo lắng vừa nãy, ngàn loại tư vị cùng nhau dâng lên trong lòng, bèn run giọng nói: “Cậu cho như vậy là xong sao, lần này tôi, tôi sẽ...”

Tôi thật muốn nói vài câu độc ác, nhưng gương mặt nhìn thấy sắc mặt cậu tái nhợt, một thân đầy máu, câu nói ấy chẳng thể thốt thành lời, chỉ thầm muốn bước về trước ôm lấy cậu. Chỉ vừa mới chạm đến cánh tay cậu thôi, tôi chợt nghe Đồng Ủy kêu tên Diệp Gia, vậy là đành buông ra, cả hai xoay sang chỗ khác, bắt gặp Đồng Ủy mang theo bộ lễ phục đã chạy tới. Tóc cô bị gió biển trên mũi thuyền thổi rối tung lên, trong mắt cô tràn ngập lo lắng, có cả sự hốt hoảng. Diệp Gia bước tới trước vài bước, ôm lấy Đồng Ủy đang bay đến vào ngực, nhẹ giọng nói: “Em lên đây làm gì.”

Đồng Ủy đứng vững lại, cao thấp kiểm tra Diệp Gia, miệng không ngừng hỏi: “Anh không bị gì chứ?” Diệp Gia khẽ cười nói: “Trầy da chút đỉnh thôi, việc rất nhỏ.”

“Việc nhỏ?” Đồng Ủy hỏi lại, trừng mắt nhìn Diệp Gia, trong thoáng chốc tôi nghĩ cô sẽ khóc. Nào ngờ chẳng qua chỉ nháy mắt, bất chợt cô cười khẽ, chớp mắt đầy quyến rũ, ôm lấy cổ, ôm lấy khuôn mặt Diệp Gia đầy mãnh liệt, miệng vẫn là câu nói quen thuộc, hãy nhớ kỹ em muốn cưỡng bạo anh. Nếu bạn muốn nói cấp dưới của tôi ở dưới ánh đèn máy bay, trước đông đảo những người ngành khác trình diễn màn tình cảm mãnh liệt như vậy, tôi kẻ làm sếp không xấu hổ đó là gạ người.

3. Chương 3

Vì thiết bị theo dõi mà Diệp Gia giấu, vậy nên lần này chứng cứ vô cùng xác thực và đầy đủ, mạng lưới thuốc phiện toàn Đông Nam Á đều bị thương nặng. Tôi và Diệp Gia cũng bởi thế mà nổi tiếng, ai cũng nghĩ sự xuất hiện của Diệp Gia là do tôi cố ý sắp xếp, thế cho nên lúc đi vào đi ra tôi đều gặp phải nhiều ánh mắt ngưỡng mộ, biến thành tôi không rét mà run. Việc tôi lo lắng nhất chính là Diệp Gia sẽ bởi vậy mà yêu cầu được vào hàng đầu của đội chống buôn lậu ma túy, quả thực tôi chẳng còn lý do gì để giữ cậu lại trong phòng làm việc. Hơn nữa chỉ cần cậu tỏ ý, mặc dù tôi phản đối mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa, chỉ sợ có rất nhiều cấp trên sẽ không nghe theo tôi.

Chỉ là hết thấy đều chẳng đổi thay, Diệp Gia vẫn như cũ trở lại bên cạnh làm trợ thủ của tôi, vẫn phân tích tài liệu của cậu như trước. Sau khi trở về, chúng tôi vội vàng thăm vấn King, nhưng hiển nhiên gã ta chẳng chịu hợp tác nhiều. Thậm chí nếu không có Diệp Gia cùng thăm vấn, ngay cả một câu gã cũng chẳng thém nói. Dù có Diệp Gia, gã cũng chỉ nói hai câu, một câu là lúc cậu bước vào. “Mặc đồ cảnh sát thật hấp dẫn.” Khi cất giọng ánh mắt gã rất dâm loạn. Diệp Gia lạnh lùng đáp lại câu cảm ơn, gã ta sẽ chẳng nói nữa.

Mặc chúng tôi cạy miệng thế nào, gã vẫn nhắm mắt như nghỉ ngơi. Cuối cùng, lúc cảnh sát trông coi ngục áp giải gã ra ngoài, gã quay đầu lại, nói câu thứ hai với Diệp Gia: “Chúc may mắn.”

Diệp Gia buông cây bút đang ghi trong tay, nhìn vào mắt gã nói: “Tao vẫn rất may mắn.” Gã nở nụ cười, cười đến mức âm trầm, sau đó quay đầu đi.

Có một lần khi thẩm tra, được nửa đường đột nhiên gã muốn hút thuốc. Bình thường khi phạm nhân mở miệng đòi hút thuốc với bạn thì đều có dự định thỏa hiệp mà khai ra. Vậy là tôi mở còng tay cho gã. Gã nhẹ vuốt cổ tay, nhận lấy điều thuốc từ tay tôi, lúc tôi bật lửa, gã lại tránh đi. King nghiêng đầu, hất hàm về phía Diệp Gia, nói: “Tôi muốn cậu ta đốt thuốc.”

Tôi khiển trách bảo: “Hãy thành thật đi, đừng được một tắc lại muốn tiến một thước.” Thế là King nhắm lại đôi mắt tối tăm, Diệp Gia đứng lên, đến cạnh bên tôi cầm lấy bật lửa, sau đó bước tới trước mặt King đốt thuốc cho gã. King đắc ý cười, đưa điều thuốc ra châm lửa, nhưng cứ như rắp tâm chẳng muốn lửa chạm vào, gã ta cứ hừ mũi rất mạnh, khiến lửa mãi thổi về sau. Dưới ánh lửa chớp lên hạ xuống, gương mặt đơ ra của gã càng có vẻ rõ ràng hơn. Chán ghét vẻ mặt ấy, tôi hung tợn nói. “Đừng đùa nữa, nếu không tao không cam đoan lần thẩm vấn này sẽ chấm dứt trong một buổi tối.”

Diệp Gia mặt không chút thay đổi dùng tay kia che lửa, không để lửa bị thổi đi. Rốt cuộc điều thuốc được đốt lên, chỉ trong chớp mắt, ngay lúc Diệp Gia đưa tay đến, King bất giác cúi đầu, vươn đầu lưỡi liếm ngón tay Diệp Gia đang chắn ánh sáng. Tôi chỉ cảm thấy tâm trí mình nổ bùm một tiếng, chưa kịp nghĩ gì đã vội đập gã ngã ra đất. Sắc mặt Diệp Gia cũng có phần chuyển trắng, tôi biết đó là do cậu ghê tởm. King nằm trên mặt đất cười to đến điên cuồng, cười đến khi không thở nổi.

Tôi bước tới muốn đá thêm gã vài đá, Diệp Gia đã giữ chặt tôi, nói: “Để lại vết thương trên người hắn ta sẽ không tốt, hắn đang muốn chúng ta đánh hắn.” Cậu lôi King từ trên đất dậy ra ngoài cửa, sau đó đè ngược cả lưng hắn vào trên lan can nơi hành lang, rồi tiếp nữa lại xích gông chân gã vào. Như vậy King chỉ có thể duy trì tư thế ngã ngửa người ra sau. Diệp Gia cười lạnh nói: “Tư thế này chỉ có thể chịu trong bốn giờ, xem mày có thể chịu đựng được bao lâu?”

“Thơm quá.” King hít một hơi thật sâu, “Gần chút nữa nào.”

Giờ đây tôi thấy đôi lông mày đen nhánh của Diệp Gia cau lại, tôi biết ruột cuộc cậu đã tức giận. Cậu xích còng tay vào lan can, thế là độ cong King ngửa ra sau càng lớn hơn. Chưa tới hai mươi phút, trên mặt King đã đầy mồ hôi, lưng gã tuy có thể dựa vào lan can để chống đỡ, nhưng tư thế ngửa ra sau lâu như vậy không phải tư thế mà người bình thường có thể chịu được. Gã ta vùng vẫy muốn tìm một tư thế dễ chịu hơn, chẳng qua chỉ phí công vô ích, hơn nữa còn tăng thêm sức nặng nơi phần eo.

Gã ta khàn khàn mở miệng nói: “Bảo bối, thật đúng là biết cách tra tấn người.” Diệp Gia đi đến bên cạnh gã, nhìn gã trong chốc lát, sau đó nhẹ lấy tay chạm vào thắt lưng gã, tôi tựa hồ nghe tiếng rắc của xương cốt bị sai vị trí, King nhin không được quát to một tiếng. Qua tiếp một giờ, King trông như thể mới ra khỏi nước, toàn bộ quần áo đều ướt đầm. Gã như một con cá ra khỏi nước, há miệng cố hít không khí để thở.

Diệp Gia xoay người, nhặt lên điều thuốc ban nãy rơi trên mặt đất, châm thuốc, nhét vào miệng King. Chờ sau khi King tham lam rít vài hơi, cậu mới mở miệng nói: “Sao, hợp tác chứ, bằng không dù mày bại liệt, trên người cũng sẽ chẳng tìm ra nửa điểm vết thương. Có mười nhiều luật sư hơn nữa mày cũng không thể buộc tội tao.”

King rít sâu vào một hơi thuốc, sau đó nhả khói lên trời. “Hợp tác cái gì, các người dự định cùng ta buôn lậu thuốc phiện sao?” Gã quay đầu một cách khó khăn, nhìn Diệp Gia, nói: “Cậu xinh đẹp như vậy, không cần buôn lậu thuốc phiện, chỉ cần chịu ngủ cùng ta, ta liền chia cho cậu năm phần.”

Tôi cũng không nghĩ tới việc tên buôn ma túy này cứng cỏi đến thế, nghe gã nói lời nhục mạ Diệp Gia, lúc tôi đang suy nghĩ nên dùng biện pháp nào trừng trị gã, Diệp Gia đã thản nhiên mở miệng, “Mày để mắt đến tao như vậy, thế tối nay tao sẽ ở với mày lâu thêm. Dù sao cũng đã lâu tao chưa trực đêm.”

Tôi và Diệp Gia thay phiên trông coi King, sau vài giờ, ngay cả tôi cũng có phần bội phục gã. Toàn khuôn mặt gã đã biến sắc, ánh đèn trắng nơi hành lang chiếu xuống hai gò má đã đỏ lên vài phần mặt tự nhiên, toàn thân đều ướt đầm, tay không ngừng run rẩy. Nhưng chỉ cần còn một ít sức thôi, gã sẽ vẫn mở miệng đùa giỡn Diệp Gia. Cuối cùng gã không còn tiếng động, tôi thấp giọng hỏi Diệp Gia có phải gã đã chết hay

không. Tuy người là chúng tôi bắt, nhưng nếu chẳng có khẩu cung mà đã giết chết người, chỉ sợ tôi và Diệp Gia đều phải lãnh đủ.

Diệp Gia đi qua tháo còng tay và chân cho gã, nói: “Đừng lo, hấn chỉ đang ngủ thôi.”

Tôi tặc lưỡi, ha ha hỏi: “Như vậy cũng có thể ngủ?”

Có sao đâu, Diệp Gia đáp trả, lúc nhỏ có một đoạn thời gian ngắn mỗi ngày tôi cũng ngủ như vậy, tư thế khó chịu hơn tôi đều đã thử qua. Nghe xong tôi đi qua giúp cậu đặt King lại ngay ngắn trên hành lang, chẳng ngờ King bất chợt tỉnh, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm thẳng về phía Diệp Gia, dùng âm thanh khê khằng, nói: “Sớm hay muộn tao sẽ có được mày trong lòng bàn tay.”

Diệp Gia lấp bắp kinh hãi, nhẹ buông tay khiến King té xuống đất. Cậu có hơi sững sốt, đứng lên, chẳng thèm quay đầu bước vào phòng thẩm vấn. Tôi gọi nhân viên canh ngục đang chờ nơi hành lang bên ngoài để họ áp giải King đi, sau đó cũng vội vàng vào phòng thẩm vấn. Diệp Gia đứng quay lưng nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ tối đen, “Tôi nay không sao, ngày mai nhất định có mưa.” Cậu nói.

“Diệp Gia.” Tôi đến gần nắm chặt hai bả vai cậu, “Đừng để kẻ bại tướng dưới tay mình dọa dẫm, đây không phải là Diệp Gia dũng cảm của bọn tôi.”

Diệp Gia trầm mặc không nói, tôi có thể cảm giác được nỗi đau buồn và sự lạnh lẽo nhẹ tỏa ra từ người cậu. Chẳng cảm lòng được, tôi tới gần hơn, muốn để cậu cảm nhận được ấm áp mà cơ thể tôi truyền đến. Cũng không biết qua bao lâu, tôi chợt phát hiện tư thế của hai chúng tôi trở nên vô cùng đen tối. Cơ thể cả hai như dán vào nhau, khoảng cách ở giữa không hiểu là do tôi hay Diệp Gia thu hẹp lại. Tóm lại cuối cùng hai chúng tôi kề sát cùng một chỗ, tưởng như tôi ôm lấy cậu vào trong ngực. Hương thơm như có như không trên người cậu khiêu khích sợi dây cốt trong lòng tôi. Hình ảnh buổi chiều hoàng hôn ở phòng bóng rổ ba năm trước đây hiện về trước mắt, trong không khí tỏa ra màu bụi ố vàng cũ kỹ, gió thổi từ cửa sổ vào, Diệp Gia nằm phía dưới, bên tai tôi là tiếng cậu nhẹ thở dốc. Nếu, trong lòng tôi giả thiết, thời điểm ấy tôi tiến thêm một bước, hết thấy những gì xảy ra trong khoảng thời gian này có phải sẽ biến thành hạt bụi cả hay không, không có Đồng Ủy, chẳng có King, có lẽ cũng không có sự làm bạn sinh tử trong ba năm qua của Diệp Gia.

Tôi mỉm cười, trong lòng lại nghĩ, hiện tại cũng chẳng phải không tốt. Diệp Gia có một người vợ yêu cậu, hơn nữa năm sau còn có thể có một đứa con cậu yêu. Mà tôi, tôi có thể vào mỗi buổi sáng và hoàng hôn nhìn thấy gương mặt tươi cười của Diệp Gia. Tôi biết Diệp Gia khát khao tình cảm, mong mỏi có người để ôm, nhưng như thế không có nghĩa cậu sẽ chịu được tình yêu người đời chẳng thể tiếp nhận. Cậu đã chịu qua nhiều khổ cực lắm, và cậu cũng dễ bị rung động hơn những người khác. Tôi muốn cho cậu thứ cậu muốn, giữ lại thứ cậu không thể thừa nhận.

Tất nhiên, tôi nghĩ, cậu muốn một cái ôm. Tôi cười, buông lỏng cánh tay cậu ra, rồi ôm lấy cậu từ phía sau, hai tay bắt chéo trước ngực cậu, cho cậu một cái ôm với đúng ý nghĩa chân chính của nó. Đầu Diệp Gia vô lực ngã ra sau dựa vào hõm vai tôi, tôi có thể cảm giác sự ưu phiền trên người cậu càng rõ ràng.

Chúng tôi cứ ôm nhau như vậy, nhìn không trung không sao cũng không trăng bên ngoài cửa sổ. Chẳng biết qua bao lâu, mây đen càng dày đặc, nhưng tấm màn đen vô biên vô hạn bao phủ dưới thành thị kia vẫn xa hoa trụy lạc như cũ. “Dù ngày có đen tối thế nào đi chăng nữa, chỉ cần chịu nhìn ra xa sẽ phát hiện đốm sáng ngời.” Tôi nhẹ giọng nói bên tai Diệp Gia, “Người chưa từng chờ đợi buổi sớm mai sẽ không biết bí mật này.”

Tôi biết, giọng Diệp Gia đã khàn đi, chẳng thể trả lời lại.

Dù King có đối xử với Diệp Gia thế nào đi chăng nữa, thái độ lạ lùng của gã vẫn khiến tôi vô cùng cảnh giác. Tôi bắt đầu cho người của mình bảo vệ Diệp Gia, tôi khuyên Đồng Ủy rằng cô nên tới ở với cha cô trong lúc chờ sinh con, thậm chí tôi còn cùng một người đồng nghiệp bảo vệ cậu qua đêm ở lại nhà cậu nhiều lần.

Rất cuộc tôi phát hiện Diệp Gia cũng có chuyện chẳng làm giỏi, tài nấu bếp của cậu cực kỳ kém cỏi, hơn nữa nấu cơm cũng chẳng xong, thường vừa nghiên cứu sách chơi cờ vừa nấu, cuối cùng khiến cơm khê là chuyện rất bình thường. Nhưng cũng may cậu không quá để tâm, lấy nước uống để nuốt trôi phần cơm khê ấy.

Tôi từ thuở nhỏ đã chú ý đến việc ăn ngon mặc đẹp, cơm cậu nấu cứ như bụi than vớt từ nồi ra thì bảo tôi làm sao nuốt trôi. Thường qua nhà cậu, thay cậu nấu cơm đã thành chuyện thường của chúng tôi. Mỗi khi tôi dọn đồ ăn ra bàn, cậu sẽ bỏ sách dạy chơi cờ lại mà tới cạnh bàn chun mũi hít mấy hơi, còn kêu thơm quá. Có lúc tôi nghĩ, chỉ cần được nhìn dáng vẻ cậu như thế thôi, tôi bằng lòng vì cậu một ngày làm mười bữa cơm.

Tôi cảm thấy đoạn thời gian ấy cuộc sống của mình vô cùng vui vẻ và phong phú, mỗi một ngày tôi đều có thể khai quật được một điểm mới của Diệp Gia, chẳng hạn như những thói quen nho nhỏ khi ở nhà, tôi cuối cùng còn dám khẳng định, Diệp Gia chỉ dùng xà phòng để tắm, nhưng dường như loại nào cậu cũng dùng. Đây là điểm duy nhất khiến tôi tiếc nuối, vào ba năm trước khi cậu nằm dưới thân tôi, hương thơm ấy là do cậu dùng nhân hiệu nào chứ. Diệp Gia rất yêu sạch sẽ, mỗi ngày nhất định phải tắm rửa, việc này đối với gã đàn ông ngay lúc đó còn độc thân như tôi mà nói là chuyện khó tin. Bọn tôi cũng từng hỏi cậu, Đồng Ủy hiện không ở đây, cậu mỗi ngày đều tắm đến thơm phức như vậy để làm gì.

Cậu nhảy dựng lên nói, yêu sạch sẽ mà cũng sai sao, với lại đầu năm nay có người còn lấy xà phòng lưu huỳnh[1] tắm rửa, mùa đông tắm còn chẳng sợ trầy da. Những đồng nghiệp cười tà nói với tôi, đoán rằng làn da Diệp Gia nhất định rất mềm mại. Còn chưa kịp nói tiếp câu kết luận về cảm nhận của Đồng Ủy, Diệp Gia đã lột dép trên chân đuổi giết anh chàng nọ. Nếu lúc ấy tôi nói ra ý nghĩ trong đầu tôi còn đầy sắc dục hơn, có phải Diệp Gia sẽ quay về phòng bếp mà cầm dao lên hay không.

Cứ như vậy qua nửa năm, phía bên King không thấy động tĩnh gì, tuy sau đó tôi có đến phòng thẩm vấn tra khảo gã ta thêm hai lần nhưng cũng chẳng có kết quả, hai tháng sau đành đơn giản đưa gã cho cấp trên cao hơn một bậc xử lý. Xử lý như thế nào, tôi cũng lười hỏi. Chẳng qua trong lòng nghĩ, chỉ cần nói tay, các thuộc hạ của gã sẽ không dám làm gì Diệp Gia.

Rồi bỗng một ngày, lãnh đạo cấp trên điện báo nói rằng sẽ đến thăm, tôi vô cùng hoảng hốt. Kể từ sau khi tôi và Diệp Gia khiến toàn bộ tổ chức buôn lậu thuốc phiện Đông Nam Á bị thương nặng, tác dụng xao sơn chấn hổ của việc ấy đến một cách ngoài ý muốn làm nửa năm này chúng tôi rất nhàn hạ, mỗi ngày chỉ để cấp dưới ra ngoài bắt mấy tên cướp quèn, tiếp nữa ngay cả mấy tên cướp quèn càng bắt thì càng giảm, tôi gần như cho rằng thế giới bây giờ đã chẳng còn trộm cướp, tất cả mọi người có thể giải ngũ về quê. Toàn bộ văn phòng bữa bọn không chịu nổi, những tờ tạp chí chất đống nơi bàn làm việc của mọi người. Cấp trên nếu đột nhiên tới chơi, nói không chừng còn tưởng rằng bước vào đại đội chống đồi trụy ấy chứ.

Tự mình giành làm việc quét dọn đến nửa ngày, bắt gặp Tiểu Phong đang lấy nước nấu trà liền rầy mấy câu rằng, trở về nói với sếp của mấy cậu, có người tới chơi, dọn dẹp văn phòng đi. Tiểu Phong chậm rãi cầm lấy bình thủy nói, đáp lời tôi với cái nhìn đầy khinh miệt, anh làm như sếp bọn em giống anh kẻ lãnh đạo tổ hành động không bằng, phòng bọn em rất sạch sẽ, có người tới thì cũng đi gặp anh hùng như bọn anh thôi, phòng của bọn em có ai mà đi chứ?

Cậu, thằng nhóc này, ít bị trừng phạt quá rồi phải không, tôi cười mắng một câu. Sau lần trước gạt tôi giúp đỡ Diệp Gia tham gia kế hoạch hành động bắt King, Tiểu Phong liền vô cùng sùng bái Diệp Gia, chỉ sợ cậu nhóc là một trong số rất ít người biết Diệp Gia vụng trộm đi du thuyền. Sau sự kiện đó, ngay cả Diệp Gia tôi cũng chưa hỏi tội, tất nhiên cũng chẳng làm gì cậu nhóc ấy. Thế là cậu chàng lại càng biểu lộ rõ trong mắt chỉ có mình Diệp Gia. Đây chính là chỗ thật tốt của người trẻ tuổi, trong lòng nghĩ gì đều lộ ra trên mặt.

Hồi tưởng lại những năm tháng trước kia của mình, tôi tự quay đầu mà thổn thức một trận. Còn chưa kịp bắt đầu hối hận, người trong khoa liên chạy lao vào nói, người... người tới rồi. Tôi vội vàng ra ngoài theo cô, đi vài bước mới phát hiện bản thân mình cũng bắt đầu chạy lao về trước. Chợt nhớ tới Diệp Gia cười mắng tôi là già rồi mới chẳng biết hổ thẹn, có thể thấy rằng bản lĩnh a dua nếu không phải trải qua nhiều năm tháng suy tính cân nhắc thì không phải dễ dàng hiểu được. Miên man suy nghĩ, thế cho nên khi chạy đến trước mặt lãnh đạo, người thứ nhất tôi nhìn thấy không phải lãnh đạo, mà là Đàm Văn.

“Là cậu sao!” Tôi bắt ngờ, vui sướng hỏi.

Đàm Văn cười lịch sự nói, là tôi đây, tôi còn tưởng anh đã quên tôi rồi chứ, thật không ngờ đại anh hùng như anh còn nhớ rõ tôi. Tôi cười, vỗ nhẹ Đàm Văn nói, cậu nói gì vậy, chúng ta chính là những kẻ cùng nhau chiến đấu.

4. Chương 4

Sau khi King bị bắt, tôi và Đàm Văn từng có một đoạn thời gian gần gũi với nhau, chủ yếu là cùng bàn bạc công việc hàng ngày. Sau mới biết, tốp người của Đàm Văn là đi theo một tuyến khác lên thuyền, không hề nghĩ tới lại đụng phải cuộc đuổi bắt lớn của hải quân, bộ binh và không quân. “Vô cùng phần khích!” Cậu ta bật ngón tay cái khen. Tuy quen biết vội vàng, nhưng tôi ấn tượng rất tốt với người cùng ngành có diện mạo nhả nhặn anh tuấn này, không hoàn toàn là vì Đàm Văn khen bọn tôi, chủ yếu là bởi trong vài năm này họ vốn dĩ làm tốt hơn chúng tôi, dù là trang bị hay đường tin tức, tổ truy nã ma túy của Hồng Kông bên kia đều tiên tiến và nhanh nhạy hơn. Mấy năm nay họ vẫn luôn là tiên phong trong việc tấn công bọn buôn lậu thuốc phiện Đông Nam Á. Hơn nữa họ không bị giới hạn hành động nhiều như chúng tôi, cho nên trong vài lần gián tiếp hợp tác lúc trước, chúng tôi luôn kém một bậc, thường buồn bực không thôi. Không nghĩ tới lần đầu tiên trực tiếp đối mặt, bọn tôi lại biểu hiện xuất sắc đến thế, tự nhiên ấn tượng tốt đối với Đàm Văn tăng gấp đôi. Huống chi từ đó về sau, Đàm Văn thường cho người báo cho chúng tôi tin tức bên kia của họ, tiêu chuẩn chuyên nghiệp và tinh thần hợp tác đều không thể chê vào đâu được. Lần gặp lại này khiến tôi sinh ra vài phần cảm giác thân thiết.

Tôi nói chuyện vui vẻ với Đàm Văn một hồi mới nhớ ra lãnh đạo của mình. Ai ngờ lãnh đạo tâm tình rất tốt, chẳng chú tâm nói: “Các cậu thân thiết như vậy thì quá tốt, về sau hợp tác sẽ không khó khăn.”

Tôi lập tức cười, cam đoan, “Ngài yên tâm, chúng tôi nhất định thân mật khăng khít.” Lãnh đạo sớm đã quen thói nói xằng nói xiên của tôi nên cũng không để trong lòng, tiếp đến mở miệng hỏi thăm vài câu về tình hình sức khỏe cha tôi, tôi tự nhiên đáp rằng một lời khó nói hết, chẳng qua đáng tiếc, đối với cha tôi biết không nhiều, có nhiều người quan tâm đến ông như vậy cũng chẳng cần tôi vô giúp vui.

“Không biết cảnh sát Lâm có đây hay không?” Sau khi cùng nói chuyện với tôi và lãnh đạo một lúc sau, Đàm Văn hỏi. “Tôi rất nhớ phong thái của cậu ấy!” Đàm Văn cười nói. Nhắc như thế khiến lãnh đạo cũng có hứng thú bảo: “Đúng vậy, Tiểu Lâm kia đâu, gọi cậu ta đến đây, tôi cũng muốn trông thấy, tôi nghe cấp dưới đều nói cậu ấy như một huyền thoại.”

“Quả thật giống huyền thoại!” Đàm Văn cười nói: “Cấp dưới của tôi cũng rất mê mẩn, may là cậu ấy không làm việc ở Hồng Kông, bằng không sớm lấy vị trí của tôi rồi. Thế này đi,” Đàm Văn quay đầu nhìn về phía tôi, “hãy để chúng tôi gặp cậu ấy, đi gặp huyền thoại cũng chỉ vài bước mà.”

Đàm Văn vừa nói xong, tôi lập tức đáp lại được. Họ khen Diệp Gia, tôi cũng thay cậu nhận, trong lòng tôi Diệp Gia đâu chỉ là huyền thoại, cậu là huyền thoại của huyền thoại. Thế là tôi sai bước dẫn đường, quên luôn cả việc hỏi ý kiến lãnh đạo.

Tôi đi đến trước cửa phòng tư liệu, làm ra một tư thế hết sức khoa trương rì rầm: “Vùng ơi mở ra.” sau đó cười mở cửa phòng tư liệu, ba người chúng tôi cùng liếc mắt liền thấy Diệp Gia, trên thực tế cậu đang ngồi trên cửa sổ đối diện cửa lớn. Trước khi mở cửa, không phải tôi chưa nghĩ tới Diệp Gia đang ở tạo hình nào. Tôi nghĩ có lẽ sau khi được Tiểu Phong nhắc lại, Diệp Gia tất nhiên sẽ mặc đồng phục cảnh sát gọn gàng sạch sẽ, vẻ mặt chăm chú ngồi ngay ngắn trước máy tính một mình nghiên cứu tư liệu, hoặc có thể cùng mấy người bạn Tiểu Phong nghiên cứu, thảo luận những chi tiết tôi không rõ. Trên thực tế, Diệp Gia đúng thật là mặc đồng phục cảnh sát, chẳng qua cậu đang xếp bằng ngồi trên cửa sổ, cũng đúng là nghiên cứu, chẳng qua trước mặt chính là một bàn cờ đang đánh dở.

Đợi đến khi cậu ý thức được người vào chẳng phải đồng nghiệp bình thường, chúng tôi đã thu hết vào đáy mắt hình ảnh cậu thản nhiên tự đắc. Cậu cầm lấy quân cờ trong tay, cùng tôi hai mặt nhìn nhau, ánh mắt cậu hiển nhiên là đang nén giận tôi vì sao lại đột nhiên dẫn những người này đến khiến cậu trở thành trò cười. Tôi chỉ có thể hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tiểu Phong bên cạnh vẻ mặt đang sừng lên đỏ bừng. Diệp Gia nhảy xuống cửa sổ, cũng không mang giày vào mà đưa tay cho Đàm Văn cười nói: “Lại gặp mặt.”

Đàm Văn cũng mỉm cười, rất tự nhiên cầm tay cậu, nói: “Đúng vậy, tôi cũng không nghĩ tới sẽ mau như thế.” Hai người tùy tiện nói chuyện phiếm vài câu, nếu không phải Diệp Gia còn đang chân trần, tôi thật

muốn bỏ đi cảnh tượng vừa rồi trong trí nhớ. Tôi tuyệt đối không dám nhìn sắc mặt lãnh đạo, lấy kinh nghiệm tôi và ông nhiều năm cùng làm việc với nhau trong một thời gian ngắn, tôi hiểu ông ta rất rõ.

Sau khi nói mấy câu, Diệp Gia xoay đầu về phía lãnh đạo. Diệp Gia cũng chưa từng gặp qua lãnh đạo, thứ nhất là lãnh đạo luôn thích dùng cách thức giao tiếp để gặp mặt, tiếp nữa cho dù trong ba năm nay ông ta có đôi lúc ngẫu nhiên tới một hai lần, thì Diệp Gia ở phòng tư liệu cũng chưa từng thấy qua. Giám giữ King, tuy nói cấp trên tuyên bố chúng tôi lập công, chẳng qua bây giờ chỉ thị đó còn đang chờ phê duyệt. Diệp Gia nhìn ông ta một cái, nhẹ nhàng nhăn mũi, cậu còn chưa kịp nói gì, tôi và Đàm Văn đột nhiên trăm miệng một lời hét to một tiếng: “Diệp Gia!” Diệp Gia và lãnh đạo cùng lúc bị hai chúng tôi dọa đến nhảy dựng lên. Tôi thì bởi giọng Đàm Văn kêu to mà lấp bấp kinh hãi, còn Đàm Văn cũng có phần ngượng ngùng, mặt hơi ửng đỏ.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, lần sau lãnh đạo mà tới chơi tôi nhất định phải xem hoàng lịch, nếu ngày không tốt, có thể hoãn lại liền hoãn, miệng giới thiệu cho Diệp Gia nói: “Đây là cảnh sát trưởng của sở, ngài Trần Thính.”

Cuối cùng chúng tôi được thông báo Đàm Văn sẽ nghỉ ngơi ở đây một thời gian ngắn, Đàm Văn ở lại vì giúp đỡ cảnh sát cả hai bên chuẩn bị, đi trước từng bước để quen tình hình.

Đàm Văn đúng là nhân tài có tố chất rất cao, thông thạo đến bốn ngoại ngữ khiến chúng tôi có phần xấu hổ. Đàm Văn còn nói một hơi tiếng phổ thông rất chuẩn, sau đó mới biết hóa ra cha mẹ Đàm Văn đều là người Bắc Kinh, quãng thời gian trước năm mười sáu tuổi gia đình đều sống tại Bắc Kinh, sau đó cậu ta mới được người chú ruột ở Hồng Kông đón đi nuôi nấng. Tôi không nghĩ tới Đàm Văn và Diệp Gia thế mà là đồng hương, vậy nên tăng thêm nhiều phần thiện cảm. Đồng thời cũng phải cảm khái, ba người khi còn trẻ cùng ở Bắc Kinh đến mười mấy năm, vậy nhưng chưa bao giờ gặp nhau, đến khi lớn lên rồi thì lại tụ tập quen biết nơi thành thị phía nam này.

Thái độ Diệp Gia đối với Đàm Văn thủy chung vẫn là thản nhiên, có nghĩa là không quá lãnh đạm nhưng cũng chẳng đặc biệt nhiệt tình. Nếu cần phải có một tiêu chuẩn để lấy đó làm cân nhắc cho việc đối đãi với người xa lạ bên ngoài, thì quả thật bạn cứ lấy thái độ của cậu ấy ra làm tham chiếu. Kỹ năng máy tính của Đàm Văn cũng rất giỏi, chẳng những sử dụng được nhiều phần mềm chuyên môn, còn có thể lập trình một ít. Đó vừa đúng là điều Diệp Gia cảm thấy rất hứng thú, hai người thường xuyên ngồi một chỗ bàn luận với nhau. Nhưng mỗi lần đều là Đàm Văn chủ động trước, Diệp Gia chưa từng bao giờ yêu cầu.

Rất nhanh tôi và Đàm Văn trở thành bạn, tôi chưa từng nghĩ chàng trai nhả nhặn mà khi uống rượu lại uống tự nhiên và sảng khoái đến thế, uống một hồi cả hai bọn tôi liền nói chuyện hài. Ở chung với Đàm Văn tôi như cá gặp nước, từ ngày đến thành phố này do xã giao qua lại nên tôi thường xuyên uống vang đỏ. Nếu không uống say thì thôi, chứ say rồi thì say vô cùng. Mà bình thường ăn cơm cùng tôi cho tới bây giờ Diệp Gia vẫn không uống rượu, có lúc tôi nhìn không được hoài nghi từ lượng cậu quả thật cực kém, vẫn là lần trước say rượu mà thật bị sự kiên cường của Đồng Ủy làm thiệt thòi.

Có vài ngày, buổi tối tôi và Đàm Văn tìm những nơi xung quanh thành phố lêu lổng, dù gì chúng tôi đều là kẻ độc thân, nên rất mừng rỡ mà thoải mái tiêu điều tự tại. Đôi lúc nghĩ phải chăng mình đã lạnh nhạt với Diệp Gia, nhưng tưởng tượng đến cảnh cậu đang bận rộn hầu hạ Đồng Ủy bụng to lên, thế là cũng bình thường trở lại.

Ngày ấy, như thường lệ, hết giờ làm tôi liền đi tìm Đàm Văn để tìm nơi uống rượu nói chuyện phiếm, mới vừa đi tới chỗ đậu xe, bỗng bắt gặp Diệp Gia và Đàm Văn đang nói chuyện với nhau, từ góc độ của tôi chỉ có thể thấy vẻ mặt của Diệp Gia. Càng chạy đến gần, tôi mới nhìn rõ sắc mặt cậu cũng ngày càng khó coi. Cuối cùng, tôi nghe được tiếng nói đặc biệt réo rắt của cậu cao lên: “Hai ta đấu một trận đi, ngay tại sân bóng rổ, chịu không?”

Đàm Văn như có chút khó xử, đáp lại: “Cậu nghiêm túc đến vậy sao!” Diệp Gia bỏ lại một câu, tôi chờ anh, xoay người bước đi. Tôi thấy hướng cậu đi chính là về phía sau sân phóng rổ. Đường như cậu thấy tôi, nhưng ngay cả chào hỏi cũng chẳng chào, cũng không cho tôi cơ hội đi qua bắt chuyện. Tôi có chút giật mình, Diệp Gia như vậy là rất ít gặp. Lúc trước khi tôi phân cho cậu đến phòng tư liệu, cậu cũng chưa từng mang vẻ mặt đó đối diện tôi.

Tôi miên man suy nghĩ không biết điều gì làm cậu tức giận, đi đến bên cạnh Đàm Văn liền nhú mồm nói: “Sao mà chọc Diệp Gia tức giận vậy?”

Đàm Văn vẻ mặt cổ quái, nhìn tôi, nói: “Làm gì có, anh phải biết là tôi rất sùng bái cậu ấy.”

“Vậy cậu ấy vì sao phải đánh nhau với cậu?” Tôi hỏi.

“Tôi nào biết...” Đàm Văn dài giọng trả lời tôi, thần sắc trên mặt càng thêm kỳ lạ. Tôi vừa định cười lạnh đáp rằng Diệp Gia không phải người cố tình gây sự tùy tiện đấu võ thì đột nhiên giật mình, trong lòng kinh hoàng. Nghĩ rằng chẳng lẽ Diệp Gia vì tôi mới tìm người đánh nhau, thế nên vừa rồi tức giận không để ý tới tôi, cũng là bởi thấy tôi cùng những người khác gần đây quá thân thiết. Trong lòng bất giác mừng rỡ, đang lúc nghĩ vậy thì phát hiện Đàm Văn như có điều suy nghĩ nhìn tôi, thế là vội vàng hung hăng trừng mắt lại, nói sao còn không đi, đừng để Diệp Gia đợi lâu.

Anh thật để tôi cùng cậu ấy đánh nhau, Đàm Văn giật mình hỏi. Tôi hừ mũi, lạnh lùng nói, chẳng nhai cậu chờ chuẩn bị băng bó vết thương đi.

Khi hai chúng tôi cùng vào phòng bóng rổ, Diệp Gia đứng dưới rổ bóng đưa lưng về phía chúng tôi, bóng dáng cậu đứng nơi phòng bóng rổ trống vắng ấy có vẻ cô đơn. Trong lòng tôi dâng trào xúc động, muốn tiến lên ôm lấy cậu, nghĩ Diệp Gia sao lại ngốc đến vậy. Trong tâm tưởng tôi, Diệp Gia lúc nào cũng luôn quan trọng, hướng chỉ người kia chỉ là Đàm Văn. Đang đứng ngẩn người suy nghĩ, Diệp Gia đã biết chúng tôi đi vào, cậu bắt đầu cởi áo khoác.

Đàm Văn ở bên tai cười khở một chút, nói vậy đến giờ mọi người vui đùa một chút nào, Dịch Vĩ anh làm trọng tài. Trong lòng tôi ác độc nghĩ, hôm nay nếu không cho Diệp Gia đánh đến cao hứng, tôi tuyệt đối không hô ngừng.

Ngay từ khi cuộc chiến bắt đầu, tôi biết mình đã sai. Đàm Văn rõ ràng từng chịu qua huấn luyện nghiêm khắc, động tác không thể nói là thật mau, nhưng đủ hiểm, đủ chuẩn. Diệp Gia muốn từ trên người cậu ta có được thuận lợi chỉ sợ rất khó, lúc ban đầu tôi cũng không sốt ruột, bởi thân thủ Diệp Gia tôi rất rõ ràng, Đàm Văn nếu muốn trên người cậu có được thuận lợi chỉ sợ càng khó hơn.

Đánh một lúc, tôi phát hiện Diệp Gia lộ ra một nhược điểm chí mạng, thể lực cậu không đủ. Về phần cậu vì sao như vậy, tôi đương nhiên biết, tất cả đều là công của tôi. Tôi để cậu làm việc trong phòng suốt ba năm. Tính Diệp Gia vốn nhân lúc yên tĩnh mà vận động, lúc vừa đến đội còn có thể trong nửa giờ chạy mấy vòng quanh tòa nhà, sau đó phát hiện nhiệm vụ phải hành động gần như là con số 0, hơn nữa có Đồng Úy, thế là ngay cả buổi sáng chạy hai vòng cũng chẳng hứng thú. Thể lực hiện tại của cậu nếu phải so với lúc mới tốt nghiệp ra trường thì đã kém xa. Mà phong cách của Đàm Văn vừa đúng phải cần thể lực rất lớn để chống lại, mỗi quyền của Đàm Văn đều có sức đủ để phá một tảng đá lớn, nếu Diệp Gia bị trúng một quyền thôi thì chỉ sợ cả người phải bay ra khỏi phòng bóng rổ.

Vậy là Diệp Gia đành phải dùng biên độ rất lớn tránh đi một đám xé gió bay tới trước mặt cậu. Hơn nữa nếu Đàm Văn chưa từng biết gì về sự lợi hại của nhuyễn công mà Diệp Gia có, như vậy cậu còn một cơ hội bất ngờ xông lên mà chiến thắng, nhưng rõ ràng một màn của Diệp Gia trên du thuyền khiến Đàm Văn khắc sâu vào trí nhớ. Kinh nghiệm đánh nhau kịch liệt của Đàm Văn xem ra cũng rất phong phú, nên càng đợi Diệp Gia lộ ra nhiều nhược điểm hơn thì bắt đầu liên tục công kích trực tiếp vào ngay mặt Diệp Gia. Như vậy dù Diệp Gia trốn như thế nào, cậu đều phải hoạt động với biên độ rất lớn, cứ như vậy cậu căn bản không có thời gian phản kích. Cậu vừa mới né xong quyền thứ nhất, quyền thứ hai của Đàm Văn đã tới. Đánh tới đánh lui, cậu gần như chỉ dùng toàn sức mà né, chẳng cách nào đánh lại.

Tôi căn bản không nghĩ tới chuyện làm trọng tài, trong lòng thầm hận Đàm Văn vừa rồi động thủ miễn cưỡng là thế, vậy mà hiện tại đáng vẻ như dù bức cũng phải thắng Diệp Gia. Tôi cũng chẳng có tâm tư nào cẩn thận quan sát hai đại cao thủ đánh nhau kịch liệt, chỉ một lòng một dạ nghĩ phải ngầm giúp Diệp Gia thế nào mới tốt.

Đúng vào lúc này, Đàm Văn lại một quyền đánh thẳng vào Diệp Gia, cơ thể Diệp Gia tựa như cành liễu bị gió thổi bay, cú đánh xé gió đánh vào hư không, cậu đã ngã người gấp khúc ra sau chín mươi độ, tư thế tuyệt đẹp. Đàm Văn có hơi ngậy ra, dù đã phòng bị nhuyễn công của Diệp Gia nhưng vẫn chưa nghĩ tới lại tuyệt vời mà tao nhã đến vậy. Tôi gần như phải bật thốt lên kêu to: chính là giờ phút này. Tay phải Diệp

Gia đã chế trụ cổ tay vươn hết thế của Đàm Văn, dịch người về phía trước, tay trái đưa tới trước ngực Đàm Văn đồng thời mượn lực, chân phải đá trúng khớp xương dưới gối Đàm Văn. Đàm Văn cứ như vậy bị Diệp Gia dùng lực một cách đầy khéo léo hất qua khỏi đầu, bản thân cậu cũng cùng ngã xuống. Khi lưng vừa chạm đất, Diệp Gia liền thuận thế xoay người chế trụ cổ tay phải và cổ Đàm Văn.

Không đợi tôi mừng như điên mở miệng phán Diệp Gia thắng, chỉ thấy Đàm Văn nhấc chân đá vào sau gáy Diệp Gia. Thừa lúc Diệp Gia có phần choáng váng, Đàm Văn xoay người áp cậu trên mặt đất. Đàm Văn hiển nhiên rút kinh nghiệm từ nguyên nhân thất bại của Diệp Gia, thế nên quỳ gối giữa hai chân cậu, hai chân dang ra đè lấy đầu gối cậu, hai tay nắm lấy cổ tay Diệp Gia đặt bên tai cậu. Đàm Văn nhìn xuống Diệp Gia nằm theo hình chữ đại – nằm dang tay dang chân.

Tôi xem đến trợn mắt há hốc mồm, tình thế biến hóa trong nháy mắt, hiện tại tôi không biết nên kêu ngừng hay im lặng. Nếu bây giờ mà phán Diệp Gia thua, chỉ sợ cậu càng thêm tức giận. Chẳng qua nếu để thời gian lâu khiến cậu duy trì tư thế này, tôi không dám cam đoan sau khi Diệp Gia nhảy dựng lên có thể hay không đánh nhau cùng tôi.

Đàm Văn như cũng bị ra chân hỏa, chỉ nghe tiếng cắn răng hỏi: “Sao, cậu phục...” Chữ chưa còn chẳng kịp nói ra, Diệp Gia đột nhiên nhẹ nhàng đầu, độc ác cắn lên cổ tay Đàm Văn. Đàm Văn kêu một tiếng, nhảy dựng, há miệng chỉ vào Diệp Gia. Người sau thì thản nhiên đứng dậy từ mặt đất, chẳng khác nào dấu răng trên tay Đàm Văn bắt đầu chảy máu hoàn toàn không phải của mình.

Tôi quyết định thật nhanh phán Đàm Văn thua, Đàm Văn giật mình nhìn tôi, tôi biết mình làm vậy có phần vô sỉ, chỉ là tôi cũng trùng mắt với cậu ta, nghĩ thầm: mẹ nó, chẳng lẽ tôi để thằng nhãi như cậu đắc tội với Diệp Gia?

Tôi chỉ vào cổ tay Đàm Văn nói: “Chảy máu rồi, còn không tính thua?”

Ai ngờ mặt Diệp Gia bỗng nhiên sưng lên đỏ bừng, rống lên một câu với tôi: “Anh phải thiên vị như vậy để giúp tôi sao?” Nói xong cũng không quay đầu lại chạy mất, ngay cả áo khoác trên mặt đất cũng chẳng thèm nhặt.

Tối tận bây giờ tôi chưa từng gặp qua Diệp Gia tức giận như vậy, muốn đuổi theo nhưng lại sợ mọi chuyện rõ ràng, đành phải cười ha ha với Đàm Văn nói: “Đừng để ý, tính tình cậu ấy xấu vậy đó.”

Đàm Văn liếc nhìn tôi, nói: “Cậu ấy rất quan tâm đến thái độ của anh, đi giải thích đi.”

Nghe Đàm Văn nói vậy, tôi mừng rỡ thoát thân đi tìm Diệp Gia, hỏi bảo vệ canh cửa nói không thấy cậu ra ngoài. Sau đó bắt gặp cảnh sát trong ca trực mới biết Diệp Gia đi nhà tắm. Phòng tắm trong đội ít, lúc hết giờ làm thường rất đông, vậy nên Diệp Gia rất ít khi tắm rửa ở đội, hôm nay đã trễ thế này phỏng chừng cũng sẽ không có người bên ngoài. Tôi tùy tiện lấy một cái khăn mặt rồi vào nhà tắm, kỳ thật đó là tôi giả vờ giả vịt. Diệp Gia nói tôi nếu không có mùi là không chịu tắm rửa, cậu thật hiểu tôi.

Phòng tắm dành cho nam trong đội vốn là sửa lại từ phòng tắm nữ, thế là vòi hoa sen thuần một màu trắng, phòng cũng được tách thành từng gian nhỏ. Cũng bởi thế, tôi mới chưa từng nghĩ cách lừa Diệp Gia đến đây, bởi có xem cũng chẳng được. Quả nhiên, trong nhà tắm chỉ có một gian phòng vang lên tiếng nước, tôi đi qua gõ nhẹ cửa, nói: “Diệp Gia, hôm nay cậu ăn phải thuốc nổ à, sao phải phát hỏa nhiều như vậy.”

Diệp Gia không lên tiếng, tiếp tục tắm, tiếng nước bên trong rất lớn, tôi cũng chẳng tiện nói tiếp, đành phải ở ngoài cửa chờ cậu đi ra.

Khoảng hai mươi phút sau, Diệp Gia tắt vòi nước, sau đó vài phút, Diệp Gia bước ra. Tóc cậu vẫn còn ẩm chưa lau khô hẳn, ngay cả hàng mi đen nhánh dường như còn dính bọt nước. Sau khi ngồi ba năm ở văn phòng, màu da cậu đã không còn là màu của lúa mì mà biến thành màu trắng như ngà voi, da thịt sau khi tắm nhiễm một tầng đỏ ửng, nhất là khi nhìn đến vùng hõm nhỏ phía dưới cổ trong chiếc áo đang rộng mở, tôi chỉ cảm thấy một luồng khí nóng dâng lên, trong đầu toàn là hình ảnh Diệp Văn bị Đàm Văn đè ra thành hình chữ đại – tư thế nằm dang tay chân. Tuy đây không phải là lần đầu Diệp Gia tắm xong xuất hiện trước mặt tôi, chỉ là đèn nơi phòng tắm sáng quá, mỗi một chỗ mê người của Diệp Gia dường như bị chiếu qua kính lúp, phóng lớn trước tôi.

Miệng lưỡi tôi khô khốc đứng đó, nhất thời nghĩ không ra sẽ nói gì với Diệp Gia. Cậu quay đi tự lau tóc

còn ẩm, sau đó bắt đầu dọn dẹp. Hiện tại tóc cậu nửa rối tung càng tôn thêm rõ hình dáng gương mặt cậu, mũi thẳng, thật gọi cảm chết người. Tôi buột lòng phải tự thì thầm, chết đi, chết đi, lấy đó làm thứ áp chế dục niệm đang mãnh liệt mà đến. Chỉ là tôi hoài nghi nếu như thực sự bị treo cổ chết đi, nhìn thấy dáng vẻ này của Diệp Gia có khi tôi sẽ tức tức nhảy ra khỏi mộ.

“Anh muốn nói gì?” Diệp Gia dọn dẹp sẵn sàng, lạnh lùng hỏi. Ánh mặt lạnh như băng của cậu thành công lôi tôi ra khỏi bể dục chẳng bến bờ, nhất thời chân tay luống cuống, không biết mình nên làm gì. đành phải cười gượng lấy tay vỗ ót Diệp Gia, miệng cười nói không phải cậu có chỗ nào không thoải mái đó chứ, sao hung dữ với tôi vậy. Tôi như thế một là do không hiểu bản thân nên nói gì, hai là muốn giả ngu mà lừa dối để qua ải. Diệp Gia bị tôi như vậy chọc cho khế cười, tuy rằng chỉ trong ngắn ngủi, nhưng cũng đủ làm tôi biết mình vừa rồi đứng không vững trên bờ, lập tức ngã xuống bể dục một lần nữa.

Diệp Gia nhìn tôi, giống như cảm thấy bộ dáng tôi thì vừa tức vừa buồn cười, bốt giận, mở miệng định nói gì. Cửa phòng tắm đẩy ra, Đàm Văn cầm đồ tắm đi vào, thấy bọn tôi thì sửng sốt, tựa như chẳng nghĩ tới hai chúng tôi ở trong phòng tắm tâm sự. Đàm Văn phản ứng cực nhanh, lập tức cười chào hỏi: “Hai người tắm xong hết rồi?” Tôi cười nói đúng vậy, cậu cũng mau đi. Diệp Gia nhẹ gật đầu xem như đáp lại, vừa định bước ra ngoài thì gặp Đàm Văn muốn đi vào trong, thế nên đành phải ngừng lại. Đàm Văn không bỏ lỡ thời cơ, nói: “Cảnh sát Lâm thật lợi hại, chỉ sợ là cậu là người thân thủ tốt nhất mà tôi từng gặp.” Đàm Văn bật ngón cái, lại nói tiếp: “Những người làm việc văn phòng mà có thân thủ tốt như cậu thật khó tin.” Trong lòng tôi thầm khen, nghĩ thầm rằng, nhân tài của khu vực phát triển tốt cuộc không giống người thường, nói lời hay cũng cẩn thận như vậy.

Diệp Gia ngẩng đầu, dùng thanh âm lạnh lùng nói: “Cảnh sát Đàm không cần khách sáo, thân thủ tôi thật rất bình thường, trong cục còn nhiều người giỏi hơn tôi, bằng không tôi cũng sẽ chẳng ở phòng tư liệu.” Nói xong cậu liền vòng qua Đàm Văn đi ra ngoài.

Tôi chỉ biết cười khổ, nghĩ thầm Diệp Gia khi nào thì trở nên lòng dạ hẹp hòi như vậy, thấy Đàm Văn còn đang ngẩn người, biết cậu ta nhất định chưa từng hiểu biết qua bản lĩnh ăn nói của Diệp Gia, bị Diệp Gia nói móc như vậy thì thất thần, thế là tôi liền đi lên vỗ vỗ vai Đàm Văn, định mở miệng nói vài câu an ủi. Nhưng Đàm Văn lại cất giọng trước, nói: “Anh nói đúng, tính cậu ấy thật xấu.”

Sau đó Diệp Gia vẫn đối xử thản nhiên với Đàm Văn như trước, tựa như một hồi đánh nhau kịch liệt trong phòng bóng rổ chưa từng phát sinh qua. Có một lần Đàm Văn nói với tôi, cậu ta cảm thấy Diệp Gia là người rất giàu tình cảm, thái độ lạnh lùng đăm đăm ấy chỉ sợ là thói quen tự tạo áp lực cho bản thân mình. Tôi lúc ấy lấp bắp kinh hãi, kinh ngạc nhìn Đàm Văn, tôi tự nhận là ngoại trừ mình ra, không ai sáng tỏ tính cách thật của Diệp Gia, vậy nhưng không nghĩ tới Đàm Văn đến đây chưa bao lâu, thế mà có thể nhìn thấu rõ ràng. Tôi nghĩ hơn phân nửa là do Đàm Văn cũng là người có tính cách giống vậy, nhận thức được điều này, ẩn trong tôi lại coi như đã biết Đàm Văn một thời gian.

Mà Đồng Úy lúc này đã gần tới ngày sinh, cô càng quán Diệp Gia hơn so với bình thường, do vậy cậu luôn phải chạy tới bệnh viện, bận tới mảy tới mảy. Năm ấy phụ nữ ai cũng lựa chọn cách sinh không đau, nhưng Đồng Úy cố tình chọn cách sinh thường. Lúc tôi đến thăm còn cười nhạo cô, nói Đồng Úy, muốn truyền thống sao không tìm luôn một bà mụ. Cô nhìn miếng táo mà Diệp Gia đã gọt vỏ, gương mặt đầy ý cười, tôi nghiêng đầu nhìn kỹ miếng táo kia, cảm thấy kỹ thuật của Diệp Gia thật sự chẳng giỏi lắm. Đồng Úy vui vẻ như vậy, chẳng qua là vì táo này là do Diệp Gia tự gọt cho cô.

Đồng Úy cứ mỉm cười thâm sâu như thể nhìn táo được gọt mà giải thích nghi hoặc của tôi, cô nói: “Con người luôn phải chật vật mà sống, nhất định cả đời đều phải giãy giụa, không bằng để đứa bé học được việc ấy ngay thời khắc nó được sinh ra.” Với vẻ mặt chẳng hề thay đổi, cô đưa mắt từ trái táo chuyển qua gương mặt tôi, bất chợt tôi cảm thấy có phản kích động, thăm hại. Tôi nhếch môi, vẻ khó hiểu, cười nói: “Đồng Úy, cô khi nào thì trở nên bị quan?”

“Bị quan?” Cô mở to hai mắt nhìn, ngược lại cười đến rạn rở. “Hiểu được còn sống là phải đấu tranh, tôi còn tưởng anh sẽ nói tôi là người tích cực luôn biết hướng về phía trước chứ.” Tôi còn chưa kịp đáp lời, chợt nghe giọng cô ngọt đến mức phát chán, dường như kêu một tiếng Diệp Gia, tôi quay đầu, bắt gặp Diệp Gia đã mang theo gà mên đi vào.

Thấy tôi, cậu chỉ hờ hững nói anh đến thăm Đồng Úy à, rồi chẳng nói chuyện với tôi nữa. Mà Đồng Úy từ

khi Diệp Gia vào phòng, dường như quên mất trong phòng còn một người nữa. Mắt cô chưa từng rời khỏi Diệp Gia, nhất cử nhất động của cậu cô đều không chịu thua kém thu vào đáy mắt. Tôi đứng đó như kẻ ngoài cuộc, dường như bên tai nghe được tiếng Đồng Ủy làm nũng nịu muốn Diệp Gia phải dứt mình. Diệp Gia cũng cười khê đồng ý, Đồng Ủy còn oán giận bảo đứa bé hôm nay hung dữ đá cô. Diệp Gia đáp trả nói, thật vậy sao, thế con nó nhất định giống em hơn giống anh, dữ đến vậy. Hai người không coi ai ra gì, liếc mắt đưa tình trong chốc lát.

Tôi cảm thấy mình không cần làm bóng đèn bị kẹp ở giữa nữa, vì thế mở miệng từ biệt họ. Diệp Gia không nói gì, Đồng Ủy trêu ghẹo cười nói sao anh không ở lại thêm một lúc, có phải xúc cảnh sinh tình hay chẳng, vậy thì hãy nhanh tìm cho chúng tôi một người chị dâu. Tôi thuận miệng nhanh chóng nói bữa vài câu.

Ra khỏi bệnh viện, tôi không đi xe, chạy một mình trên đường không mục đích. Tôi từng muốn Diệp Gia phải đạt được hạnh phúc như vậy, tôi đã cho rằng tôi có thể vì thế mà chịu được tịch mịch, chịu được cô độc, giờ đây tất cả trước mắt như hồi báo cho cố gắng của bản thân. Ấy vậy mà tôi cảm thấy con tim như bị thứ gì xé toạc, càng chạy càng đau, cuối cùng đau đến mức không nâng nổi thất lưng. Tay tôi dọ dẫm muốn nắm lấy thứ gì đó để chống đỡ bản thân, nắm lấy thứ gì cũng được, lan can, nhánh cây, thứ gì cũng được, lo gì tới việc dòng người vô tình đi ngang qua.

Một cách ngoài ý muốn, tôi bắt được một bàn tay ấm áp, khi ngẩng đầu lên phát hiện đôi tay ấy là của Đàm Văn. Trên gương mặt nhả nhận của Đàm Văn có vẻ lo lắng, hỏi anh có khỏe không. Tôi nỗ lực đứng lên, không cần nhìn gương cũng biết sắc mặt mình tái nhợt như quỷ, miệng trả lời không có việc gì không có việc gì, tôi là ai chứ. Đàm Văn liếc nhìn tôi một cái rồi mới nói: “Tôi cũng biết anh không có việc gì, chỉ là cô nàng anh nói hôm qua quá lợi hại.” Tôi cười đập nhẹ vai Đàm Văn nói, không phải cậu muốn đến điên rồi chứ, vậy lần sau tôi giới thiệu cho cậu.

Ai ngờ thần sắc cậu ta quỷ dị kẻ sát mặt vào tôi, nói: “Không cần, phiền lắm, tôi là gay, anh tiêu hỏa cho tôi là tốt rồi!” Trong lòng kinh hãi, tôi quay đầu lại thấy Đàm Văn thần sắc tự nhiên, mới cười mắng: “Cậu thẳng nhãi này, ai làm anh em với cậu thật sự xui xẻo mà, ngay cả cơ thể da thịt cũng phải coi chừng.”

Đàm Văn vẻ mặt đau khổ nói: “Anh quá xem nhẹ tôi rồi, tôi là kẻ không biết nghĩa khí vậy sao?” Cậu ta vỗ bả vai của chính mình, còn nói: “Như vậy đi, tôi đem cơ thể tôi cho anh mượn dùng trước.” Vẻ mặt cậu ta mờ ảo, “Tôi đoán, anh dường như rất cần một bờ vai để dựa vào.”

Tôi xì một cái, nhưng vẫn rất vui mừng khoác vai Đàm Văn. Hai người giống như tâm tình đều tốt, đang muốn cứ như vậy thân thiết kẻ vai sát cánh rời đi. Bỗng tôi thấy Diệp Gia, cậu đang đứng ở đối diện phía bên kia đường, dưới dòng xe cộ như nước chảy, tôi chẳng thể lập tức bước đến chỗ cậu. Chúng tôi cứ lẳng lặng đứng mặt đối mặt như vậy, trong trí nhớ tôi, đây là lần đầu tiên tôi chưa từng do dự mà lại gần cậu. Sau đó tôi nhìn thấy Diệp Gia mỉm cười với chúng tôi, nụ cười kia tựa như giọt sương buổi sớm mai dưới ánh mặt trời, nụ cười trong suốt và ngập màu ánh sáng, nhưng nụ cười ấy khiến con người có một loại sầu não và bi thương chẳng thể xóa đi. Có lẽ bởi do giọt sương mai chẳng thể kéo dài dưới ánh mặt trời, vẻ đẹp ấy trong nháy mắt sẽ trôi đi mất. Sau đó nữa, khi một chiếc xe buýt hai tầng vút qua cản trở tầm nhìn, tôi đã không còn thấy bóng dáng Diệp Gia.

5. Chương 5

Diệp Gia biến mất như mang theo cả hồn phách tôi, tôi tiếp tục thất thần chạy khắp xung quanh, chạy từ hoàng hôn đến đêm tối, chạy từ lúc trời sáng đến đen xầm đi. Đợi mãi đến khi gió lạnh buổi đêm thổi qua, tôi mới phát hiện bản thân mình đã quên Đàm Văn. Lúc kinh hãi quay đầu, phát hiện Đàm Văn thể mà vẫn bên cạnh tôi.

Trong lúc nhất thời tôi còn đang không biết tìm cớ gì cho bản thân mình, Đàm Văn đã mở miệng nói: “Tâm tình tôi hôm nay không được tốt, anh có biết hôm nay là ngày gì không?” Tôi vội vàng nói, thật không biết hôm nay là sinh nhật cậu, xin lỗi, không mua quà sinh nhật, để lần sau đi.

Đàm Văn phi tôi một hơi, nói hôm nay là ngày giỗ bạn gái tôi, mối tình đầu. Hai người nhất thời trầm mặc, sau một lúc lâu, tôi mới áy náy nói xin lỗi. Đàm Văn cười bảo người không biết không có tội, vậy đi tìm quán nào đó uống với tôi hai chén đi. Tôi đương nhiên vui vẻ bằng lòng, vì thế hai kẻ đi tìm quán rượu. Vừa ngồi xuống cũng không chờ đồ ăn đưa lên thì đã bắt đầu uống. Đêm đó cả hai bọn tôi đều uống rất nhiều, vừa hát hò vừa lảo đảo về nhà, mới đi được phân nửa đường thì chẳng đủ sức, thế là đơn giản ngồi trên đường lớn mà nói chuyện phiếm.

Đàm Văn hiển nhiên say mèm, nói rất nhiều chuyện của mình. Tôi lúc ấy mới biết mối tình đầu của Đàm Văn là cảnh sát cùng tổ chống buôn lậu ma túy, sau bởi do đặc tội với bọn trùm buôn ma túy mà bị ám sát. Tôi mới biết cha mẹ Đàm Văn chết vào tai nạn xe cộ, thế nên mười sáu tuổi cậu ta phải xa xứ đi thành phố khác. Một khắc ấy, nhìn lên hình dáng gương mặt Đàm Văn, tôi lại cảm thấy Đàm Văn và Diệp Gia vô cùng giống nhau. Một cách lơ đãng, trên gương mặt cả hai thỉnh thoảng đều có vẻ sầu bi và ưu thương mờ ảo, tựa như họ đều tự áp lực bản thân, tự giữ lấy thứ gì đó trong cơ thể, vùi vùi một cách thống khổ.

Sau đó tôi nghĩ mình ôm Đàm Văn, nhưng trong lòng tôi lại nghĩ mình đang ôm Diệp Gia, và khi tôi ôm lấy, Đàm Văn không hề phản đối. Đàm Văn nói, anh biết không, tôi luôn cảm thấy đời người chỉ có một mùa, đó là mùa thu. Một mùa thu hoạch ngắn ngủi nhưng hưng phấn, anh có biết không, khi hết thấy đều đã qua đi, mùa thu dù có đẹp đến thế nào thì đều đợi chờ mùa đông tiến đến. Thế là anh vẫn mãi chờ, vẫn mãi đợi kết cục đã biết trước kia. Cả đời đều đợi trong thời gian phí hoài, cả đời đều mãi là khách qua đường.

Tôi nói, vừa rồi Đồng Ủy bảo người còn sống luôn phải chịu khổ đau, cả đời đều phải giãy giụa, luận điệu giống hệt cậu, xem ra cô ấy đúng là một người tích cực hướng về phía trước. “Đồng Ủy?” Đàm Văn nhẹ nhàng lên hỏi, “Là vợ Diệp Gia?” Tôi nói, đúng vậy.

Đàm Văn thở dài, nói ông trời thật là yêu tha thiết Diệp Gia, bản thân là chung linh thần tú, ngay cả vợ cũng có trí tuệ như vậy. Nhớ tới những chuyện đã qua, tôi nhìn không được mỉm cười, cũng thở dài tỏ vẻ đồng ý. “Nếu trên đời này có một người thích hợp bầu bạn cả đời với Diệp Gia, chỉ sợ nếu không phải Đồng Ủy thì chẳng còn ai.” Đàm Văn tò mò hỏi: “Thật xứng đôi đến thế?”

Tôi cười nói, đối với Diệp Gia chỗ nào nên cứng rắn, Đồng Ủy tuyệt đối không nường tay, còn chỗ nào nên mềm thì lại ôn tồn như nước, tâm tư cả cuộc đời cô chỉ sợ ở trên người Diệp Gia đến 90%. Đàm Văn ừm, hàm hồ nói một câu, cho nên cô ấy mới bảo cả đời đều phải vùi vùi. Trong lòng tôi chấn động, trong đầu có thứ gì mơ hồ vụt qua, nhưng mãi vẫn chẳng bắt được, khi nhìn lại thì thấy Đàm Văn đã sớm ngủ. Mí mắt tôi dường như cũng nặng nề, liền nằm xuống trên đường lớn.

Sáng sớm, hai bọn tôi được người quét đường tốt bụng gọi dậy, đánh giá bộ dạng dính đầy bụi bẩn của đôi phương xong thì đều cười ha ha. Hai người quay về ổ chó của tôi mà sửa soạn sơ rồi cùng nhau đi làm. Tối đội rồi mới biết, vào lúc sáng Đồng Ủy đã sinh: là một cậu nhóc mập mạp. Trong đội đã có rất nhiều người đến thăm, có người còn nói buổi tối gọi cho tôi nhiều lần nhưng vẫn không thấy nghe máy. Tôi lấy đi động ra, ảo não thấy tối mười bảy, mười tám cuộc gọi nhớ.

Lão Tương, đồng nghiệp, vỗ lưng tôi nói: “Đáng tiếc thật, đội trưởng Tống, bà mai như anh mà không phải người đầu tiên nhìn thấy kết tinh của họ.” Tôi cười nói các cậu nhìn thấy không phải giống nhau cả sao.

Lão Tương nói: “Mặt mày thẳng bé lớn lên giống Diệp Gia, chẳng qua tính tình chỉ sợ giống Đồng Ủy, rất hung dữ, lúc mẹ thẳng nhóc sinh nó, nó còn đạp tới đạp lui, hành Đồng Ủy tới hơn mười mấy giờ, nghĩ đến thật là. Anh không biết Gia ở ngoài mặt trắng bệch đến thế nào đâu, chắc là sợ hãi, còn liên tiếp hỏi nhiều lần đội trưởng Tống có tới không.”

Nghe thế trong lòng tôi vang lên lách tách, tôi nghĩ ngay lúc đó sắc mặt bản thân liền thay đổi, thế nên lão Tương lập tức tỉnh ra, vội vàng nói: “Không có việc gì, dù sao lớn nhỏ đều bình an, hơn nữa dù gì lúc ấy bọn tôi cũng ở đó nhiều mà.”

Tôi trở về phòng làm việc của mình, lập tức bấm số di động Diệp Gia, sau hai tiếng tí tí thì chất giọng trong của Diệp Gia vang lên hỏi: “Alô, Dịch Vĩ sao?”

“Phải, là tôi.” Mười ngón tay tôi nắm chặt lấy điện thoại, nói một cách tối nghĩa: “Xin lỗi, hôm qua ngủ say như chết, không nghe thấy điện thoại cậu gọi.”

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi mới nghe Diệp Gia nói: “Không sao, chỉ là hôm qua gọi anh không bắt máy, anh em đến ký túc xá thì lại không có anh, tôi có phần lo lắng.”

Mở miệng ngáp ngừng được hai tiếng thôi rồi thì chẳng còn cách nào nói tiếp, tôi sao có thể kể với Diệp Gia, ngày hôm qua là thấy cậu và Đồng Úy nên tôi bị kích thích, rồi sau đó uống nhiều quá, cuối cùng ngủ lại trên đường. Diệp Gia tiếp tục trầm mặc một hồi mới nói phải đi vào, vì Đồng Úy có thể tỉnh. Chẳng hiểu tại sao, bất chợt tôi cảm thấy tôi từng bước từng bước tới gần, còn Diệp Gia từng bước từng bước cách xa. Ngáp ngừng một câu hên gặp lại, tôi cúp máy, con tim chìm vào đáy biển.

Đồng Úy ở cũ, Diệp Gia liền xin nghỉ phép vài ngày để chăm sóc cô. Lúc rất nhớ cậu, tôi sẽ không kèm lòng được mà nhìn Đàm Văn, từ sau hồi ký ức lúc ban đêm ấy, tôi phát hiện Đàm Văn quả thật có vài phần rất tương tự Diệp Gia, đặc biệt là nét mặt.

Khoảng sau giờ trưa vào mấy ngày sau, mây đen trên trời cuộn cuộn kéo đến, hiển nhiên rất nhanh sẽ mưa to. Đàm Văn nhìn bầu trời từ cửa sổ tôi, nói: “Sắp mưa rồi, thời tiết thật làm người chán ghét.”

Tôi nói: “Đừng oán trời, mưa một lúc thì không khí mới tươi mát.”

“Nhưng trời mưa lúc nào cũng khiến người cô đơn. Mưa cọ rửa hết dấu vết còn sống của con người.” Đàm Văn nói.

Tôi nghe Đàm Văn tự oán tự thán, không khỏi cười mắng: “Con mẹ nó, cậu là người của đội chống buôn lậu ma túy hay là nhà thơ, ướt át thế làm gì.”

Đàm Văn chậm rãi ngồi xuống trước mặt tôi, nhìn tôi trong chốc lát. Tôi cười nói: “Gì vậy, đừng khiến tôi sờn gai ốc vậy chứ.”

“Hình như anh còn nợ tôi thứ gì thì phải?” Đàm Văn hỏi.

Tôi nhú mày. “Nợ cậu cái gì?”

“Tôi từng cho anh mượn bờ vai, hiện tại tôi muốn anh cho tôi mượn sự ôm ấp.” Cậu ta nghiêm trang nói.

Tôi vừa định cười cậu ta thì nghe cậu ta tiếp lời: “Anh hào phóng như vậy, nhất định đã từng đã cho rất nhiều người mượn qua ôm ấp, cũng cho tôi mượn một lần, còn tôi đã hơn mười năm chưa từng được ai ôm. Trước kia lúc có bạn gái thì luôn vội vàng truy bắt tội phạm, còn chưa kịp ôm cô ấy chứ đừng nói đến việc để cô ôm.”

Nhất thời tôi ngây ngẩn cả người, nhìn ưu thương thoáng qua trên gương mặt ấy giống Diệp Gia quá đối. Tôi đã từng cho rất nhiều người mượn qua ôm ấp sao? Chỉ với mỗi Diệp Gia thôi mà, và đó không phải mượn, mà là cho. Tôi than thở, nhẹ nhàng ôm lấy Đàm Văn.

Đàm Văn cũng ôm tôi, thấp đầu tựa lên vai tôi. Tôi mơ hồ nghĩ thầm, vì sao Đàm Văn và Diệp Gia đều không sung sướng, có một khắc tôi tưởng mình như đang ôm Diệp Gia, thế nhưng khi cửa ban công bất chợt mở, tôi mới bỗng ý thức được người trong lòng ngực mình chẳng phải Diệp Gia, vì cậu đang ở ngoài cửa.

Tôi vội vàng đẩy Đàm Văn, bị đẩy ra không hề phòng bị, nên Đàm Văn ngẩng đầu kinh ngạc hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Tôi đã cho là do mình xấu hổ, chỉ là tôi biết không phải. Cảm giác ấy nói chẳng rõ, cứ như bị bắt khi cùng người khác thông dâm. Tôi nói Diệp Gia, cậu có việc gì gấp ư, sao bất ngờ trở lại như thế. Lời vừa ra khỏi miệng, lại cảm thấy được cực kỳ không ổn, tựa như tôi không hề muốn cậu trở về. Muốn sửa miệng, lại không biết sửa gì, nói đến việc mồm mép thì tôi kém xa so với Diệp Gia, chỉ sợ còn thua cả Đàm Văn. Tôi nhìn về phía Đàm Văn cầu cứu, hy vọng cậu ta nói gì đó giải vây. Vậy nhưng Đàm Văn cứ như chẳng muốn giải thích điều gì, chỉ chăm chăm nhìn về phía Diệp Gia.

Rất nhanh Diệp Gia liền trở lại bình thường, nói rất chậm. “Đồng Úy kêu tôi đến mời mọi người ra ngoài ăn cơm, lúc cô ấy sinh đã khiến tất cả lo lắng.” Cậu đưa tay lên rồi lại buông xuống, cứ như chẳng biết phải để chỗ nào, cuối cùng dứt tay vào túi, liếm môi nói tiếp: “Tôi không phải cố ý, lần sau sẽ nhớ gõ cửa.”

Nhìn dáng vẻ luống cuống như đứa trẻ liên tiếp bị vứt bỏ của cậu, bối rối và bất an lại tràn ngập lòng tôi. Tim hẫng một nhịp, tôi khàn giọng mở miệng nói: “Cậu nói gì vậy!”

Bất chợt Diệp Gia mỉm cười, nhẹ nhàng đáp: “Tôi muốn đi đặt thêm nhiều rượu hơn, Đồng Ủy cứ hết lần này đến lần khác muốn tôi uống thêm mấy chai, cô nói nếu không thì anh, tên bợm nhậu sẽ làm khó dễ tôi.”

Tôi ha ha cười nói, không thể tưởng được Đồng Ủy hiểu tôi đến thế. Tôi biết tiếng cười của mình chẳng có chút ý cười nào, chỉ là Diệp Gia đã bắt đầu diễn trò, tôi chẳng thể không phối hợp. Đàm Văn gần ngay cạnh bên, tôi không muốn bị cậu ta nhìn thấu tình cảm thật sự trong tận đáy lòng mà tôi dành cho Diệp Gia.

Khi Diệp Gia vội vàng rời đi, tôi có một lát hoảng hốt, Đàm Văn nói cái gì đó tôi hết thấy cũng chẳng thể nghe, phía chân trời truyền đến một trận thanh âm sấm vang mùa xuân. Tôi bị bừng tỉnh, nói: “Không biết Diệp Gia đi ra ngoài có mang dù hay không?” Về phương diện cuộc sống cá nhân, Diệp Gia đôi lúc là một người rất qua loa tùy tiện, rất thường hay quên mang một vài món đồ. Trước kia mỗi khi trời mưa đều là Đồng Ủy đem dù cho cậu. Tôi bước nhanh đi đến trước cửa sổ, bắt gặp bóng Diệp Gia hối hả đi qua sân trước. Quả nhiên, không thấy trong tay cậu cầm dù. Tôi chớp lấy cây dù sau cửa, vừa định rời đi, Đàm Văn đã gọi lại, nói: “Anh làm gì vậy, mau đến xem bản fax này!”

Tôi nói đi đưa dù cho Diệp Gia, sẽ lập tức quay lại. Đàm Văn lắc đầu giận dữ nói: “Hiện tại anh mới đi thì cậu ấy ra khỏi cửa rồi, tốt nhất anh mau tới xem bản fax này đi, tôi cam đoan anh sẽ giật mình.”

Do dự một chút, trong lòng biết Đàm Văn nói đúng, tôi đành buông dù, quay đầu đi qua xem tờ fax vừa chuyển tới. Đây là bức fax gửi Đàm Văn, trên đó ghi thông báo khẩn cấp truyền từ tình báo của đội chống buôn lậu ma túy ở Hồng Kông. Vừa thấy, tôi vô cùng hoảng sợ.

“Thế này là chuyện quái gì?” Tôi bật thốt kêu lên, trình sát viên của căn cứ Hồng Kông đưa tin, nội trong tháng này sẽ có ba vụ giao dịch thuốc phiện số lượng rất lớn, không biết địa điểm hay thời gian chính xác, chỉ biết ba vụ này đến từ ba tổ chức riêng biệt, ngoại trừ K chúng tôi đã biết rõ, thì còn một tổ chức buôn lậu thuốc phiện của Đông Nam Á và Tây Âu. Tôi hiểu nếu để bọn chúng thỏa thuận thành công, thì dù về sau có biến thành ma trời với lửa xanh dồn sức lao về phía trước hai mươi bốn giờ cũng đã quá muộn.

Người đầu tiên tôi nghĩ đến chính là Diệp Gia, lúc này tôi cần cậu cạnh bên. Mới vừa nghĩ đến đó, Đàm Văn đã ở bên nói: “Việc này tốt nhất anh đừng nói cho Diệp Gia, Đồng Ủy vừa mới sinh xong, đứa bé chỉ mới ra đời vài ngày, cho dù ra trận Diệp Gia cũng không cách nào tập trung tinh thần. Lỡ xảy ra chuyện gì còn ảnh hưởng đến hai mẹ con họ.” Cả người tôi như quả bóng cao su tức giận xì hơn, trong lòng thầm mắng mình khốn nạn, lúc này sao có thể kéo Diệp Gia vào.

Đàm Văn lấy bút vẽ phác thảo trên bản đồ trong khu vực của tôi. Cậu ta nói, đây vốn là nơi trụ cột, bị anh và Diệp Gia san bằng sạch sẽ như vậy, con đường vận chuyển hàng chắc chắn chỉ mới vừa thành lập trong nửa năm, giao dịch gấp đến thế chỉ có thể là mấy kẻ đến từ bên ngoài xây dựng mở đường, nhưng hơn phân nửa là thành viên bọn hít thuốc phiện. Giọng điệu Đàm Văn vững vàng, từ ngữ nói ra rõ rệt, từ hình ảnh ấy tôi như thấy được Diệp Gia đang ngồi trước tôi nhú mày phân tích, tình cảm bất giác sâu không đáy, nói, “Hay lắm, cuối cùng đã có chiến tranh.”

Đàm Văn mỉm cười gượng tay lên, tôi cười xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng đập tay hai chúng tôi vào nhau.

“Hợp tác vui vẻ!”

“Hợp tác vui vẻ!”

6. Chương 6

Đêm đó chúng tôi cùng Diệp Gia tận tình uống rượu, không hề nói gì đến vụ án quan trọng. Diệp Gia hôm nay đặc biệt hưng phấn, uống rất nhiều rượu. Trên người cậu chỉ mặc một chiếc áo màu vàng nhạt, một chiếc quần dài màu đen đơn giản. Khi ấy đợt gió lạnh mùa xuân chưa qua đi, thời tiết vẫn còn lúc ẩm lúc lạnh, nhất là tiết trời sau cơn mưa càng lộ ra cái lạnh thoảng qua nhưng thấm vào xương cốt. Diệp Gia hoàn toàn chẳng biết, thậm chí mãi đến khi trên chiếc mũi thẳng có một lớp mồ hôi mỏng, tôi mới biết đó là do cậu uống quá nhiều rượu mạnh. Như thế nào tôi cũng không nghĩ rằng cậu uống rượu xái[2] hết két

này đến kết khác. Người khác giật mình, còn cậu nói mình nhớ lại chuyện cũ. Đoạn cuối của vui mừng luôn khiến người nhớ lại chuyện cũ, vậy nên ai cũng tự nhiên hiểu mà bỏ qua.

Tôi phát hiện Diệp Gia hôm nay uống thật sự nhiều lắm, chẳng những ai mời cậu cũng không cự tuyệt mà còn chủ động muốn uống thêm, chưa gì cậu đã uống còn hơn cả tôi và Đàm Văn cộng lại. Tôi cau mày, loại rượu này uống nhiều sẽ không tốt cho cơ thể. Bước tới đè lại tay cậu, tôi ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói: “Diệp Gia, không thể uống nữa!”

Diệp Gia đẩy tôi ra, đôi mắt đã hồng nói: “Anh quan tâm làm gì, anh lúc nào cũng muốn lo chuyện của tôi!”

Lực cậu đẩy tôi thật sự không nhẹ, thế là tôi bị cậu đẩy đến mức lùi về phía sau vài bước, cuối cùng vẫn là Đàm Văn bước lên cản lại, may mắn lắm tôi mới không ngã chổng vó. Chỉ trong chớp mắt, Diệp Gia đã một lần nữa rót rượu đầy tràn ly, ngửa đầu uống cạn như uống nước. Vừa tức vừa vội, tôi bước tới đoạt lấy rượu cậu, nhưng cậu chết sống cũng muốn giành về. Giành qua giành lại, thế rồi chúng tôi bắt đầu đánh nhau. Từ sau buổi vật lộn ba năm trước, đây vẫn là lần đầu tôi và Diệp Gia khai chiến. Diệp Gia uống rượu xong thì sức lực vô cùng lớn, còn tôi thì sợ làm cậu bị thương, chỉ có thể tránh trái tránh phải. Người trong phòng hơn phân nửa đã uống đến say mềm, những kẻ còn lại thì cũng thần trí không rõ, tất cả đều tưởng đây là tiết mục chúng tôi hứng thú mà chơi đùa, thỉnh thoảng còn truyền đến vài tiếng trầm trồ khen ngợi thừa thốt.

Mà ngay tại lúc tôi cực kỳ chật vật, Đàm Văn đột nhiên nhúng tay bước vào, đánh một phát vào sau gáy Diệp Gia. Diệp Gia lập tức mềm nhũn ngã xuống, tôi vội vàng ôm lấy cậu, tức giận mắng Đàm Văn, “Sao lại làm bị thương cậu ấy!” Tôi nói.

Đàm Văn cau mày bảo: “Nếu không đánh bất tỉnh, chỉ sợ cậu ấy sẽ tự làm bị thương mình.”

Ôm Diệp Gia mới phát hiện cơ thể cậu nóng quá, tôi kinh hoảng hỏi Đàm Văn: “Sao cậu ấy nóng đến vậy, có khi nào trúng độc cồn hay không?”

Đàm Văn cúi xuống gần sờ trán Diệp Gia, nói: “Chắc cậu ấy bị nhiễm gió lạnh, hơn nữa uống rượu mạnh nhiều quá nên cơ thể mới nóng lên.”

Tôi ôm lấy Diệp Gia nói, vậy hãy đưa đến bệnh viện. Đàm Văn nói không cần, cậu ấy uống rượu mạnh như vậy không thể tùy tiện uống thuốc, chờ ra mồ hôi, cơ thể hạ nhiệt thì sẽ ổn thôi.

Đàm Văn an bài thỏa đáng cho các đồng nghiệp, đưa họ ra khỏi cửa, tôi đặt Diệp Gia nằm trên ghế sa lon, cởi nút áo để cậu giải nhiệt. Chỉ chốc lát sau Diệp Gia cứ như tỉnh hoặc như không tỉnh. Về mặt cậu thống khổ, liều mạng giãy giụa, ngay cả cái ôm của tôi cũng chẳng thể khiến cậu im lặng trong chốc lát. Cậu vùng vẫy, miệng hỏi vì sao, vì sao. Sau đó, vẻ đau đớn trên gương mặt cậu càng đậm hơn, thế là ngũ quan tuần mỹ trở nên méo mó.

Nhìn dáng vẻ ấy của cậu, tôi vừa đau lòng lại vừa tức. Thông minh như Diệp Gia, sao phải tự làm khổ mình. Tôi khàn giọng hỏi cậu, “Tôi cũng muốn hỏi cậu vì sao? Cậu nói đi, rốt cuộc cậu muốn gì, tôi sẽ bán cả bản thân mình để giúp cậu.”

Diệp Gia không đáp, nhưng hiển nhiên cậu rất thống khổ, tự cắn môi mình, cuộn người lại trên ghế sa lon. Thấy cậu tự nghiền chặt môi, máu chảy khỏi khóe miệng, tôi sợ tới mức nắm lấy hai gò má cậu, nói: “Diệp Gia, cậu muốn ới sao, muốn thì ới đi, đừng cắn làm mình bị thương.”

“Cậu ấy muốn khóc.” Đàm Văn nói từ phía sau tôi. Không biết khi nào Đàm Văn đã đứng đó. Tôi một bên ôm Diệp Gia, một bên đưa ngón tay lại gần miệng cậu nói, cậu muốn cắn thì hãy cắn tôi này. Diệp Gia vẫn dùng cả tay chân mà liều mạng giãy giụa, cả người chính là sự đau đớn mà chẳng thể để lộ.

“Rốt cuộc sao lại thế này.” Ngay cả ôm cũng chẳng thể, tôi đành chặt vật hỏi Đàm Văn.

Đàm Văn mở cửa sổ, không khí mát lạnh bên ngoài thổi đi mùi rượu nồng đậm trong phòng. Cậu ta nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nói: “Có lẽ trước kia cậu ấy không được phép khóc, dù cho khó chịu nhiều đến mức nào vẫn không thể khóc, nếu khóc sẽ bị trừng phạt rất nghiêm khắc. Hoặc có thể lúc dần lớn lên thì phát hiện, khóc rất vô dụng, thế là trong nhiều năm cậu ấy nhất định chưa từng khóc qua, vậy nên lúc muốn khóc sẽ chẳng khóc được.”

Không khí trong lành trấn an Diệp Gia đang mệt mỏi vì giãy giụa, cậu bắt đầu an tĩnh lại, thở hổn hển trên ghế la lon. Một sát sau, thấy cậu ngủ rất say, tôi mới dám thật cẩn thận ôm lấy đưa cậu về nhà. Đàm Văn lái xe, tôi nhẹ ôm cậu vào trong ngực. Lái xe được một nửa, mắt Diệp Gia mở hờ, hàng mi dài nhẹ run.

Thấy cậu tỉnh, tôi có phần tức giận nói: “Tỉnh rồi sao, bọn tôi đang đưa cậu về nhà.”

Cách một lúc mới nghe Diệp Gia thống khổ hỏi: “Vì sao, vì sao không phải là nữ, tôi không cam lòng!”

Tôi thở gấp, cười ngược lại, “Lần trước say rượu, cậu vớt được Đồng Úy, người ta ngay cả đứa nhỏ cũng đã sinh cho cậu, cậu còn muốn thế nào. Sinh thêm một đứa nữa, cậu thật không sợ Đồng Úy lột da sao.” Cậu vẫn lẩm bẩm hỏi liên tiếp vài lần vì sao, sau đó liền mê man.

Thật vất vả mới đưa được Diệp Gia say rượu đặt lên giường, tôi khi ấy mới phát hiện bản thân mình cũng mồ hôi đầm đìa. Vậy là nhện không được chỉ vào Diệp Gia đang nằm mê man trên giường cười mắng: “Xem ra lần trước cũng chẳng biết Đồng Úy bị cậu hành tới mức nào, không ngờ thằng nhóc cậu uống rượu kém như vậy, chẳng trách cậu không dám uống rượu.”

Quay đầu lại nói với Đàm Văn, cậu coi cậu ấy trước đi, tôi đi tắm rửa đã, xem ra hôm nay chúng ta phải ở lại nơi này. Đàm Văn nói anh cứ yên tâm.

Chờ tôi tắm xong đi ra, đến phòng ngủ thì phát hiện Đàm Văn đang mê mẩn đặt tay trên vùng ngực trần của Diệp Gia. Tôi quát to, không kịp suy nghĩ: “Đàm Văn cậu làm gì đó?”

Đàm Văn bị tôi làm cho hoảng sợ, cầm lấy khăn trên người Diệp Gia, lúng túng nói: “Chỉ là tôi thấy cậu ấy ra mồ hôi nhiều, nghĩ nhất định sẽ khó chịu nên mới giúp cậu ấy lau người thôi.”

Tôi đỏ mặt, trong lòng hổ thẹn, thầm mắng mình biến thái, chưa gì đã coi tất cả đàn ông trên đời này thấy Diệp Gia là đều phải có ý niệm xấu xa trong đầu. Trong lòng còn đang nghĩ phải nói gì để hòa giải, thì đã đến gần chỗ Đàm Văn. Những đường cong duyên dáng nơi thân thể Diệp Gia liền đập vào mắt, do rèn luyện lâu năm mà các cơ bắp nơi ngực, bụng, thắt lưng cậu đều săn chắc, hơn nữa đường cong những nơi ấy đều chuyển một cách nhẹ nhàng, không khiến người khác có cảm giác đột ngột, vòng eo mảnh khảnh được chiếc quần dài ôm lấy, khiến người miên man bất định. Làn da trắng ngà nhẵn nhụi dưới ánh đèn, trơn bóng không tì vết. Nhìn da thịt Diệp Gia rồi liền tưởng đến da thịt của chính mình, tôi mới biết được cái gì gọi là đồ sứ, cái gì gọi là đồ sành.

Vừa rồi mãi lo kích động vì xúc cảm của Diệp Gia, tôi chẳng rảnh rỗi mà chú ý đến cảnh đẹp hiếm thấy ấy, hiện tại bất giác, thế là trong lòng nhện không được nổi lên những ý nghĩ xấu xa. Miệng hàm hồ nói với Đàm Văn, vậy cứ lau đi. Sau đó liền nhẹ ôm lấy Diệp Gia, cởi áo cậu. Cơ thể Diệp Gia mềm mại và tạo cảm giác dễ chịu, xúc cảm khi chạm vào da cậu trơn nhẵn mà dẻo dai. Trong lòng tôi mừng rỡ, quay người thuần thục cởi quần cậu xuống. Tuy đã sớm chuẩn bị, nhưng trong lòng vẫn kinh hoàng. Vừa thấy chiếc quần lót màu vàng nhạt đầy khêu gợi trên Diệp Gia tôi liền biết đó là do Đồng Úy mua cho, chiếc quần nhỏ vừa đúng ôm lấy phần mông Diệp Gia, khí quan lúc bình thường như con thỏ nhỏ hiền lành nằm giữa đôi chân dài, mảnh khảnh của cậu khiến ngón tay tôi vô cùng run rẩy, nghĩ thầm rằng, có thể đơn giản lột sạch phần quần áo còn sót lại này hay không. Nhưng tôi biết thoát nhìn Diệp Gia có vẻ lạnh lùng thờ ơ, kỳ thật cậu rất nóng tính. Nếu cậu biết mình say rượu, bị hai gã đàn ông cởi hết quần áo mà tùy ý chơi đùa mà không ăn sống nuốt tươi thì mới là lạ, nghĩ vậy, rốt cuộc tôi chẳng dám lộn xộn.

Người thật sự cầm khăn mặt lau người thay cậu, Đàm Văn đã đi đến giúp đỡ. Tôi liên tục xoa tay nói không cần đâu, thế là Đàm Văn nói vậy để tôi đi tắm. Mừng rỡ được ở một mình độc hưởng thời khắc mất hồn này, tôi sao lại phản đối.

Khi tôi đặt Diệp Gia đã được lau qua sạch sẽ đặt lên giường, nhìn cơ thể gần như lộ ra trọn vẹn của cậu, trong lòng tôi giao chiến kịch liệt. Tất cả sự chú ý tôi có cơ hồ đều tập trung vào giữa hai chân Diệp Gia, chẳng kịp nghĩ tay đã chạm vào, đi dọc lên một bên hai chân cậu. Mơ hồ nghĩ rằng, chỉ sợ một chút thôi, vì về sau làm sao biết còn có cơ hội thể này lần nữa hay không. Có lẽ là do hơi lạnh mùa xuân, cơ thể mới vừa dùng nước nóng lau qua của Diệp Gia cảm thấy dừng đột ngột lạnh lẽo, nhẹ cử động phía dưới, miệng ậm ừ một tiếng. Thanh âm vô ý thức, rất nhẹ, quá ngắn ấy lại thành công hấp dẫn tôi ngẩng đầu nhìn cậu. Gương mặt Diệp Gia bình thản mà tinh nguyên, vẻ hoàn toàn thả lỏng, nên đã chẳng còn nhận ra sự thống khổ liêu mạng vùng vậy lúc vừa rồi. Tôi nhìn gương mặt cậu, nhìn hàng mi dài, đen rợp chau lại tạo thành một

bóng mờ hình nửa vòng cung, nhìn đôi môi hồng hào hơi nhếch lên, một gương mặt gần như thuần khiết. Cậu vẫn luôn là Diệp Gia tôi muốn bản thân mình phải bảo vệ. Dục hỏa trong tôi dần lui bước, duỗi tay ra tôi lấy chần bao phủ lấy cơ thể Diệp Gia. Ôm cậu cách một tấm chăn, vùi đầu vào hõm vai cậu, nhẹ giọng ghé vào tai cậu nói: “Diệp Gia, chúng ta cứ thế này đi, mãi mãi đều như vậy.” Và rồi nhẹ nghiêng đầu, tôi hôn khẽ lên gò má cậu.

Sáng sớm khi tỉnh lại, Đàm Văn đã ra ngoài mua về sữa đậu nành và bánh quẩy. Rửa mặt xong, tôi liền nhàn nhã uống sữa đậu nành, vừa gặm bánh quẩy vừa tươi cười nhìn Diệp Gia đang ôm đầu mà nói lầm bầm. Cả gương mặt cậu là vẽ ảo não, cứ như đang tự dối với bản thân mình, không ngừng vò đầu.

Tôi khẽ huýt sáo, bước tới ngồi bên giường, vui tươi hơn hử nói: “Sao, Diệp Gia, không để tôi lo cho cậu hậu quả nghiêm trọng lắm phải không?” Cậu không lên tiếng, vẫn ôm lấy đầu mình, được một lúc thì duỗi tay ra lại muốn vò đầu. Tôi giữ chặt cậu nói: “Đừng như vậy, làm thế sẽ càng nhức đầu hơn.” Tôi lấy tay xoa huyết thái dương cho cậu, cười nói: “Đừng nhức nhích, cứ tin tưởng gã bợm nhậu là tôi đây.”

Cậu rũ mắt, nhẹ giọng nói thầm: “Tôi vẫn luôn tin anh, chỉ có anh không tin tôi mà thôi.” Tay tôi tăng thêm lực, bên tai nghe tiếng Diệp Gia bị đau, cười mắng: “Nói bậy nói bạ.”

“Nói cái gì đó?” Đàm Văn cười, cầm theo một cái chén từ trong phòng bếp đi ra, trong chén nhẹ tỏa ra mùi rượu nếp khiến cho gã bợm nhậu như tôi vội vàng reo lên: “Đàm Văn! Cậu ăn vụng phải không?!”

Đàm Văn cười nói: “Tôi vừa bắt gặp có người mua rượu nếp, thật tốt quá, mười mấy năm rồi chưa gặp qua loại bán hàng bằng xe đẩy như vậy. Mua một chén cho Diệp Gia, giải rượu rất tốt.”

Tôi gào thét, nói: “Người say thật là có phúc.” xong nhìn trộm Diệp Gia, thấy thần sắc cậu vẫn như thường, rồi cậu nhận chén, rất khách sáo mỉm cười nói: “Cảm ơn!”

Cũng không biết có phải do hoa mắt hay không, tôi bỗng thấy trong mắt Đàm Văn hiện lên vẻ kinh ngạc. Thật kỳ lạ, bởi thần thái, ngữ điệu của Diệp Gia chẳng có chỗ nào đáng kinh ngạc. Đó cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngoài khuôn mặt tươi cười, Đàm Văn còn có biểu tình khác, thế là khiến tôi lập tức cảm thấy cậu ta trở nên chân thật hơn.

Lúc rời đi thì có phần xấu hổ, bởi do tính chất khẩn cấp của vụ án mà tôi và Đàm Văn đã không thể tiếp tục trì hoãn, phải lập tức lên đường đi thăm dò án, cho nên không cùng đường với Diệp Gia, người quay về đội. Nhưng Diệp Gia thần sắc tự nhiên cùng chúng tôi nói lời tạm biệt. Tôi nhẹ nhàng thở ra, lập tức cùng Đàm Văn bắt đầu đi tìm kẻ đưa tin là một tay nghiện ma túy.

Con nghiện là kẻ liên lạc có khi nắm giữ nhiều manh mối còn hơn cả cảnh sát nằm vùng. Stone chính là người liên lạc nắm giữ thông tin nhiều nhất của chúng tôi. Bản thân hắn là một trong những anh chàng tiếp viên nam của câu lạc bộ đêm Pimpuk, câu lạc bộ xa hoa nhất thành phố, nơi này khi mới thành lập được giới truyền thông truyền bá là official club. Nhưng câu lạc bộ đêm chính là câu lạc bộ đêm, dù có sang quý đến đâu vẫn thường xuyên có đoàn giao hưởng âm nhạc lại đây diễn tấu, kẻ ra vào đều là nhân vật có uy tín, danh dự nhất thành phố. Nhưng đó cũng là nơi giao dịch thuốc phiện cần rõ nhất. Lại nói tiếp, cha Đồng Ủy chính là ông chủ đầu tư câu lạc bộ đêm cho nhà này, cũng vì câu lạc bộ đêm đó mà ông bị cuốn vào trong vụ án buôn lậu thuốc phiện.

Thấy tôi đến Stone có phần kinh ngạc, nhưng vẫn bưng rượu ngồi xuống cạnh bên, trên mặt là nụ cười quyền rũ. “Tốt, đã lâu không gặp.” Nếu không biết thân phận, tôi còn tưởng hắn đang chèo kéo khách.

“Trong thành gần đây rất náo động, nghe được chuyện gì?” Tôi cười dịch lại gần, ánh mắt nhìn hắn mê đắm như đánh giá.

Lần này sắc mặt hắn ta có phần thay đổi, nhìn lướt qua bốn phía, thấp giọng nói: “Anh không biết sao, hôm trước cảnh sát Lâm vừa tới.”

Tôi chau mày, không nhớ ra được trong hai ngày nay Diệp Gia có nói tình huống quan trọng gì với tôi hay không. “Vợ của cảnh sát Lâm mới sinh nên có thể cảnh sát Lâm bận quá quên chưa nói, rốt cuộc là chuyện gì?”

Stone trầm ngâm một lát, rồi mới bảo: “Tốt nhất anh hãy tự hỏi cảnh sát Lâm đi, hai tháng nay anh ta luôn tìm thông tin gì đó, tôi chỉ biết có liên quan đến Susan nơi phòng khách quý lầu hai. Nhưng hôm trước

cô ấy đã chết.” Lần thứ hai hắn ta quét mắt về bốn phía, sau đó lấy tay cửa qua cổ, sắc mặt tái nhợt nói: “Chết trong phòng rửa tay của khách quý, cảnh sát Lâm là người phát hiện. Tôi nghĩ hơn phân nửa là anh ta có hẹn với cô.”

Trong lòng tôi trầm xuống, Susan vốn là gái hồng lâu nổi danh trong thành, kẻ lui tới đều là người có máu mặt, cô vốn dĩ không cần làm người liên lạc của bọn tôi. Chẳng qua có lần tình cờ gặp cô trong một quán rượu không cao cấp, lúc ấy cô đã say khướt, quần quít lấy chúng tôi nói mình là gái bán hoa, nếu chúng tôi bằng lòng, hôm nay tâm tình cô rất tốt, có thể chỉ lấy nửa giá. Thời điểm ấy không biết cô là Susan tiếng tăm vang dội, chúng tôi chỉ nói rằng mình là cảnh sát, tuy không phải thuộc đội chống đồi trụy nhưng bọn tôi rất cuộc đã làm ra cuộc phiêu lưu quá lớn. Sau một lúc trầm mặc rất lâu, cô cười ngớ ngẩn một tiếng, lảo đảo ra ngoài.

Diệp Gia đặt ly rượu xuống nói sẽ ra ngoài nhìn xem, lúc ấy tôi nghĩ đến việc Diệp Gia muốn, bởi Susan quả thật xinh đẹp gợi cảm, hơn nữa trên người cô ăn mặc rất hở hang mát mẻ, chỉ cần hơi cúi người về phía trước thì liền lộ ra cảnh xuân vô hạn. Nói thật, nếu không có Diệp Gia, chưa biết chừng tôi sẽ chẳng để ý đến kỷ luật của tổ chức mà đồng ý với lời mời gọi.

Tôi cùng Diệp Gia theo đuôi cô đi qua hai con đường, rất nhanh liền phát hiện cô đang bị kẻ khác nhắm vào. Khi tôi và Diệp Gia vội vàng băng qua đường, cô đã bị đám ba thằng đàn ông vây quanh. Thấy cô bị người khác động thủ động cước tôi quả thực rất vui mừng. Trong lòng thầm mắng, loại đàn bà lăng lợ như vậy thật hiếm thấy, vừa định kêu Diệp Gia dừng xen vào việc của người khác, Diệp Gia đã bắt đầu đánh bọn chúng. Khi chúng đã bị đánh chạy, Susan với nửa thân trần ngồi bệt xuống bên tường nhìn Diệp Gia.

Chờ cậu đến gần, Susan mắng: “Anh biết rõ tôi là gái làng chơi thì còn làm điều thừa làm gì, đuổi khách đêm của tôi đi như vậy, mẹ nó anh ăn no hết việc làm rồi ư, anh không phải đội chống đồi trụy sao?”

Diệp Gia nhìn cô trong chốc lát, hững hờ nói: “Nếu cô không coi bản thân mình là người, vậy cô thật sự không phải là người.” Sau đó cậu xoay người cùng tôi trở về, chưa đi được bao xa lại bỏ lại một câu: “Hãy luôn nhớ kỹ, cô là người.” Gặp lại Susan, cô đã trở thành người liên lạc tin tức chủ chốt của Diệp Gia.

Hợp tác ba năm, có lẽ cậu cũng ít nhiều có chút tình cảm với cô. Trách không được tối qua cậu lại chẳng thể khống chế. Vậy mà tôi không hề biết gì, thậm chí còn không biết trong hai tháng này Diệp Gia điều tra tin tức nghiêm trọng đến mức nào, nghiêm trọng đến nỗi cậu chẳng tiếc bại lộ người đưa tin của mình, hay là nói tin tức đáng giá đều đâu để Susan mạo hiểm cả mạng sống đi tìm. Ngoại trừ tin tức cảnh sát Hồng Kông thông báo chắc không còn tin khác.

7. Chương 7

Đàm Văn ngồi ở quán cà phê đối diện, thấy tôi sắc mặt trầm trọng bước vào cũng không hỏi vì sao, chỉ búng tay thay tôi gọi một ly cà phê. Tôi nói không uống, hãy quay về đội.

Đàm Văn nhàn nhã bảo, sống lúc nào cũng phải đấu tranh, chỉ cần nơi nào còn người thì sẽ còn tội ác, đúng là thời điểm rất tốt để uống cà phê. Tôi nhất thời khó thở, chờ cà phê đưa đến thì thô bạo rót vào miệng, sau đó lạnh lùng: “Đã uống xong, có thể đi rồi.” Đàm Văn cười khê bỏ tiền lại, nói không cần thối với người bán hàng gấp đi qua. Tôi trừng mắt liếc cậu ta, nói với người bán vậy hãy thối lại cho tôi, sau đó nói với Đàm Văn: “Đừng có không quý trọng tiền mà bản thân mình liều mạng kiếm ra.” Tôi nói xong, giật mình, tình cảnh tương tự cùng đã từng phát sinh giống hệt trên người tôi và Diệp Gia.

Trong lòng không hiểu sao phiền quá, qua nhiều năm đến vậy, thứ gì trên người là của tôi, thứ gì đã từng là của Diệp Gia đã chẳng thể nói rõ. Chưa bao giờ tôi nghĩ tới Diệp Gia luôn cùng tôi tâm ý tương thông lại cách mình xa đến thế.

Đàm Văn lái xe, cậu ta đã nhận ra cảm xúc của tôi bất thường, cả đường đi đều trầm mặc không nói. Tôi rất biết ơn Đàm Văn đã không hỏi tôi việc tìm hiểu tin tức đến đâu, bởi do căn bản không thu hoạch được gì, cũng không thể nói. Xe dừng lại trước trụ sở, tôi liền nhảy xuống, đến thẳng phòng tư liệu của Diệp Gia.

Tôi nổi giận dùng dùng đẩy cửa ra, không thấy Diệp Gia trong phòng, tức giận hỏi Tiểu Phong: “Sếp các cậu đâu?”

Tiểu Phong thần sắc cổ quái chỉ ngón trỏ lên trên, tôi sửng sốt, không ngờ rằng Diệp Gia thế mà lại ở sân thượng, chẳng kịp suy nghĩ bèn đẩy cửa hàng lang đi theo cửa an toàn đến sân thượng nơi tầng cao nhất.

Tôi đẩy cửa sắt sân thượng ra, cửa đập vào tường phát ra âm thanh rất lớn, nhưng Diệp Gia đang tựa vào lan can ngay cả đầu cũng chẳng hề nhúc nhích. Lần đầu tiên tôi tức giận với Diệp Gia, đến gần mới phát hiện cậu đang hút thuốc. Hơn nữa nhìn tàn thuốc thì biết cậu đã hút rất lâu.

Với người qua đoạt lấy điếu thuốc trong tay cậu, tôi cắn răng nói: “Ai cho cậu hút thuốc?”

Sau khi ngẩng đầu nhìn tôi thật lâu, đột nhiên cậu lộ ra nụ cười trào phúng, “Vì sao tôi không thể hút thuốc.”

“Bởi vì cậu là Diệp Gia.” Tôi lạnh lùng trả lời.

Vẻ tươi cười của Diệp Gia càng rõ nét hơn, bảo: “Thật kỳ lạ, Tổng Dịch Vĩ có thể hút thuốc uống rượu tán gái, Lâm Diệp Gia chỉ có thể giúp anh ta ký những thư đặt hàng chuyển phát nhanh bộ bảo hiểm. Tổng Dịch Vĩ có thể liều mạng đổ máu giết người, Lâm Diệp Gia chỉ có thể giúp anh ta lau súng ra trận.” Cậu nhìn tôi, nhẹ chớp mắt, hỏi: “Trong lòng anh, anh cho tôi là gì?”

“Người rất quan trọng.” Chẳng chút nghĩ ngợi tôi trả lời.

Diệp Gia cúi đầu, rồi lại ngẩng lên hỏi lại: “Tôi có ưu điểm gì mà trở thành người quan trọng trong lòng anh.”

Tôi nhất thời có phần mờ mịt nhìn gương mặt anh tuấn của Diệp Gia, trong lòng nghĩ, cậu có khuyết điểm sao, trong tâm tưởng tôi thứ gì của cậu cũng đều là ưu điểm.

Diệp Gia cười, nhẹ giọng hỏi: “Có phải ngoại trừ gương mặt này thì hoàn toàn chẳng còn gì khác. Nếu vậy...” Cậu thản nhiên nói: “Có phải nếu hủy nó đi rồi, anh có thể nhìn thấy thứ gì khác của tôi.” Nói xong cậu chanh chóng giật lấy tàn thuốc còn đang cháy trong tay tôi, đưa tới trên mặt.

Phản ứng tôi chưa từng mau lẹ đến thế, ngay tại thời khắc trước khi tàn thuốc ấy chạm vào mặt Diệp Gia, tôi đã nhanh hơn một bước đứng trước mặt cậu, tàn thuốc cháy trên mu bàn tay tôi, bốc lên một trận khói nhẹ. Vậy mà tôi không thấy đau, chỉ cảm thấy phía sau hơi lạnh bốc lên, trên lưng vô thức ra một thân mồ hôi lạnh.

Diệp Gia có lẽ không nghĩ tới sẽ thành như vậy, gương mặt tái nhợt vứt bỏ tàn thuốc trong tay mình. Tôi hung tợn trừng mắt nhìn cậu, bất ngờ duỗi tay ra tóm lấy cổ tay cậu, kéo cậu thẳng đến phòng tôi ném trên ghế sa lon. Tôi cũng chẳng kịp để tâm xem có ai nhìn thấy hay không, nhưng tôi biết tiếng mình quát tháo đủ để chấn động cả tầng lầu.

Tựa ba năm trước, tôi véo lấy hai gò má cậu, buộc cậu nhìn vào mắt tôi. “Diệp Gia, nói cho tôi biết rốt cuộc cậu muốn gì, nói đi, tôi sẽ thỏa mãn cậu!”

Diệp Gia rũ mi mắt xuống, trầm mặc sau một lúc lâu, nói: “Anh luôn biết. Tôi muốn vào tổ hành động.”

“Cái gì?” Tôi kinh ngạc không thôi, vậy mà tôi nghĩ Diệp Gia đã sớm quen cuộc sống như thế, quen cách làm việc như thế mà chưa từng nghĩ rằng cậu tâm tâm niệm niệm muốn vào tổ hành động. “Nếu tôi nói không?” Tôi cắn răng hỏi.

Lại là giây phút nặng nề trôi qua, Diệp Gia mới chậm rãi đáp: “Anh nên biết toàn bộ mạng lưới tình báo của anh đều là do tôi thành lập, nếu tôi nói từ ngày mai sẽ cho họ bắt đầu biến mất một tuần, anh sẽ làm gì?”

“Cậu uy hiếp tôi!” Nếu nói là khó có thể tin, không bằng nói cảm giác tôi giống sự đau đớn như có thứ gì đeo đục lấy tim mình. Diệp Gia đã đơn giản nhắm mắt lại, cậu nói: “Tôi dựa vào cái gì mà cứ phải luôn ở dưới anh, tôi có chỗ nào không bằng anh.”

Tôi chậm rãi rút bàn tay vẫn giữ chặt hai gò má cậu về, vì ngón tay tôi đã bắt đầu run rẩy không ngừng. Tôi không thể tin được đây là Diệp Gia tôi vẫn phải bảo vệ, vì cậu tôi có thể không chút do dự bỏ qua hết

thấy của mình. Phải, hết thấy. Dục vọng, hạnh phúc, thậm chí còn cả mạng sống. Cố hết sức ổn định thanh âm, tôi nói: “Cậu nói thật sao, Diệp Gia, mở to mắt trả lời tôi.”

Chậm rãi, Diệp Gia mở hai mắt, ánh mắt cậu rất trong và rất kiên định, cậu nói: “Anh biết đáp án mà, phải không?” Tôi nhìn vào đôi mắt ấy, đôi mắt khiến tôi tưởng như chết chìm, đôi mắt trong veo nhưng rất đen và sâu thẳm. Chúng tôi cứ nhìn nhau lâu như thế, ánh mắt Diệp Gia vẫn cứ mãi thủy chung kiên định, như ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Nhưng chẳng qua chỉ mới ba năm mà thôi, vậy mà đã thương hải tang điền, vật đổi sao dời, cuối cùng tôi thỏa hiệp.

Lúc Diệp Gia đi tới cửa, tôi nói: “Tôi nếu đã đồng ý cho cậu vào tổ hành động, cậu cũng nên nói cho tôi biết. Rốt cuộc cậu có được tin tức gì từ Susan.”

Diệp Gia đưa lưng về phía tôi, nhẹ nhàng cười sau đó lấy tay kéo cửa, nói: “Nếu tôi cho anh biết, kỳ thật tôi cái gì cũng không biết, anh cũng sẽ không tin tôi, phải không?” Sau đó cậu đề thấp thanh âm nói: “Tôi thật chẳng biết gì, lúc tôi đến, cô ấy đã chết.” Cậu mở cửa, ra ngoài.

Tiếng cửa tự động đóng lại chặn đi tiếng bước chân của Diệp Gia. Tôi ngơ ngác ngồi, năm nay là năm nào, vì sao mọi chuyện lại thay đổi khôn lường, chẳng qua tất cả đã là cát bụi. Cũng không biết ngồi bao lâu, sắc trời dần chuyển tối, tôi nhìn không trung ngoài kia dần tối đi, rồi nhìn bóng dáng Diệp Gia vội vàng tan tằm ngoài cửa sổ. Kiểm lại không được, tôi nhẹ bước lùi về sau, sợ cậu quay đầu lại sẽ bắt gặp tôi chăm chú nhìn bóng lưng cậu. Nhưng cậu chẳng có nửa phần chần chừ, không hề dừng bước đi khỏi cửa. Nhất định là cậu hối hả đến nơi mẹ con Đồng Ủy, tôi nghĩ.

Nhìn mãi đến khi bóng lưng kia biến mất, tôi chợt phát hiện bản thân mình thế mà bắt đầu oán hận Diệp Gia. Loại xúc cảm ấy khiến tôi sợ run cả người, tôi chưa từng dám tưởng tượng có một ngày, tôi sẽ hận Diệp Gia. Nhưng ngày như thế cứ bất thành linh mà đến, ngoảnh đầu nhìn lại cứ như mọi thứ đều dẫn đến một ngày tôi sẽ hận cậu. Có lẽ bắt đầu của chúng tôi chính là muốn cả hai sau này oán hận lẫn nhau.

Rất nhanh tôi thông báo tin tôi điều Diệp Gia vào tổ hành động, chưa từng có ai tỏ vẻ nghi hoặc với quyết định của tôi. Lúc trước khi để Diệp Gia đi phòng tư liệu, người đã từng gặp qua cậu cũng chẳng hoài nghi vì sao cậu lại đến nơi đó. Cũng tương tự thế, những đồng nghiệp thấy qua biểu hiện của cậu trên du thuyền cũng không hoài nghi việc hiện tại cậu đến tổ hành động.

Tuy trên danh nghĩa tôi điều Diệp Gia tới đó, nhưng trong phòng làm việc của tổ hành động chúng tôi chưa có chỗ trống cho cậu, thế là cậu vẫn còn đến phòng tư liệu làm việc. Không biết vì sao, từ ngày đó tôi bắt đầu tránh gặp Diệp Gia. Chỉ là càng lảng tránh, tôi lại càng muốn gặp cậu, nhưng đồng thời cậu cũng lảng tránh tôi.

Trước kia Diệp Gia có thói quen ngủ trưa, trưa nào cũng chạy tới trên ghế sa lon của tôi ngủ một lúc. Đối với từng tư thế ngủ của cậu, trong lòng tôi ý niệm gì đều có, muốn nói tôi đã từng có ý đồ xấu xa với cậu cũng không phải quá. Nhưng nếu không thấy cậu, tôi phát hiện mình nghĩ đến nhiều nhất là khuôn mặt cậu tươi cười, khuôn mặt chẳng bị trần tục ô nhiễm. Nghĩ như vậy, lại nhớ tới bản thân tựa hồ đã lâu lắm chưa gặp Diệp Gia cười, chỉ thấy mỗi chiêu bài tươi cười lãnh đạm của cậu.

Nhiệm vụ đầu tiên khi Diệp Gia tham gia tổ hành động chính là cùng áp giải King đi tòa án. Đây thật sự là cách làm mất nhiều hơn được, tôi cũng không cảm thấy kể như King có giá trị gì đáng để công khai xét xử, gã ta thích hợp hơn cho việc bí mật giam giữ, chỉ cần còn giữ gã, K sẽ thủy chung kiên kị chúng tôi vài phần. Công khai xét xử hẳn, vớt được chút hư danh, nhưng lại giảm bớt giá trị thực dụng, hơn nữa gia tăng gánh nặng cho tổ chống buôn lậu nhiều hơn. Chúng tôi vốn dĩ có thể dùng lực lượng để đối phó với bọn buôn ma túy sắp đổ bộ, vậy mà giờ đây tất cả phải được điều đi canh giữ King.

Trên đường K sẽ có hành động, tôi sớm có chuẩn bị tâm lý. Vừa ra đường cao tốc, chúng tôi liền trông thấy hai chiếc xe của bọn cướp được trang bị đầy đủ, xe của bọn tôi cũng bị ngăn lại chỗ rẽ. Hai bên khai hỏa, vì tính ích kỷ của bản thân mà lúc cùng Đàm Văn bọn họ lao ra, tôi ra lệnh Diệp Gia ở lại trông coi King. Chúng tôi liều mạng ép những kẻ đối diện đến nơi trống trải, không cho chúng bắn tới được những chiếc xe phía sau.

Đã sớm có chuẩn bị, cảnh sát đánh hai chiếc xe của bọn cướp ở phía đối diện tan nát, ngay lúc tôi vung tay lên ra hiệu tất cả xông tới trước tiêu diệt, bất chợt nghe thấy tiếng Đàm Văn bên cạnh gào lên khản cả

giọng: “Diệp Gia, mau ra khỏi xe!”

Quay đầu lại, tôi nhìn thấy trên đường cao tốc cách khoảng hơn mười chiếc xe cảnh sát của chúng tôi, một chiếc xe màu đen có rèm che dừng lại, trong xe là một gã đàn ông với một kíp thuốc nổ trong tay. Bỗng nhiên tôi ý thức được, những người này không phải là tới cứu King mà ngược lại, chúng đến là muốn mạng gã. Lúc Đàm Văn điên cuồng gào lên, Diệp Gia đã nhào nửa người ra cửa sổ, cả người cậu song song với xe, súng trong tay nhắm thẳng gã đàn ông nọ. Tôi đã chẳng thể kiềm chế, gào thét điên cuồng như Đàm Văn kêu Diệp Gia ra khỏi xe, trong tâm trí đã không còn nghĩ được gì. Dù biết Diệp Gia có thể bắn trúng gã kia, nhưng khối thuốc nổ trong tay gã cũng có thể khiến cậu và King nổ nát vụn. Chỉ thấy ngay tại thời điểm khối thuốc nổ được mở chốt nhắm vào xe cảnh sát, Diệp Gia nổ súng bắn, viên đạn trúng ngay nòng súng trên tay gã. Ngay thời điểm chỉ mảnh treo chuông, tay tên cầm thuốc nổ run lên, thuốc nổ rơi lệch vào ngay hai chiếc xe bên cướp, nổ mạnh, làm chết người một nhà. Ngay sau đó phát súng thứ hai của Diệp Gia bắn trúng trán tên cầm thuốc nổ, sau đó súng trong tay cậu bắn liên tục vào xe, như thế thì dù trong xe còn có người nào, bị tập kích như vậy phỏng chừng cũng không còn ai sống.

Cả người tôi hết như bị hạ đường huyết, ngồi phịch xuống đất, Đàm Văn cười tươi nói: “Diệp Gia đội các anh thật đúng là bảo vật, bắn súng quá tuyệt!” Tôi cười khổ, vừa tới đội thì Diệp Gia đã biểu diễn ngay trước mặt cho tôi xem. Lúc ấy ánh mắt cậu không hề cô đơn, sao tôi chẳng phát giác chứ. Trong lòng còn mừng thầm, chỉ biết tự nói với mình Diệp Gia thật tốt, tự biết cậu là chỗ khiến người khiếp sợ. Tôi bất ngờ đứng dậy, biết cuộc chiến đã kết thúc, bèn phien muộn ra lệnh: “Toàn thể thu đội!”

King có vẻ rất bình tĩnh, gã vẫn không ngừng cao thấp đánh giá Diệp Gia, lúc bị áp ra khỏi xe cảnh sát thì quay đầu lại, nói với cậu, người gương mặt vẫn thủy chung không chút thay đổi: “Thuật bắn súng thật tốt.” Sau khi xét xử xong, chúng tôi áp giải gã quay về tù, ánh mắt gã vẫn sáng lên mà chăm chăm nhìn Diệp Gia, chẳng qua từ đầu đến cuối không hề mở miệng lần nữa.

Tập đoàn luật sư khổng lồ của King khiến chúng tôi – bên công tố viên gặp rất nhiều phiền phức, vụ giao dịch thuốc phiện phát sinh trên vùng biển quốc tế, thế nên tuy người là chúng tôi bắt, nhưng luật quốc gia không nói ai bắt thì người đó được xét xử, huống chi gã cũng không phải công dân của bọn tôi. Muốn nói đến tội của King, bắn chết mười lần còn chưa đủ. Nhưng hiện tại có kẻ lý luận về điều lệ đưa phạm nhân về nước xét xử, vừa nghe chỉ biết vụ án này sẽ vẫn chưa chấm dứt.

Thông qua một ít tin tức phản hồi, chúng tôi biết được tổ chức buôn lậu thuốc phiện muốn xử lý King không phải K mà là tổ chức hoàn toàn khác. Sau khi trở về, các đồng nghiệp đều cầu nhau trên hội nghị, nói như vậy còn ra thể thống gì, nếu cứ mãi thẩm tra như vậy, họ và toàn bộ người của đại đối chống buôn lậu không phải đều trở thành vệ sĩ riêng của King hay sao. Thấy Diệp Gia cúi đầu không nói, tôi liền hỏi cậu có ý kiến gì không. Diệp Gia thản nhiên đáp, các anh không đi, vậy để tôi đi là được, chỉ cần một mình tôi. Tôi không biết Diệp Gia vì sao lại nói thế, lời cậu khiến những người lên tiếng lúc này đều nghẹn lại. Tôi bèn chuyển đề tài đến vụ giao dịch thuốc phiện kia, Diệp Gia vẫn mãi trầm mặc không nói, cũng không biết trong đầu cậu suy nghĩ điều gì.

Sau khi hội nghị kết thúc, Đàm Văn đem tới một tin tức tốt, tổ chức buôn lậu thuốc phiện Tây Âu đi vòng qua Hồng Kông bị bắt được. Tuy nói tai họa ngầm vẫn chưa hoàn toàn tiêu trừ, nhưng cuối cùng giảm được một gánh nặng. Tâm tình tôi đang hăm hực cũng chuyển biến tốt đẹp, vì thế cùng Đàm Văn vừa nói vừa cười quay về văn phòng, tính toán bố trí binh lực một lần nữa, và rồi trong hành lang đụng phải Diệp Gia đúng giờ tan tầm. Tôi phát giác nụ cười trên mặt mình không tự chủ được cứng lại. Diệp Gia ảm ảm cười với chúng tôi, sau đó liền đi lướt qua. Lúc cậu đi qua cạnh tôi, tôi thoáng như ngửi thấy được thứ mùi như có như không trên người cậu.

8. Chương 8

Có một ngày Diệp Gia chủ động tới tìm, nói với tôi hôm nay là giỗ đầu thất của Susan, hỏi tôi có muốn đi dâng hương hay không. Tất nhiên tôi đồng ý, không vì cái gì khác, cứ coi như đó là vì làm dịu đi quan

hệ giữa hai người một chút cũng tốt. Nhưng dọc đường Diệp Gia không hề mở miệng nói chuyện, tôi cũng chẳng lòng dạ nào đáp lời. Hai người cứ như vậy trầm mặc đi tới nhà Susan, đó là một căn nhà không lớn lắm với hai gian phòng, một khung hình vuông nhỏ dựa vào tường trên chiếc bàn nơi phòng khách nhỏ hẹp. Phía trên là tấm ảnh trắng đen của Susan, chắc hẳn đã chụp rất nhiều năm trước. Tôi chưa từng nghĩ đến Susan năm đó phần son sặc sỡ đã từng có một thời trắng trong, tinh khôi đến thế. Phía trước khung ảnh chính là bài vị bằng gỗ khắc tên cô 'Tiết Ưc Hoa'. Tôi thấp giọng niệm một câu, cô làm việc cho chúng tôi ba năm, mãi đến hôm nay tôi mới biết được tên cô gái ấy.

Người nhà Susan hiển nhiên không nghĩ tới việc sẽ có người tới cúng bái, hơn nữa còn là hai người mặc đồ cảnh sát, vì thế họ ngồi trên ghế có phần nao núng. Đó là một già một trẻ, ông lão có vẻ đã gần sáu mươi, cậu bé vẫn còn là trẻ con trong giai đoạn trưởng thành. Cậu bé rõ là có phần ngạc nhiên đối với chúng tôi, dù ông lão muốn che khuất tầm mắt cậu nhóc, nhưng nhóc con vẫn nghiêng đầu đánh giá hai người chúng tôi.

Thấp hươg xong, Diệp Gia chào theo nghi thức quân đội với tấm ảnh đen trắng kia. Sau đó cậu đi tới trước mặt hai người già trẻ, thế là ông lão hoảng loạn, lo sợ bất an, dùng lực rất mạnh bắt lấy vai thẳng nhóc, vậy nên cậu nhóc bắt đầu vùng vẫy muốn thoát khỏi.

“Không cần sợ hãi.” Diệp Gia mỉm cười nói: “Ưc Hoa, cô ấy làm cho chúng cháu... Cô là đồng nghiệp của bọn cháu.” Cậu lấy ra sổ tiết kiệm của cô, để vào trong tay ông lão, nói: “Đây là tiền lương của cô ấy, còn có cả tiền trợ cấp.”

Tôi biết khi còn sống Susan xài tiền như nước, những tin tình báo cô cung cấp chưa từng thu một đồng nào của Diệp Gia. Cô cười nhạo số tiền liên lạc đáng thương ấy, đây hẳn là tiền Diệp Gia vẫn hằng giữ lại cho cô. Nhưng tôi hiểu trong cục dù thế nào cũng sẽ không phê chuẩn món tiền trợ cấp cho Susan.

Diệp Gia khom người, nhẹ vuốt khuôn mặt tròn tròn của cậu nhóc, lúc cậu lấy tay về, cậu nhóc hỏi: “Mẹ cháu là cảnh sát phải không?”

Diệp Gia ngồi xổm xuống, cầm bàn tay nhỏ bé nói: “Mẹ cháu tuy không phải cảnh sát, nhưng cháu phải vĩnh viễn nhớ rõ mẹ là một anh hùng.”

“Mẹ cháu có huy chương không?” Cậu nhóc lại vội vã hỏi, cứ như sợ Diệp Gia sẽ quên, chỉ vào trước ngực Diệp Gia nói: “Anh hùng nào cũng phải mang huy chương đúng không chú?”

Diệp Gia mỉm cười vuốt ve tay cậu bé: “Tất nhiên, mẹ cháu có huy chương.” Cậu cầm lấy huy chương trên vai, để nó vào trong bàn tay nhỏ bé.

Tôi cùng Diệp Gia sóng vai đi trên đường về đội, thật lâu sau hai người đều chẳng mở miệng nói câu nào. Rốt cuộc nhin không được, tôi nói: “Cậu cũng nên biết cậu cho Susan đi thăm dò tin gì.” Thấy Diệp Gia vẫn cúi đầu đi trước, tôi đuổi tay ra ngăn cậu lại. “Tôi biết cậu rất muốn báo thù thay cô ấy, nhưng chỉ dựa vào mình cậu là không được.”

Diệp Gia quay đầu lại nhìn tôi, bỗng nhiên tôi nổi giận phát hiện, đôi mắt Diệp Gia thủy chung vẫn trong suốt, dù có bị thương đến bao nhiêu, khổ sở đến thế nào đi chăng nữa, đôi mắt ấy vẫn giống như không gì có thể chạm tới. Thi thoảng đôi mắt ấy còn khiến người nghi hoặc, nghi hoặc rằng liệu cậu có thể thống khổ, liệu cậu có thể bị thương. Lạnh lùng cậu đẩy tay tôi ra, bước nhanh về phía trước, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt tôi.

Cuộc sống lúc sau tôi bắt đầu cùng Đàm Văn thông qua những tin tức phức tạp để tiến hành sắp xếp, điều tra liên tục, cuối cùng phủ định được tin một tổ chức Đông Nam Á khác chuyển hàng trên đất liền, khẳng định công cụ chuyển hàng của chúng là thuyền. Ngay tại lúc chúng tôi bận đến sứt đầu mẻ trán, Diệp Gia xin một tuần nghỉ phép, cậu nói Đồng Ủy muốn đến nơi cậu đã từng lớn lên, nên vợ chồng họ dự định đến Bắc Kinh chơi một vòng. Lạnh đạm nhưng rất rõ ràng, tôi đồng ý cho cậu nghỉ phép.

Cậu xin nghỉ tự nhiên khiến các đồng nghiệp có phần bất mãn, vào thời khắc hết sức quan trọng này mà vì lý do cá nhân bỏ mọi người lại đi du sơn ngoạn thủy, thì dù nói thế nào đều không được. Tôi đành nói rằng họ vừa có con nhỏ, dành nhiều thời gian ở chung với nhau cũng là việc đương nhiên.

Mà khi nghe tin chúng tôi hành động, Diệp Gia gấp gáp trở về. Xuất phát vào tận sáng, xe đi dọc theo con

đường lớn ven biển, trong xe bọn tôi không nói được lời nào, ngay cả Đàm Văn vẫn luôn hòa giải cũng tỏ vẻ không có lời nào để nói.

Diệp Gia vẫn nhìn ngoài cửa sổ, đó là một ngày trời đầy mây, bụi mù mịt đến không thấy bất cứ gì, chẳng qua ở nơi giao nhau của mặt biển có một mặt ánh sáng. Sóng biển từng trận vỗ bờ, xông lên rồi lại bất đắc dĩ lui xuống, vệt sáng ấy vẫn mãi im lặng ngắm nhìn hết thấy. Ba người chúng tôi đều đồng thời nhìn cảnh tượng ấy, trong lòng tôi nghĩ về buổi đêm gần sáng mình từng ôm Diệp Gia, còn hai người kia, tôi không biết trong lòng họ nghĩ gì.

Hôm nay ý vào việc được cho phép đánh một trận hỗn loạn, bởi một thành viên mới tới của tổ quá mức khấn trương, mở chốt bảo hiểm của súng trước, kết quả là súng khai hỏa. Thế là bọn tôi đành phải thừa dịp bọn buôn thuốc phiện bên ngoài còn chưa kịp có hành động gì, ra tay trước.

Tới giao dịch chính là kẻ bắt tay với hai tổ chức, tên Prasong, là người Đông Thái Lan với cá tính gian xảo và trông dũng mãnh. Phát hiện tình huống không đúng, hắn ta liền vừa đánh vừa phá vây, dưới sự hộ tống sát sao của bọn vệ sĩ chạy khỏi vòng vây của bọn tôi. Tôi cùng với Diệp Gia, Đàm Văn một đường đuổi theo, sau khi diệt hết bọn vệ sĩ bên cạnh hắn thì thành công dẫn dụ được hắn vào một căn chòi bên sườn dốc nhìn ra biển. Đàm Văn hưng phấn đi theo chúng tôi nói: “Bắt sống nào.” Bỏ lại câu này xong, người đã muốn đi đầu làm gương, vọt tới. Tôi và Diệp Gia cũng theo sát phía sau.

Kỳ quái chính là, chúng tôi nằm rạp người thật lâu nơi chỗ rẽ của cầu thang lát đá vẫn không thấy Prasong phá vây phản kích. Diệp Gia lấy tay ra hiệu, ý bảo để cậu đi lên xem thử. Tôi lạnh lùng lắc đầu, Đàm Văn nhỏ giọng nói: “Hãy để tôi lên, kinh nghiệm tôi nhiều hơn so với Diệp Gia.” Tôi gật đầu nói vậy cậu cẩn thận.

Đàm Văn ghì súng đi lên, thỉnh thoảng lợi dụng đồ vật để che chắn bản thân mình. Mãi đến khi cậu ta tiếp cận chòi nghỉ mát cũng không thấy có động tĩnh. Tôi và Diệp Gia cũng cầm lấy súng, tiếp cận chòi nghỉ mát.

Kinh ngạc chính là, trong chòi nghỉ mát không một bóng người. Tôi nghe được giọng Đàm Văn gần như khó thể kiềm chế kêu a một tiếng, sau đó cậu ta cẩn thận bước qua hàng rào bảo vệ nơi vách đá để xem phía dưới có người hay không. Ngay tại lúc Đàm Văn xoay người nhào mình ra xem xét tình hình phía dưới núi ngoài hàng rào, trong chớp mắt, chỉ nghe Diệp Gia kêu một tiếng cẩn thận, người cũng vọt tới trước theo thanh âm. Prasong đã từ trên đỉnh của chòi nghỉ mát phóng xuống, đập Đàm Văn đang nắm lấy hàng rào bảo vệ ra ngoài. Mà trong nháy mắt ấy, Diệp Gia phi thân tới trước bắt được, nhưng lực kéo phía dưới bụng Đàm Văn lôi luôn cả Diệp Gia bay ra ngoài, mãi đến khi chân Diệp Gia bám chặt vào hàng rào bảo hộ mới dừng lại được thể rơi xuống của họ.

Chẳng qua trong nháy mắt điện giật lửa lóe ấy, dĩ nhiên tôi giật mình, Prasong cũng sợ ngây người, tôi đột nhiên bừng tỉnh, không chút nào do dự nâng súng, nổ súng liên tiếp đánh gục hắn. Lúc đuổi tới gần, tôi phát hiện cả hai đều dựa vào hai chân Diệp Gia ôm lấy hàng rào bảo vệ mới treo giữa không trung, Diệp Gia chỉ bắt được một tay của Đàm Văn.

“Đàm Văn, Đàm Văn!” Diệp Gia cố hết sức gọi Đàm Văn, mà Đàm Văn giống như vẫn còn thất thần, ngẩng đầu mờ mịt nhìn Diệp Gia. “Đưa tay kia cho tôi, nắm lấy tay tôi.” Diệp Gia ôn hòa nói. Vào giờ khắc này rồi mà Đàm Văn giống như còn do dự, thấy thế tôi chửi ầm lên: “Còn nghĩ cái gì nữa, mau bắt lấy tay Diệp Gia.”

Chần chừ, rồi Đàm Văn chậm rãi vươn tay, nắm ngón tay đan vào những ngón tay Diệp Gia đã mở. Nhẹ nhàng tôi thở phào, đi tìm dây thừng, nhưng mất một lúc vẫn cứ tìm ở gần đó. Bên tai nghe tiếng Đàm Văn phía sau nói chuyện phiếm cùng Diệp Gia, Đàm Văn hỏi: “Trước kia lúc biểu diễn xiếc, cậu cũng nắm lấy tay thành viên như vậy sao?” Diệp Gia rên một tiếng, cố hết sức trả lời: “Tôi bỏ xiếc đã gần mười năm, nên anh ngàn vạn lần phải nắm chặt tay tôi.”

Tôi đột nhiên lóe sáng, xoay sang mọ mẫm trên người Prasong, quả nhiên tìm được một sợi dây lưng hoàn mỹ. Tôi dùng dây lưng này kéo Đàm Văn lên trước, sau đó hai người mới hợp lực cứu Diệp Gia đảo ngược chân đi lên.

Thừa lúc họ dựa vào hàng rào bảo vệ thổ, tôi lại xoay người nhặt lấy khẩu súng lục mini Sigma 9mm tinh xảo, vừa định kiểm tra băng đạn, Diệp Gia đã nói một câu, dừng nhìn, là rỗng.

“Làm sao cậu biết?” Tôi sửng sốt, không rõ Diệp Gia sao có thể khẳng định như vậy.

Đàm Văn hưng tận rống lên với tôi, nói: “Diệp Gia nói rỗng thì khẳng định là rỗng! Anh không biết nghĩ à, nếu súng hắn có đạn thì vừa rồi hắn bắn tôi một phát là được rồi, cần gì phải lao lực dùng chân mà đập.”

Diệp Gia mỉm cười, nhịp nhịp ngón tay nói: “Súng lục mini Sigma, dài 5.8 tấc Anh, nặng 14 ounce, chứa 7 viên đạn. Vừa rồi ở kho hàng lúc phá vây hắn dùng bốn viên, bên ngoài đường lớn bắn hai phát, lúc bị chúng ta ép lên chòi ven biển lại dùng viên cuối cùng. Tôi đã sớm hoài nghi cả buổi hắn không có động tĩnh là bởi súng hết đạn.”

Tôi hưng tận trừng mắt hai người họ, sau đó không phục rút băng đạn ra, thế là gào thét một tiếng quả nhiên là rỗng. Nhưng sau đó, ba người không hện mà cùng nở nụ cười.

Thu đội, Đàm Văn nói với Diệp Gia hãy ra ngoài vui chơi thoải mái, khó được lúc Diệp Gia đồng ý. Đàm Văn đến đội chúng tôi đã được một đoạn thời gian không ngắn, ba người chúng tôi vẫn là lần đầu tiên vui vẻ cùng đi ra ngoài như thế. Sau khi ăn no uống đủ, Đàm Văn nhất định phải kéo chúng tôi đi ca, nói dù thế nào cũng phải thưởng thức giọng hát mê người của cậu ấy. Đàm Văn bao phòng cả đêm, vừa hát vừa uống rất nhiều. Cứ như vậy, tôi và Diệp Gia một bên uống rượu, một bên nghe Đàm Văn hát. Giọng Đàm Văn quả thật rất tốt, nhiều bài còn hát hay hơn cả so với bản gốc, âm sắc hoa lệ, có thể lên giọng rất cao, cũng có thể hát với tông giọng rất trầm.

Chờ đến khi Đàm Văn hát đến một lúc lâu, tôi cùng với Diệp Gia cũng uống đến một lượng nhất định, chỉ nghe Đàm Văn nói: “Ca khúc sau đây tôi muốn tặng cho người đã dùng dây lưng cứu tôi, Tổng Dịch Vĩ.” Tôi lập tức vỗ tay nói được được, hát xong thì cậu cũng một bài tặng Diệp Gia đi. Đàm Văn hừ một tiếng bảo: “Công Diệp Gia sao lại chỉ có thể tặng bằng một bài hát.”

Tôi vỗ ngực nở hai tiếng, lại tiếp tục uống rượu. Bài Đàm Văn hát là một bài của thời xa xưa.

Gió mùa thu mãi thổi cả đời

Vị ưu thương ném đến tận nay

Cuộc đời là một dòng sông thất thường

Vội vàng, chậm rãi, nhưng cũng ngọt ngào, xót chua

Nỗi hận mùa thu trốn nơi làn vẩy

Ánh mắt ưu thương giấu đến bây giờ

Vận mệnh nào khác một hạt bụi nơi con đường lữ khách

Sớm chiều bất định Hải Giác Thiên Nhai

Trầm tĩnh và khóc thương

Hy vọng, đợi chờ vốn đều bất đắc dĩ

Thanh xuân tùy ý

Quyến luyến cái đẹp chỉ còn là một loại chờ mong

Giấc mộng thu tĩnh lại ở tháng năm loang lổ

Chữ ưu thương viết đến tận bây giờ

Nỗi nhớ biến thành một đám mây lướt qua

Chẳng thể nói giữ, chẳng thể nói quên

Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, tôi chợt nghe Diệp Gia mập mờ rằng: “Bài này rất tuyệt vọng, về sau đừng hát nữa.” Tôi lập tức hòa theo, nói Đàm Văn cậu đừng như ông già không có axit pantothenic chứ, hát bài

nào vui vui xem nào. Đàm Văn đồng ý, trong chốc lát hát một bài tiếng Anh. Tôi đã uống đến mơ màng, nhưng lời bài hát vẫn bay vào tai.

Nothing I must do
Nowhere I should be
No one in my life
To answer to, but me
No more candlelights
No more purple skies
No one to be near
As my heart slowly dies
If I could hold you one more time
Like in the days when you were mine
I'd look at you
Till I was blind
So you would stay
I'd say a prayer each time you sign
Cradle the moments like a child
I'd stop the world if only I
Could hold you one more time.
I've memorized your face
I know your touch by heart
Still lost in your embrace
I dream of where you are...

Tuy đã sắp đi vào giấc mộng, nhưng trong đầu tôi cũng biết đây chẳng phải bài hát vui về gì, trong lòng nhẹ cười thầm Đàm Văn, cố sức mở mắt nhìn về phía Diệp Gia, thấy cậu tựa hồ đã cuộn mình ngủ trên ghế, thế là cũng ngáp một cái nhắm hai mắt lại. Tôi cũng không biết Đàm Văn rốt cuộc khi nào thì ngủ, nhưng dường như cậu ta rất thích bài hát này, bởi lúc tôi ngủ một hồi lâu, đang lúc nửa tỉnh nửa mê vẫn nghe thấy Đàm Văn hát bài hát ấy.

Sáng sớm khi ra ngoài, lúc tôi đang chống hông vừa định đề nghị ba người đi uống trà buổi sáng, Đàm Văn giống như biết ảo thuật, lôi ra một chiếc máy chụp hình, nói: “Ba người chúng ta chụp ảnh đi.” Tôi cười mắng Đàm Văn bịp bợm, rồi cũng chẳng để ý mà tìm một người qua đường, nhờ người đó chụp giúp chúng tôi. Đàm Văn nhờ người đó chụp ba lần, vì cậu ấy muốn ba tấm ảnh.

Nói thật, tôi cũng có phần hưng phấn, bởi tôi nhớ ra đây là lần đầu tiên tôi chụp ảnh cùng Diệp Gia, tuy bên cạnh còn có Đàm Văn nên có phần không được hoàn mỹ lắm, nhưng mà có còn hơn không. Có lẽ xúc cảm hưng phấn của bọn tôi cuốn hút người qua đường, anh ta hô hào bảo tất cả phải cười thật tươi. Kỳ thật người đó làm điều thừa mất rồi, tôi tin, mỗi người trong chúng tôi đều muốn cười rạng rỡ như cảnh xuân về.

Ba tấm ảnh chụp đẹp lắm, Đàm Văn đưa ra cho tôi chọn trước. Tôi xem tấm nào cũng có hình Diệp Gia tươi cười thì luyến tiếc buông, miệng nói tốt nhất đều cho tôi. Đàm Văn phụng phịu lắc đầu, tỏ vẻ khẳng định tôi chỉ có thể lấy một.

Tôi chỉ còn cách chọn kỹ lại lần nữa, bất chợt nhìn một tấm ảnh, giật mình. Trong ảnh là ánh mặt trời phản chiếu trên gương mặt ba người, Diệp Gia đứng giữa mỉm cười, gương mặt cậu có phần rạng ngời, ánh nắng vừa vắn chiếu vào con người cậu, đôi mắt từng lạnh lùng như vậy giờ đây lại có vẻ rất nhiệt tình. Tôi rút bức ảnh kia ra, Đàm Văn thở dài, nói, anh thật biết chọn.

9. Chương 9

Trở lại đội, tôi nhận được thông báo rằng cấp trên muốn chúng tôi áp giải King đi Nghiêm Châu. Tôi nói Trần Thính, không phải có cảnh ngục sao, tuy nói trâu già có khả năng, nhưng cũng đừng đưa trâu vào chỗ chết chứ. Lãnh đạo cười ha ha bảo: “Đó cũng là do tổ chức tín nhiệm các cậu thôi.” Giọng điệu tiếp theo của ông có vẻ mờ ám, nói: “Lần này tôi xin được thay cậu và Tiểu Lâm trong đội cậu, một người công lao đứng đầu người còn lại đứng thứ hai, việc này không dễ đâu, tất cả mọi người đang chờ biểu hiện của các cậu đấy.” Trong lòng tôi chửi thề một tiếng, nghĩ mẹ nó ai mà cần, miệng lại tặc lưỡi: “Vậy thật sự là cảm ơn ngài, Trần Thính.”

Bực tức vò đầu, sống luôn phải như vậy, trong lòng tôi rất hiểu. Thế là tuy bên dưới người nào cũng ca thán, tôi vẫn bình tĩnh bố trí nhiệm vụ. Đàm Văn bởi vì việc nhân sự mà quay về Hồng Kông, nên lần này tôi và Diệp Gia phụ trách áp giải King. Mãi đến buổi tối cách ngày, tôi mới có được thời gian, địa điểm và lộ trình đường đi. Các đồng nghiệp đều cười nhạo nói, chỉ sợ lần trước cảnh sát trưởng vô cùng sợ hãi, nên hiện tại cũng hiểu được phải giữ bí mật.

Lúc King bị lôi ra khỏi ngục, gã mượn một đôi mắt tham lam nhìn Diệp Gia, ánh mắt dâm loạn nhìn chỗ không nên nhìn. Tuy sắc mặt Diệp Gia vẫn bình tĩnh như nước, tôi đã có phần nhẹn không được, bất thần giơ tay, khủy tay hung dữ đập vào mặt gã, miệng tặc lưỡi, lãnh đạm nói: “Thật ngại quá, tôi là kẻ thô kệch, vung tay có hơi quá.” Khủy tay tôi va phải vùng gần miệng gã, King thần sắc không thay đổi, hơi mỉm cười liếm chỗ sưng lên nơi khoe miệng, nhưng ánh mắt thủy chung chẳng rời Diệp Gia. Nhất thời, tôi không còn cách nào với gã.

Vì tránh việc gặp phải tập kích giống lần trước, chúng tôi không sử dụng xe cảnh sát, mà dùng chiếc xe hiệu bình thường, cũng không hề mặc đồng phục cảnh sát, tất cả thành viên đều là trang phục hàng ngày. King vốn dĩ ngồi giữa tôi và Diệp Gia, chẳng qua vì vẻ đồ sộ của gã, tôi vô luận thế nào cũng không dám để hẳn ngồi quá gần dựa vào Diệp Gia. Có lẽ bởi vì áp giải King lần trước gặp phải động tĩnh rất lớn, gần như hại rất nhiều người dân, thế là lộ trình lần này chúng tôi đi không sắp xếp vào đường cao tốc, thời gian cũng biến thành nửa đêm. Khi nhận được tin tức thông báo ấy, toàn bộ người của tổ hành động đều mắng cấp trên như tát nước, nói quả thật lấy chúng tôi làm bia ngắm sủng. Tôi tặc lưỡi cười khổ, nghĩ thầm rằng, chứ chẳng lẽ phải lấy người dân làm tấm chắn sao?

Bởi vậy, ba chiếc xe của chúng tôi khởi hành vào lúc đêm hôm khuya khoắt trên con đường yên lặng, ngoài cửa sổ là màn đêm tối đen, đèn xe chiếu xuống bóng cây loang lổ, tôi đoán có lẽ phần lớn mọi người trong lòng lúc này đều bất an. Bỗng tôi có chút hối hận vì đồng ý với việc an bài cho lộ trình đi này, bởi nếu chọn đường cao tốc, chúng tôi chỉ cần một nửa thời gian trước mắt, còn bây giờ lại vô cớ nhiều ra thêm một giờ áp giải. Trong lòng tôi nghĩ, lần sau cũng đừng làm loại ngu ngốc ngày nữa. Ngay lúc đang miên man nghĩ ngợi, chiếc xe đi trước mở đường đột nhiên dừng lại, tôi và Diệp Gia không hẹn mà cùng rút súng. Tôi ra lệnh cho King cúi xuống, vượt qua gã, cửa xe vừa mở, tôi lặn một vòng ngay tại chỗ, đây là để ngừa bắn lén.

Chính là không thấy động tĩnh gì, tôi khom người, nhanh chóng tiếp cận chiếc xe đầu tiên, phát hiện đội viên trong cũng đã xuống xe, nằm giữ ngay tại cửa.

“Chuyện gì?” Tôi hỏi.

“Không biết.” Đội viên của tôi trả lời, vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ.

“Đường như phía trước có người.” Anh chàng lái xe lưỡng lự, trả lời một cách không nắm chắc.

“Xác minh đi!” Tôi ra lệnh.

Vì thế các thành viên tản ra hai bên, thật cẩn thận tiếp cận con đường hai bên, nhưng cái gì cũng không phát hiện. Đừng nói người, ngay cả con chó đều không có. Tôi biết nhất định là do anh chàng lái xe quá mức khẩn trương, nhìn lầm bóng cây hay thứ gì đó thành bóng người. Thế là tôi thần nhiên ra lệnh một tiếng quay về xe.

Khi tôi ngồi trở lại trong xe, Diệp Gia hỏi tôi chuyện gì. Tôi lắc đầu, nói không có việc gì đâu. King cười khùng khục, tôi mắt lạnh nhìn gã, hỏi: “Không bị xử lý mày vui thế sao!”

“Chỉ cần có cảnh sát Lâm ở bên cạnh ta, ta không chết được.” King nhàn nhã nói một câu.

Tôi nghe xong cũng không tức giận, chỉ hừ lạnh một tiếng, bảo: “Đa tạ mày để mắt đến thành viên của bọn tao.”

King không trả lời, gã chỉ nhìn Diệp Gia, trong mắt ẩn chứa ý tứ sâu xa.

Đoàn xe một lần nữa tiến về trước, mới vừa rồi bị kinh ngạc, nhưng tâm tình thật ra được thả lỏng. Tôi giờ cổ tay lên coi đồng hồ, biết chúng tôi còn khoảng 25 phút nữa là vào nội thành. Nhưng ngay lúc này, phía trước truyền đến súng vang, sau đó là âm thanh tiếng lốp xe nổ tung, chiếc xe mở đường xoay vòng, một đầu đập vào trên gốc cây ven đường. Tôi biết lúc này là đụng phải địch, lập tức rút súng chuẩn bị xuống xe, do dự một lát rồi ra lệnh Diệp Gia theo tôi cùng nhau đi xuống. Sau đó tôi kêu đội viên lần trước khai hỏa súng ở lại trông coi King.

Tôi nói với anh chàng đội viên: “Cậu ở lại coi hắn, có gì không ổn thì nổ súng.” Sau đó tôi nhìn về phía King, hung tợn nói: “Đừng hành động thiếu suy nghĩ, súng của cậu ấy rất dễ dàng cướp cò.” Nhóm người này rõ ràng khác bọn lần trước, bọn chúng không hung ác công kích, mà ngược lại tránh việc bắn trực tiếp vào xe, ngay cả bắn cũng là bắn linh tinh, vì thế cửa xe ngược lại thành thứ che dấu tốt cho chúng tôi. Bởi lo lắng cho những thành viên trong đội ở chiếc xe phía trước, sau khi trải qua một vòng đấu súng, chúng tôi phóng đến chỗ chiếc xe bị đâm. Các thành viên trong xe còn sống, ngoại trừ lái xe bị thương nặng, những người khác đã hoàn hồn, nhúc nhích.

Đang lúc bắn nhau liên tục, chỉ nghe thấy vài tiếng súng vang lên lần nữa, chiếc xe thứ ba của chúng tôi cũng bị bắn thủng lốp. Sau đó, bốn phía súng bất chợt nổ mãnh liệt, chúng tôi vội vàng chạy về bên đường lấy cây cối che chắn, bắt đầu một hồi hỗn chiến. Chiếc xe ở giữa đột nhiên khởi động, tăng tốc cực nhanh lập tức xông ra ngoài. Tôi phản ứng ngay tức khắc, nhắm lốp xe bắn liên tục, đáng tiếc tốc độ ô tô quá nhanh, tôi chẳng thể nào bắn trúng. Chiếc xe chạy dọc theo bên trái, ngay lúc nó lướt qua Diệp Gia, tôi lớn tiếng hô: “Bắn nổ lốp nó, Diệp Gia!”

Tại thời khắc ấy, Diệp Gia lại giống như ngoảnh mặt làm ngơ, cậu nghiêng người bắt được chiếc xe kia, sau đó bám vào trên mui xe. Xe cứ như vậy gào thét mang theo Diệp Gia biến mất trong bóng đêm.

“Shit!” Tôi lập tức mắng một tiếng, một bên chỉ huy đội viên ẩn mình bên đường chống lại bọn đạo tặc, một bên liên hệ cùng tổng bộ, xin giúp đỡ. Vì bọn tôi có giấu trong áo tù của King thiết bị theo dõi, nên hiện tại tôi cần tổng bộ cung cấp đường đi của King, sau đó điều người và xe ở trạm canh gác gần đây tới.

Rất nhanh tổng bộ truyền tin lại, nói chiếc xe kia đi trở về đường quốc lộ, bên ấy đã phái người ngăn đón. Tôi vội vàng nói dừng đến gần quá, trong xe có thể có một đội viên bị kèm hai bên, trên mui xe còn một đội viên nữa. Tên liên lạc bên ấy chỉ biết ừ à à, tôi chửi ầm lên nói: “Nếu xảy ra chuyện, tôi chịu trách nhiệm. Cần nếu thành viên của đội tôi gặp chuyện, mẹ nó tôi trước hết giết cả nhà các anh.” Nói xong cũng không chờ anh ta trả lời, liền cúp máy.

Ngay tại lúc tôi đợi ba mươi phút chẳng khác nào kiến bò trên chảo nóng, cuối cùng đợi được một chiếc xe nhân viên của cục khác đến giúp. Tôi ra lệnh thành viên của đội mình đừng quan tâm đến bọn cướp đã tránh đi bốn phía nữa, tự mình nhảy lên xe, như phát điên mà chạy theo lộ trình tổng bộ đã báo. Bởi lo lắng đến việc có đội viên của chúng tôi bị bắt làm con tin, chiếc xe tổng bộ phải đi cũng không dám tiếp cận quá gần. Nhưng chiếc xe kia có ý đổi hướng, hiện tại đi dọc về phía con đường ven biển, hướng về kho hàng nơi bến tàu.

Sắc trời mới vừa tờ mờ sáng, xe chạy như bay xuyên qua đường lớn, ánh mặt trời mọc nơi bờ biển ngày

càng rõ, chưa bao giờ tôi hận thời gian như vậy, liều mạng muốn vượt qua nó. Tin cuối cùng của tổng bộ nhả lại là chiếc xe kia đang ở ngoài cửa của kho hàng số hiệu 12, một đội viên hôn mê bị bỏ lại trong xe. Hối dung mạo, tôi biết đó không phải Diệp Gia.

Lúc tôi đuổi tới trước cửa kho hàng, đã có lực lượng cảnh sát vây quanh nơi đó, nhưng họ không dám tới gần, bởi nghe nói trong tay King còn một con tin. Tôi chỉ cảm thấy không khí trong nắng sớm quá mức mát lạnh, vậy mà tôi gần như chẳng thể thở nổi. Vừa kéo súng, tôi vừa băng qua rào chắn mà cảnh sát dựng lên muốn tiến vào kho hàng, nhưng lại bị cảnh sát bên cạnh giữ chặt, nói có người đi ra.

Nhìn thấy King và Diệp Gia, con tim tôi lập tức muốn nhảy ra ngoài. Một bàn tay King vững vàng đặt súng nơi đầu Diệp Gia, tay còn lại siết lấy quanh ngực cậu. Nhưng hai tay Diệp Gia buông thõng dán vào hai bên người, thế là họ chuyển động rất chậm, nhưng cuối cùng cũng chậm rãi đi tới cửa lớn.

“Đội trưởng Tống... Mới có hai ba giờ không thấy... sắc mặt sao lại kém như thế?” Vừa nói King vừa liếm cổ Diệp Gia, cứ làm trò dâm loạn với Diệp Gia như vậy trước mặt mọi người. Cả người tôi run lên, còn Diệp Gia tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng thần sắc cũng rất bình tĩnh.

“Buông cậu ấy ra! Mày muốn gì?” Tôi run giọng hỏi.

“Chuẩn bị cho tao một chiếc thuyền ca nô và một thuyền nhỏ thoát thân, không được đi theo, chờ khi nào tin rằng đã an toàn, tao sẽ để lại vị cảnh sát xinh đẹp này.” Nói xong gã ta lại đuổi đầu lưỡi, liếm vành tai Diệp Gia. Lần này Diệp Gia nhích người ra, thấp giọng nói câu gì đó. Hai tay King dùng sức siết chặt hơn, vừa suồng sã cười vừa nói lại câu gì cũng không nghe rõ.

“Sao tao có thể tin mày.” Tôi nói.

“Mày chỉ có thể tin tưởng tao, đúng không.” King lãnh đạm đạm nói. “Tao cho mày mười lăm phút...” Gã ta đột nhiên cúi đầu cắn cổ Diệp Gia, “Quá mười lăm phút, tao sẽ cắn phần thịt tiếp theo của cảnh sát Lâm, hương vị của cậu ta thật ngon mà.”

Tôi quay đầu, lớn tiếng nói với tên cấp dưới đang chạy tới cạnh bên: “Lập tức chuẩn bị cho hắn!”

King nghe thế cười ha ha, cười đến như phát cuồng, như một kẻ điên. Người phụ trách ngành khác bên ngoài bước tới nói với tôi: “Việc này không tốt lắm đâu, anh có cần xin chỉ thị của ngài Trần Thỉnh hay không.”

Tôi lạnh lùng trả lời: “Có việc gì tôi chịu trách nhiệm, người là chúng tôi bắt, cũng có thể thả trở về!” Viên cảnh sát kia xoay người, tôi thấy an ta móc di động ra, thế nên bèn đuổi tay đoạt lấy. “Như anh nói, tôi chịu trách nhiệm, nếu anh dám gây phiền phức cho tôi, tôi sẽ xử anh trước!” Anh ta khó thở, run run đáp: “Anh, anh đây là vô pháp vô thiên, tôi sẽ báo cáo lại.” Tôi không thèm nhìn nữa, ném điện thoại di động vào trong tay thành viên của đội tôi, nói một câu coi chừng hắn.

Du thuyền rất nhanh được chuẩn bị tốt, vậy nên tôi mới biết King vì sao lựa chọn kho hàng biển hiệu 12, bởi vì đây là nơi gần bến tàu nhất. Gã ta chìa súng vào đầu Diệp Gia, để cậu khởi động ca nô, sau đó quay đầu, dữ tợn cười nói: “Sau này còn gặp lại!”

Tôi chỉ có thể nhìn chiếc ca nô biến mất trong tầm mắt mình. Mặt biển với ánh nắng ban mai đỏ au và hải âu bay lượn trông như một bức tranh với đầy sắc màu của bút vẽ. Nhưng trước cảnh sắc ngập tràn hy vọng ấy, tôi lại vô cùng bất đắc dĩ. Tôi đã cho rằng bản thân mình có thể bảo vệ Diệp Gia, hóa ra tôi cũng không thể.

10. Chương 10

Tôi giống con thú bị vây hãm không ngừng đi lại trên bờ biển, toàn bộ mong đợi đều dồn về thiết bị theo dõi giấu trong người King. Thiết bị theo dõi biểu hiện gã ta vẫn đi về phía tây, mãi đến khi ra khỏi ba mươi hải lý, dường như ngoài phạm vi hoạt động, nó ngừng lại, bất động.

Hai mươi phút sau, tôi khẩn cấp nhảy lên du thuyền, đuổi tới vùng có kinh độ và vĩ độ mà thiết bị theo dõi hiển thị. Bởi tốc độ du thuyền cao mà bọt biển bắn tung tóe, gần như làm người tôi ướt cả một bên, vậy nhưng cơ thể tôi tựa hồ đã không còn cảm giác. Con tim như bị thứ gì đó đè lấy, liều mạng muốn xông ra ngoài, mãi đến khi như nứt vỡ. Nỗi đau giờ khắc này là nỗi đau như tới cực hạn mà tôi chưa bao giờ trải qua.

Trước mắt là con thuyền cứu sinh một mình lẻ loi trôi nổi, bập bềnh trên mặt biển, nhẹ nhàng lắc lư theo sóng. Du thuyền chúng tôi còn chưa tới gần, tôi đã thấy Diệp Gia nằm trong thuyền, áo tù của King khoác trên người cậu. Thời điểm tôi nghĩ đến việc muốn sải bước đến bên chiếc thuyền cứu sinh, chân tôi vẫn nhịn không được mà mềm nhũn, tưởng như phải té ngã xuống biển. Lúc tôi tới gần Diệp Gia, cậu như đang say ngủ, khóe miệng nhếch lên khiến tôi ảo giác cậu tựa hồ đang mỉm cười. Tôi không dám đến lấy chiếc áo tù nhân ra, chỉ run rẩy ôm nhẹ lấy cậu, áo tù trượt xuống, thế mà quần áo trên người cậu hãy còn rất chỉnh tề, ngoại trừ trên chiếc cổ đầy những vết xanh tím thì phía dưới không có gì khác lạ. Tôi không khỏi nhẹ nhàng thở phào, cứ như mới vừa đi dạo một vòng qua quỷ môn quan. Hàng mi dài của Diệp Gia nhẹ lay động, mở mắt, tôi nhìn cậu, cậu cũng nhìn tôi. Sau đó cậu cười với tôi. Không biết tại sao, tôi chảy nước mắt vui mừng, nhưng mà tay lại hung dữ tát Diệp Gia một bạt tai.

Đầu cậu va vào miệng tôi, nơi khóe môi một dòng máu chảy xuống. Cậu cúi đầu chẳng nhìn. Khó thể bình phục được tình tự mệnh mông trong lòng mình, tôi hồng hộc thở.

“Xin lỗi.” Diệp Gia nói khẽ với tôi.

“Cậu không phải có lỗi với tôi, cậu là có lỗi với bản thân mình!” Tôi quát cậu.

Diệp Gia lại ngẩng đầu nhìn tôi, mỉm cười nói: “Đã biết, lần sau không dám.”

Cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy Diệp Gia chịu thua như vậy, nên tôi thở dài, dùng ngón cái lau đi vết máu nơi khóe miệng cậu, dìu cậu lên du thuyền. Trên đường mặc kệ cậu nói gì, tôi đều nghiêm mặt chẳng thèm nhìn lấy. Cuối cùng, Diệp Gia đành phải cúi đầu, ậm ừ một tiếng trong cổ họng ngồi cạnh bên.

Để King chạy thoát, mặc dù là vì cứu thành viên của đội mình, nhưng chuyện này thật sự là sai lầm không nhỏ. Cấp trên thiếu chút nữa phải người đến điều tra rõ bọn tôi, nhưng hiển nhiên có cha làm chỗ dựa vững chắc, bởi thế tôi cũng chẳng bị tổn thất thật sự gì. Còn Diệp Gia lại cơ hồ thừa nhận tất cả chỉ trích, dù là chỉ trích hữu hình hay vô hình. Trưởng cục Trần Thính cố ý gọi tôi tới, bàn bạc việc ghi tội xử phạt Diệp Gia, đồng thời phải tạm cách chức kiểm tra cậu. Tôi kiên quyết không đồng ý, lặp lại một cách cường điệu rằng Diệp Gia cũng là vì cứu đồng nghiệp của mình mới bị người cường ép, cậu chẳng có gì sai. Cuối cùng, tôi gần như rống lên với Trần Thính.

Cuối cùng Trần Thính cực kỳ tức giận nói: “Tên Diệp Gia này tự do vô kỷ luật đã sớm nên dạy dỗ cho cẩn thận. Dạy dỗ không tốt thì đừng làm cảnh sát nữa.”

Tôi nói thân thủ và tài bắn súng của Diệp Gia là nhất nhì trong đội chúng tôi, từ khi thành lập đội chống buôn lậu ma túy đến nay, cậu nổi lên là người tình báo hoàn thiện nhất. Cậu chính trực, vô tư, dũng cảm, nếu lấy những người khác trong đội ra so thì không ai thích hợp làm cảnh sát hơn cậu. Tôi nói rất trôi chảy, nói xong mới đột nhiên bình tĩnh, phát hiện ra đây vốn là đánh giá đúng nhất trong tận đáy lòng tôi dành cho Diệp Gia.

Mặc kệ tôi kiên trì đến mức nào, Diệp Gia vẫn bị xử phạt. Sắc mặt cậu tái nhợt đưa súng để trên bàn tôi, nói với tôi, chỉ cần đừng đuổi cậu ra khỏi đội cảnh sát, để cậu ở lại đội quét rác cũng chẳng có gì. Tôi ung dung bình tĩnh nhìn cậu, thấy thần sắc cậu vẫn cứ quật cường như thế, bỗng dưng trong lòng bức bối, nói vậy cậu đi quét rác đi.

Diệp Gia cúi đầu nghe lệnh, kể từ ngày đó, mỗi ngày cậu đều quét rác nơi sân lớn. Mỗi ngày từ cửa sổ nhìn ra, tôi đều cảm thấy thống khổ. Tôi tin tưởng bất cứ ai quen biết cậu cũng sẽ khổ đau, nhất là Tiểu Phong. Ngày nào cậu nhóc cũng nghiêng cổ ra vào, cứ như người bị quật quét rác là bản thân mình. Có khi nhìn Diệp Gia quét rác, đôi mắt cậu nhóc sẽ hoe đỏ. Trên thực tế, mọi người nơi đội phòng chống buôn ma túy đều hận không thể đi đường vòng, để tránh gặp phải một màn này. Bởi vậy, có khi tôi rất hận Diệp Gia, rất hận, rất hận, hận sự quật cường của cậu, hận cậu mãi chẳng chịu thỏa hiệp.

Nhưng thật ra có một ngày Đồng Úy đến tìm tôi, cô cười nói: “Mong anh cứ mãi để anh ấy quét rác, như vậy thì tôi sẽ vô cùng cảm kích anh.” Rồi cô mỉm cười từ cửa sổ của tôi nhìn Diệp Gia, trong mắt là dịu dàng, là thâm tình, và rất đỗi tự hào. Nhìn Đồng Úy, tôi tự cảm thấy xấu hổ. Dù Diệp Gia là vua hay chỉ là tên tôi tớ, khất cái, thì cô vẫn luôn nghĩ về Diệp Gia đầy kiêu hãnh, còn tôi, tôi lại làm không được điều ấy.

Lúc Đàm Văn từ Hồng Kông trở về, bắt gặp Diệp Gia quét rác nơi sân lớn cũng kinh hãi, bất chấp tất cả mà buông túi đồ trong tay, phóng tới phòng làm việc của tôi, nói: “Anh điên rồi sao mà lại để Diệp Gia đi quét rác.”

Tôi chỉ có thể không nói gì nhìn ngoài cửa sổ, nhìn Diệp Gia đang chuyên tâm quét rác, nói: “Đây là một loại trừng phạt, chỉ là không biết rốt cuộc đang trừng phạt ai.”

Tháng này còn lại chưa đến 10 ngày, tổ chức buôn thuốc phiện K vẫn chẳng có động tĩnh. Tôi và Đàm Văn gần như bàn luận, điều tra suốt đêm nhưng chẳng có gì rõ ràng. King trốn khỏi sự nắm giữ của chúng tôi, vậy nên chúng tôi đều đoán được gã ta sẽ điên cuồng trả thù.

Thế mà ngay lúc này, vào một lần lúc Diệp Gia đang cùng đồng nghiệp ra ngoài đặt mua đồ dùng văn phòng thì gặp bọn cướp mang súng. Lần đó là may mắn mới thoát được. Bởi do người đồng nghiệp kia bị bọn cướp dí súng sau lưng, khi thấy Diệp Gia lái xe đến trước mặt đón mình, anh ta liền nói một câu, cậu có mua diêm hay không. Đây vốn là tiếng lóng cho hành động của chúng tôi, vậy nên Diệp Gia nghe hiểu, cũng may mắn người đồng nghiệp đó không mang theo súng bên người mà để lại trên xe. Thoạt nhìn những người đó cũng không muốn thương tổn Diệp Gia, nhưng vị đồng nghiệp đó lại bị thương không nhẹ.

Chẳng cần nghĩ tôi cũng biết đó đều là người do King phái tới. Gã ta đã giữ lời hứa lúc trên du thuyền mà buông tha Diệp Gia, nhưng hiện tại gã đã bắt đầu áp dụng hành động. Tôi lập tức trả súng cho Diệp Gia, sau đó phái người ngày đêm bảo vệ cậu. Vụ giao dịch thuốc phiện sắp diễn ra, sự an toàn của Diệp Gia, tất cả đều biến thành gánh nặng trầm trọng của tôi, chỉ trong một ngày mà tôi liên tục kiệt sức rất nhiều.

Hơn nữa chỉ hai ngày sau, trong nhà Diệp Gia liền trình diễn một hồi kịch liệt sống mái. Trường hợp lúc ấy thảm hại đến mức suýt làm tôi, kẻ đuổi tới nơi, hiểu lầm rằng ba người đồng nghiệp được phái đi bảo vệ Diệp Gia đều đã bị giết. Đến khi nhìn kỹ mới phát hiện họ đều bị thương nhẹ nằm trên mặt đất nói lầm bầm. Diệp Gia cầm súng trong tay đứng nơi ấy, lạnh lùng nói một câu, gần như khiến các đồng nghiệp nằm trên mặt đất tắc thở. Cậu nói: “Nhờ anh về sau đừng đưa mấy người này đến để tôi phải bảo vệ họ.”

Sự cố chấp của King đối với Diệp Gia luôn giống một vết dao chém trên tôi. Thêm chuyện giao dịch thuốc phiện chẳng tiến được bước nào khiến tôi sút đầu mẻ trán. Vào một ngày kia Diệp Gia tìm đến tôi, thần nhiên mở miệng nói: “Tôi biết chỗ giao dịch thuốc phiện.”

Ngay lúc đó cảm tôi nhanh chóng rớt xuống dưới, ngây ngốc hỏi: “Làm... làm sao cậu biết địa điểm giao dịch thuốc phiện?”

Trầm mặc một hồi Diệp Gia mới bảo: “Không phải anh vẫn luôn hỏi tôi để Susan điều tra tin tức gì sao? Tin cô ấy điều tra chính là địa điểm giao dịch thuốc phiện của K.”

Sau khi sững sốt một lúc lâu tôi mới thanh tỉnh lại, quát lên với cậu: “Sao đến bây giờ mới nói, mẹ nó cậu rốt cuộc muốn gì?”

Diệp Gia thần sắc thần nhiên, trả lời: “Bởi vì địa điểm giao dịch có hai nơi, tôi không biết đâu là thật đâu là giả. Hơn nữa...” Dừng một lúc, cậu nói tiếp: “Kể tiền hành giao dịch rất có thể là quản lý của Pimpuk, hẳn ta là thủ hạ của cha Đồng Úy.”

Nhất thời tôi nổi giận, nhẹ giọng nói: “Hóa ra vì Đồng Úy cậu mới làm như vậy.”

“Cứ coi thế đi.” Cậu không mấy quan tâm trả lời. “Tôi chỉ hy vọng, nếu lần này thành công khám phá ra vụ thuốc phiện, anh có thể trình báo thay Tiết Ưc Hoa, để cô ấy được danh hiệu liệt sĩ.” Dõi theo cặp mắt kia, trong đôi mắt ấy không nhìn ra đầu mối gì lẫn vào mà chỉ có sự trong vắt, tôi cười khổ, nghĩ thâm rằng, Diệp Gia à, rốt cuộc cậu là hạng người gì, rốt cuộc là cậu đang suy nghĩ gì chứ.

Rất nhanh tôi liền cùng Đàm Văn bọn họ phân tích hai địa điểm giao dịch, đó là hai bến tàu. Nghiên cứu rồi mới phát hiện hai địa điểm này có chỗ tương tự đến kinh người. Thứ nhất chúng gần như là bến tàu vớt

đi, cơ hồ không còn thuyền cập bến. Thứ hai xung quanh đều trống trải. Nhìn thấy địa hình ấy, trong lòng tôi chợt lạnh, đây là một nơi không tốt để phục kích, căn bản không thể điều động một lượng lớn quân đội, nếu không rất dễ bại lộ. Mà lực lượng những cảnh sát có kinh nghiệm đối phó với loại tình cảnh này của tôi chỉ có thể đủ đi một địa điểm.

Đàm Văn cũng giống bị làm khó, mặt nhăn mày nhú nói: “Tình hình thật khó giải quyết, nếu điều những cảnh sát anh dừng sẽ rất dễ bị phát giác, đánh rắn động cỏ, lần tới nếu muốn bắt sẽ khó khăn.”

Diệp Gia đột nhiên đưa ngón tay đến địa điểm số 1 nói: “Tôi cảm thấy nơi này có khả năng là điểm giao dịch nhiều hơn.”

“Vì sao?” Tôi hỏi.

“Trục giác.” Diệp Gia trả lời một cách đơn giản.

Tôi nhất thời khó thở, đang định không cần tiếp tục để ý đến cậu, Đàm Văn đã ở bên cạnh gật đầu nói: “Tôi cũng cảm giác như thế.” Tôi tức giận nói với hai người bọn họ: “Hai cậu đặt tiền đánh bạc sao, đây không phải là chơi đại hay tiểu.”

Đàm Văn cười nói: “Anh đừng có thiếu kiên nhẫn như vậy, thế này đi, hai bên chúng ta lần này hợp tác lớn, tôi điều người của mình lại giúp anh đến đối phó ở địa điểm số 2, được không?”

Tôi bất ngờ và vui sướng bảo, cậu nói thật sao, Đàm Văn.

Đàm Văn cười giơ tay lên, nói: “Hợp tác vui vẻ!”

Tôi đánh mạnh vào bàn tay cậu ta, cười nói: “Hợp tác vui vẻ!”

Đàm Văn cười quay đầu lại hỏi Diệp Gia, “Diệp Gia, sao nào, cậu chọn hợp tác với ai.”

Tôi do dự một chút, trong lòng đương nhiên muốn để Diệp Gia cùng một chỗ với mình, chính là làm vậy Đàm Văn phải một mình đối mặt với tình cảnh không quen thuộc. Diệp Gia mở miệng, cậu nói: “Vậy tôi cùng Đàm Văn một tổ.”

Tôi còn chưa kịp có cơ hội phản đối, Đàm Văn đã cao hứng nói: “Tốt, tốt nhất lần này thuộc phiên xuất hiện ở địa điểm của chúng ta, hai ta hợp tác thật tốt một phen.” Diệp Gia mỉm cười, anh ấy không có cơ hội đâu, chúng ta phải thắng Dịch Vĩ.

Chẳng biết vì sao, trong lòng tôi có phần chua xót, vì thế không tiếp lời.

Ngày hôm sau, tôi cùng Đàm Văn, Diệp Gia ba người đi nghiên cứu địa hình. Lúc Đàm Văn lái xe mở máy hát CD lên. Lại là bài hát tiếng nước ngoài kia, tôi nói Đàm Văn cậu thật đúng là thích bài hát này. Đàm Văn khẽ ngậm nga, trả lời tôi, nói, có lúc tôi cảm thấy bài hát này quả thật là viết thay tôi. Sau đó cậu ta liền theo lời ca khúc kia, hát khẽ:

Tôi chẳng thể làm gì,

Cũng không chỗ để đi,

Không ai trong cuộc đời

Chỉ mình tôi cô độc.

Nén chẳng còn nhảy nhót

Bầu trời đã chẳng tím xanh

Con tim chậm rãi chết mòn

Khi cuộc đời không ai bầu bạn.

Nếu có thể giữ lấy em một lần nữa

Như những ngày em còn là của tôi

Tôi nhất định sẽ mãi ngắm nhìn

Ngắm đến khi đôi mắt này mù hẳn
Vây là em mãi mãi ở đây.
Tôi khấn cầu mỗi nụ cười em
Nâng niu những phút giây như nâng niu một đứa trẻ
Và tôi sẽ ngừng cả thế giới
Chỉ để được ôm em thêm lần nữa mà thôi.
Tôi nhớ mãi dáng hình gương mặt em
Khắc sâu cảm giác chạm vào em
Lạc lối trong vòng tay em ôm chầm.
Tôi mơ về nơi có em...

Tông giọng Đàm Văn tốt lắm, bài hát này lại khiến Đàm Văn thấy cảnh thương tình như thế, vậy là hát rất động lòng người, tôi một bên nghiêng đầu, thấy Diệp Gia cũng như đang trầm tư. Ngay tại lúc Đàm Văn thì thầm, giấc mộng của tôi là mơ về nơi có em, Diệp Gia đột nhiên duỗi tay, ấn đầu tôi xuống, lực đạo quá lớn khiến đầu tôi đập hơi mạnh vào ghế dựa phía trước. Sau đó hai tiếng súng vang lên, xe cũng dừng lại ngay lập tức. Choáng váng, tôi ngẩng đầu, phát hiện Đàm Văn và Diệp Gia đều cầm súng trong tay, người đi xe mô tô phía sau nghiêng sang một bên, tay buông khẩu súng lục dài xuống.

Chúng tôi xuống xe, tên lái xe mô tô kia đã chết, hai phát súng trúng ngay chỗ hiểm, không cần hỏi đương nhiên một súng là của Đàm Văn, một của Diệp Gia. Đàm Văn nói: “Vừa rồi ở chỗ rẽ tôi chú ý tới hân.” Diệp Gia khẽ gật đầu, không đáp. Tôi then quá thành giận, bọn họ một kẻ im lặng ngâm nga hát, kẻ còn lại như say mê trong đó, nhưng có thể đồng thời rút súng xử lý một tên sát thủ.

Tôi hừ lạnh một tiếng, nói hai người thật ăn ý. Diệp Gia mỉm cười với tôi, kể từ chuyện sau vụ du thuyền lần đó, cậu lúc nào cũng nhường tôi. Nhưng cậu càng như vậy thì tôi ngược lại càng tức giận, bèn hung tợn nói: “Lần sau đừng tùy tiện ấn đầu tôi, tôi tự biết nhìn.”

Đàm Văn nhíu mày nói: “Không hiểu có thể là do King phái tới hay không, chẳng lẽ hân ta đã biết chúng ta biết địa điểm giao dịch của chúng.”

“Không thể có việc này.” Diệp Gia nói đầy khẳng định.

Tôi không biết Diệp Gia vì sao lại khẳng định như vậy, nhưng lời cậu nói rất ít khi phạm sai lầm, hướng chỉ còn dùng ngữ khí kiên định đến vậy. Tuy trong lòng tràn ngập nghi ngờ, kế hoạch vẫn tiến hành như lúc đưa ra.

Giao dịch tiến hành vào tám giờ sáng, lúc năm giờ chúng tôi đã tập hợp trong phòng làm việc. Tuy đây đã chẳng phải buổi họp lần đầu tiên đánh giá việc đối mặt với K, nhưng lần này vẫn luôn là chúng tôi ở ngoài sáng, bọn chúng trong tối, ít nhiều trong lòng vẫn có chút lo âu. Đàm Văn lấy đến mấy chai bia, mở một chai đưa tôi. Tôi hưng phấn nhận lấy, nói một câu, Đàm Văn cậu thật là một kẻ hiểu ý người khác. Cậu ta cười lắc đầu, lại mở ra một chai nữa đưa tôi, há miệng ra dấu về phía người đang ở trong phòng. Tôi ung dung thần nhiên uống, cậu ta đẩy tôi một phen, cười nói: “Cậu ấy nhỏ tuổi hơn anh như vậy, anh coi như nhường con nít đi.”

Tôi cười nhận lấy, đi vào phòng họp, đưa bia cho Diệp Gia, người con đang nghiên cứu phương án hành động. Cậu nhận lấy, cười bảo, anh thật đúng là một tên bợm nhậu. Tôi vờ giận dữ nói, cậu không uống coi như xong. Diệp Gia vội vàng đưa chai bia sát miệng uống hai hớp, nói tôi rằng cậu đâu có bảo không uống chứ.

Hai chúng tôi sòng vai tựa vào bàn tròn nơi phòng họp mà uống, mỗi người đều tự nghĩ về tâm sự của mình, trầm mặc một lúc. Bất chợt Diệp Gia cười hỏi: “Anh còn nhớ ngày hai mươi tháng mười là ngày gì không?”

Tôi chau mày, nói: “Mười chín ngày sau lễ quốc khánh?”

Diệp Gia cười bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Ngày này bốn năm trước, anh đánh thắng tôi.”

Tôi nhất thời khó thở, mắng: “Lâm Diệp Gia, tôi thật không ngờ cậu mang thù như vậy!”

Diệp Gia vẫn cười, một hơi uống cạn sạch, sau đó nhìn biểu tình của tôi một lúc rồi nói: “Chúng ta nên tập hợp.” Đi đến cạnh cửa, cậu quay đầu lại một lần nữa, cười nói: “Anh phải nhớ kỹ ngày này đây, 1020[3].”

Đối diện với đôi mắt trong suốt và nụ cười ấy, con tim tôi đập dồn, chỉ nhớ rõ bản thân bất chợt hoảng hốt mà gật đầu, ngay tại thời khắc cậu rời đi kiểm lòng không được mà gọi cậu lại. “Hãy nhớ phải cẩn thận.” Tôi nói. “Tôi chờ cậu trở lại đánh thắng tôi.” Diệp Gia dùng sức gật đầu, khẳng định nói: “Tôi sẽ trở về.”

Diệp Gia lên xe của cảnh sát Hồng Kông, chúng tôi cứ như vậy mỗi người một ngã, tự đi về điểm giao dịch riêng. Lúc tám giờ, khi thuyền tiến vào bến, trong lòng tôi không khỏi cười thầm mắng một câu, Diệp Gia, sao cậu linh đến vậy, đánh hơi thính như mũi chó. Chỉ chờ những kẻ trên thuyền mang theo thùng ra bến tàu chúng tôi liền vây quanh, vốn dĩ nghĩ đó là chuyện dễ như trở bàn tay, nào ngờ những kẻ đó biết rõ bao quanh đều là cảnh sát mang súng mà còn dám phản kích, hơn nữa trên thuyền còn mai phục hỏa lực cường đại, trong lúc nhất thời tôi cũng không biết ai rơi vào vòng vây của ai, đành phải theo chân bọn chúng chiến đấu. Trong lòng đã có một phần nhẹ nhõm, nếu chủ lực tập trung bên tôi, vậy bên Diệp Gia hẳn sẽ trống không.

Mà ngay tại lúc trận chiến diễn ra được khoảng mười phút, đèn di động của tôi sáng lên, biểu hiện có người gọi. Không cần nghĩ tôi cũng biết đó là Diệp Gia, chắc hẳn phát hiện mình vô huyệt nên cậu gọi nhắc nhở tôi cẩn thận. Tôi mở điện thoại ra, rống to vào bên trong một tiếng: “Gặp địch, đang rất bẽ bộn!” Người bên trong tựa hồ nói gì đó, nhưng thanh âm rất nhỏ, mà bên tôi tiếng súng cũng vang dội, hỏa lực rất mạnh. Thật sự tôi không thể cố nói chuyện phiếm với Diệp Gia hơn nữa, chỉ có thể cúp máy. Chờ hỏa lực giảm bớt, tôi mới mở di động ra hỏi tình hình bên đó của Diệp Gia, hét to hai tiếng, bên trong không phản ứng. Thế nhưng vào lúc này, một quả lựu đạn rơi trúng thùng dầu xếp chồng nơi bến tàu, trong lúc nhất thời tiếng nổ mạnh vang lên, hoa lửa văng khắp nơi, tôi chỉ còn biết nhanh chóng cúp máy, nghĩ thầm rằng, thôi quên đi, bọn họ nhất định thu đội.

Đây là trận chiến có thể nói là cứng rắn nhất mà tôi gặp phải trong mấy năm qua, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc ước chừng khoảng hai, ba tiếng. Rốt cuộc sau khi tiêu diệt hết bọn trên thuyền, những thành viên trong đội mở lỗ thùng hàng bằng sắt kia ra, bên trong là thuốc phiện đầy ắp. Tôi cười lạnh lấy ra một bao, đang muốn chê cười King hai câu, đột nhiên thấy tờ giấy nhãn phía trên, sắc mặt thay đổi. Bởi trên nhãn của gói ma túy ấy viết: Diệp Gia. Tôi vội vàng nắm lên mấy bao, quả nhiên trên mặt nhãn mỗi bao đều là chữ Diệp Gia.

Sự lạnh ngắt dâng lên trong tôi, sau đó nhanh chóng lan tràn, thấm thấu đến tận xương tủy. Vội vã, tôi lấy di động bấm số của Diệp Gia, không hề ngờ rằng có thể kết nối được với dãy số ấy. Vừa định mở miệng nói chuyện, tôi lại nghe thấy trong máy truyền đến một âm thanh quen thuộc nhưng xa lạ quá. Thứ âm thanh đó như tiếng một con thú đầu đàn đang kiếm ăn, tràn ngập khát khao cùng thú tính, mang theo mùi máu tươi nồng đậm. Tiếng thở dốc, tiếng mút vào ồ ồ, tiếng cấn xé giao tạp cùng một chỗ. Tôi nhận không được thất thanh gọi tên Diệp Gia, thế là thanh âm kia ngừng lại. Trong nháy mắt ấy, tôi tưởng như thế giới này ngừng thở. Và rồi, điện thoại của Diệp Gia bị tắt đi.

11. Chương 11

Tôi sững sờ đến vài giây, sau đó giống như phát điên mà vứt bỏ điện thoại, leo lên xe, ra lệnh cho tất cả thành viên trong đội tới địa điểm số 2. Chờ khi đến nơi, tôi không thể tin được dưới màu đỏ của ánh sáng mặt trời lại là cảnh tượng máu chảy thành sông. Các thành viên trong đội chống buôn ma túy của Hồng Kông đều bị tiêu diệt. Tôi đi kiểm tra thi thể, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào nước mắt đã rơi đầy. Tôi khẩn cầu đừng để tôi phát hiện thi thể Diệp Gia, nếu ông trời muốn một mạng người thì hãy mang tôi đi. Tôi bỏ qua những đội viên đưa tay lên muốn được dịu dàng, xác định từng người từng người một. Không có, chẳng những không có Diệp Gia, mà ngay cả Đàm Văn cũng không thấy.

Tôi quát lên với các thành viên trong đội đang ở phía sau: “Còn sống sờ làm gì, tìm nhanh cho tôi, lục tung ba thước cũng phải tìm được Diệp Gia và Đàm Văn.” Lúc ấy các đội viên mới tựa hồ tỉnh táo lại khỏi thảm kịch trước mặt, lập tức tỏa ra bốn phía tìm người. Tôi vô lực ngồi giữa những thi thể kia, không hiểu được rốt cuộc là sai ở chỗ nào. Vì sao một nơi không hề giao dịch lại che dấu hỏa lực mạnh như vậy, mạnh đến mức khiến toàn thể đội chống buôn lậu ma túy Hồng Kông dồi dào kinh nghiệm bị giết. Tôi ôm đầu, thấp giọng gọi tên Diệp Gia, lẩm bẩm: “Nói cho tôi biết, hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc sao lại thế này.”

Dù tìm kiếm tỉ mỉ tất cả những chỗ xung quanh có thể giấu người đến nhiều lần, chúng tôi vẫn không tìm được bóng dáng Diệp Gia và Đàm Văn. Vài ngày sau, tôi cơ hồ vận dụng tất cả lực lượng có thể để tìm, nhưng mãi vẫn chẳng tìm ra. Trên thực tế, hai người họ tựa như bọt biển biến mất khỏi nhân gian.

Lúc báo tin cho Đồng Úy, tôi đã chuẩn bị tâm lý, tôi có thể để cô đánh, để cô mắng mình. Thế mà cô chỉ nhìn tôi trong một quãng thời gian dài, tới tận lúc này tôi mới phát hiện, hóa ra Đồng Úy oán hận tôi đến vậy, trong đôi mắt đó tràn ngập vẻ độc ác, hận thù. Cô nói, đến bây giờ Diệp Gia lúc nào vẫn luôn giữ lời, anh ấy đã hứa với tôi sẽ không để anh phải mạo hiểm lần nữa. Rồi cô chỉ vào tôi, nói: “Tất cả đều là do anh, đều là do anh. Nếu không phải anh, sẽ không có hết thảy của hôm nay.” Gương mặt cô là gương mặt của sự thống khổ đến vô cùng, ngũ quan thanh tú cũng méo mó, nhưng cô vẫn nhẫn nhịn, dù thế nào cũng chẳng khóc. Nước đã đóng đầy khóe mắt, nhưng cô vẫn không để nó rơi xuống.

“Xin lỗi.” Tôi ghen ngào nói: “Xin cô đó, Đồng Úy, cô hãy khóc đi.”

“Trước khi chưa thấy Diệp Gia, tôi sẽ không khóc.” Đồng Úy lạnh lùng nói. “Nước mắt chỉ dùng để gạt lại, không phải dùng để biệt ly, đây là lời Diệp Gia.”

Tới tận lúc ấy tôi mới nhận thấy hóa ra mình là một kẻ vô năng, trước mặt Đồng Úy không chịu nổi một giọt nước mắt, nước mắt tôi lại rơi mang theo hối hận tràn đầy. “Cô biết mà,” tôi nói một cách khó khăn, “nếu có thể, tôi bằng lòng lấy mạng mình đổi lấy mạng Diệp Gia.”

“Vậy thì sao chứ.” Đồng Úy nhìn thẳng vào mắt tôi, nói: “Việc hiện tại anh phải làm chính là bù lại sai lầm của mình, anh phải đi cứu Diệp Gia.” Nói tới đây, cô không nhìn thẳng tôi mà nhìn sang phía khác, dùng âm thanh rất nhẹ nói tiếp: “Dù Diệp Gia ở nơi nào, anh ấy vẫn luôn chờ anh.”

Tôi cũng không biết bản thân đi ra khỏi khu nhà cấp cao của Đồng Úy bằng cách nào, chỉ biết mình bước đi một cách không mục đích. Đến khi tỉnh táo lại, mới phát hiện chính mình đã đến căn nhà nhỏ của Diệp Gia và Đồng Úy, ngôi nhà chỉ có một gian phòng. Đến giờ Diệp Gia vẫn không cho thuê. Nơi ngôi nhà đó tôi từng làm cơm cho Diệp Gia, từng nghe qua tiếng cười cậu, từng cách một cánh cửa muốn nhìn trộm cậu tắm, cuối cùng chỉ lắng nghe tiếng cậu tắm trong chốc lát mà thôi.

Tôi nên làm gì bây giờ. Ngửa đầu, nhìn bầu trời ngàn dặm không mây, đến bây giờ tôi mới biết, hóa ra nhiều năm đến vậy, tôi đã quen với việc Diệp Gia nói cho tôi biết tôi nên làm thế nào. Nhiều năm như thế, rốt cuộc là tôi bảo vệ Diệp Gia hay kỳ thật cậu đang bảo vệ tôi.

Lại cách mấy ngày, có tin tức mới từ tổng bộ, rằng sáng hôm ấy từng có một chiếc du thuyền ra vào bến tàu. Từ mọi phương diện có thể cho ra kết luận là, hải vực cuối cùng nó biến mất rất gần với vùng biển quốc tế. Rốt cuộc tôi có thể xác định chắc chắn chính King mang Diệp Gia đi.

Mà vào ngày hôm đó, Tiểu Phong với đôi mắt hoe đỏ đưa cho tôi một đĩa CD, cậu nhóc nói: “Sếp bảo, nếu sếp xảy ra chuyện thì kêu em đưa đĩa CD này cho anh. Sếp nói anh biết mật mã.” Tôi một phen đoạt lấy đĩa CD, sau đó túm lấy cổ Tiểu Phong, hung tợn nói: “Sao đến đến bây giờ cậu mới lấy ra.”

Tiểu Phong giống chẳng khổng chế được, quát lên với tôi: “Sếp không có việc gì, so với các anh sếp còn thông minh hơn.” Sau đó cậu nhóc khóc, chạy ra khỏi phòng làm việc của tôi.

Bỏ đĩa CD vào đầu đọc, tôi khó dần lòng nổi lên mong ước muốn biết nội dung bên trong. Diệp Gia, nói cho tôi biết, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Trên màn hình hiện lên phải nhập mật mã, không cần suy nghĩ tôi đánh vào sinh nhật Diệp Gia. Mật mã sai, tôi đổi lại thành sinh nhật Đồng Úy, lại sai. Tôi vội vàng xao động nhập sinh nhật của mình, vẫn sai. Tôi đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng làm việc, liều mạng khiến bản thân tỉnh táo lại, tự nói với mình: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, Diệp Gia nói mày biết mật mã, mày nhất định biết.”

Tôi ra lệnh cho người lấy đến tất cả tư liệu của Diệp Gia, đem những con số có liên quan đến cậu từng dãy, từng dãy một nhập vào. Đầu lỗi. Cuối cùng chẳng còn cách nào, không thể lãng phí thêm thời gian, tôi giao đĩa CD cho các đồng nghiệp bên khoa tin tức, nhờ họ giải mã. Nhưng rất nhanh, đồng nghiệp bên ấy truyền tin đến nói đĩa CD kia thiết lập chương trình chống lại việc giải mã, nếu làm mạnh tay sẽ phá hỏng nội dung bên trong.

Tựa vào trước cửa sổ, tôi nhìn những người ra ra vào vào bận rộn trong cục, xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi đã không còn biết trong một ngày, bên trong đội có bao nhiêu người ra ngoài, bao nhiêu người từ Hồng Kông đến, bao nhiêu lãnh đạo cấp trên và một ít người liên quan khác. Nhắm mắt lại, tôi để suy nghĩ mình lắng đọng. Diệp Gia là một người có suy nghĩ rất chu đáo, cậu nhất định sẽ gợi ý cho tôi. Tôi hồi tưởng lại mỗi một câu của Diệp Gia, nhưng vào lúc này, tia sáng trong tâm trí bất chợt lóe lên. “Anh phải nhớ kỹ ngày này đây, 1020.” Diệp Gia quay đầu, mỉm cười nói với tôi.

Tôi đột nhiên nhảy dựng lên, bổ nhào vào trước máy tính, dùng tay run rẩy nhập vào: 19961020. Màn hình hơi nhấp nháy, vào được, tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trong đĩa CD là một đoạn ghi âm.

“Cảnh sát Lâm, cậu đưa ta tới đây làm gì?” Thanh âm kia như tiếng rần đuôi chuông, không cần nghe lần thứ hai tôi cũng biết đó là giọng King, chỉ nghe gã ta cười khùng khục nói: “Chẳng lẽ cậu thật sự muốn theo ta buôn lậu thuốc phiện?”

“Mày không phải là King thật đúng không.” Đó là thanh âm thần nhiên của Diệp Gia, thanh âm đặc trưng mà tôi tưởng như khát khao nghe được, thứ âm thanh lãnh đạm nhưng không quá lạnh lùng, thứ âm thanh đầy từ tính nhưng rất rõ ràng, tôi gần như đã quên ngay bản thân giọng nói cậu thôi cũng đủ khả năng gây ra khiếp sợ.

“Cậu... cậu dựa vào cái gì mà nói thế.” King tạm dừng một lúc, sau đó cười hỏi.

“Nếu mày là King, vậy thì lần trước sao K lại muốn giết mày.” Diệp Gia nói. “Không có người nào tổ chức còn cần đến mà lúc kẻ đó ở trong tay cảnh sát, tổ chức lại phái người đuổi giết. Bởi vì mày ở trong tay cảnh sát thì bị hao tổn chỉ có K, cái chết của mày cũng chỉ có lợi cho K.”

Trong đĩa CD truyền đến tiếng cười khùng khục của King. “Cậu sai rồi, ta là King.” Gã cười, sau đó nói tiếp: “Chẳng qua, cậu đã từng chơi bài chưa, nếu chơi rồi thì cậu nên biết, không phải chỉ có một lá bài King. Đáng tiếc làm sao cậu chỉ bắt được King phụ mà thôi.”

“Hắn là ai?” Cho tới bây giờ giọng nói luôn bình tĩnh của Diệp Gia tựa hồ để lộ ra một phần vội vàng xao động.

“Cậu sợ rồi sao, cảnh sát Lâm anh dũng của ta.” King đắc ý nở nụ cười vài tiếng. “Cậu đã phát hiện ra phải không, hắn ta dường như giăng lưới vây cậu lại, gia đình cậu, bạn bè cậu, còn có vợ cậu nữa, tất cả những người cậu quan tâm đều bị mắc kẹt trong mề lưới ấy, họ đã bị uy hiếp. Đây chính là phong cách làm việc của King mới của bọn ta, dù muốn thu nhận hay diệt trừ một người, hắn đều nhổ tận gốc.”

Sau một lúc trầm mặc, Diệp Gia mở miệng, cậu nói: “Tao và mày hãy làm giao dịch. Tao giúp mày đào tẩu, mày giúp tao đối phó King, được không?”

“Vì sao ta phải giao dịch cùng cậu chứ, cảnh sát Lâm?”

“Chẳng lẽ mày cam tâm ở chỗ này chờ chết? Mày không muốn báo thù? Cho dù không muốn báo thù, mày cũng không muốn chiếm lấy ngôi vị của King sao?” Diệp Gia nhẹ nhàng, thần nhiên nói. “Tao có thể giúp mày.”

“Cảnh sát Lâm, lời của cậu thật có sức thuyết phục, đáng tiếc...” King cười nói: “Chỉ cần là người thì không nên đối nghịch với King, trên đời này chết cũng không sợ, đáng sợ chính là muốn chết cũng không chết được.”

Tôi chỉ nghe được một tiếng cạch, có vẻ như là tiếng Diệp Gia mở chốt súng lục, sau đó nghe cậu nói: “Nếu mày muốn chết như vậy, không bằng tao tiễn mày một đoạn đường. Mày phải biết rằng, bây giờ là mày vượt ngục, tao có thể lập tức bắn gục mày!”

King lại bắt đầu cười, vẫn là kiểu cười điên cuồng kia, cười như kẻ tâm thần, cười đến không thở nổi, gã nói: “Cậu có biết không, có thể chết trong tay cậu coi như là một loại bồi thường mà ông trời dành cho ta.”

Tiếp theo là hai người cứ trầm mặc như thế một đoạn thời gian dài, King chậm rãi mở miệng nói: “Như vậy đi, chỉ cần cậu đồng ý điều kiện phụ, ta sẽ bằng lòng giúp.”

“Điều kiện gì?” Diệp Gia hỏi.

King dài giọng: “Cậu có biết cậu mê người lắm không, nụ cười cậu, bộ dáng tức giận của cậu, tất cả đều rất mê người. Chẳng qua ta muốn nhìn thấy dáng vẻ cậu lúc động tình, ta muốn nghe cậu rên rỉ, nhất là rên rỉ dưới thân ta, một đêm thôi, chịu không? Nếu đồng ý, ta sẽ giúp cậu đối phó King.”

Trong lúc nhất thời, tôi gần như cảm thấy không khí bên mình đều bị hút sạch, ngay lúc cả người chẳng thể hít thở thì nghe thấy Diệp Gia thản nhiên trả lời, cậu nói: “Nếu tao đồng ý, chúng ta sẽ thỏa thuận phải không.”

Một câu của cậu đánh bật linh hồn tôi ra khỏi thể xác, dù có thể nào tôi cũng chẳng cách nào liên hệ được thanh âm bình tĩnh bán chính bản thân mình với một Diệp Gia tựa như chú hươu. Bên tai tràn ngập tiếng cười điên cuồng của King, gã cười đến khi không thở nổi rồi mới nói: “Cậu thật sự là mạnh mẽ hơn nhiều kẻ ngụy quân tử khác, cậu thật sự khiến người khác phát cuồng, Lâm Diệp Gia.”

“Hiện tại mày có thể nói King là ai được rồi chứ.”

Nghe được chất giọng réo rắt của Diệp Gia, tôi mới giật mình phục hồi tinh thần lại.

“Thật đáng tiếc, ta cũng không biết hắn là ai. King chính của K luôn là người rất thần bí, chỉ có hai thứ đặc trưng để chứng thật thân phận họ. Thứ nhất là pho tượng khảm vàng của vua Louis vào thế kỷ mười bốn. Ngoài ra thứ còn lại chính là hai dây số tài khoản bí mật ở ngân hàng Thụy Sĩ của K, bên trong chính là vài tỷ đô la Mỹ. Có số tiền này, dù có kẻ bắt được sào huyệt của bọn ta, K cũng có thể rất nhanh ngóc đầu trở lại.” King thản nhiên nói: “Những nhiệm vụ bên trong tổ chức luôn do các King phụ thực hiện, đúng giờ bọn ta sẽ nhận được mệnh lệnh của King chính, sau đó dựa theo sự sắp đặt của hắn mà làm việc. Ta còn chưa kịp nhìn một chút bóng dáng King mới của bọn ta thì đã bị cậu bắt đến đây. Chẳng qua nếu đã đồng ý giao dịch cùng cậu, ta sẽ nghĩ biện pháp điều tra hắn là ai. Vì một đêm kia...” Nói xong, thanh âm trong cổ gã cuộn lên, và lại phát ra tiếng cười làm người chán ghét.

“Được, sau này làm sao tao liên hệ với mày.” Diệp Gia nói.

“Cậu tin ta sao, ta không hề cho cậu bất cứ tin tức có giá trị nào, vậy mà cậu thả ta đi?” Như cảm thấy có phần khó tin, King hỏi.

“Tao tin mày.” Diệp Gia trả lời rất lãnh đạm.

Lại trầm mặc một hồi, King nói, giọng có chút khàn khàn: “Diệp Gia, nếu ta là cậu, ta sẽ không đối nghịch với King. Cậu rất thông minh, quả thật có thể nói cậu là cảnh sát thông minh nhất ta từng thấy. Nhưng cậu vẫn không phải đối thủ của King, vì hắn là một kẻ điên.”

Tôi nghe thấy giọng nói lãnh đạm nhưng kiên định của Diệp Gia, cậu nói: “Nếu tao không đi tìm hắn, thì sớm hay muộn hắn cũng tới tìm tao, đúng không. Tao không phải là người ngồi chờ chết!”

“Được thôi, nếu đây là sự lựa chọn của cậu.” King mở miệng như bất đắc dĩ, nói: “Vậy thì ta đưa tiền đặt cọc. Buổi tối ở trên thuyền kia, người hạ lệnh đưa cậu trở về kỳ thật không phải ta, mà là King. Nhưng ta nghĩ, hắn hẳn phải là người quen của cậu” Gã ta dừng một lúc, cứ như đang suy tư, rồi nói tiếp: “Bởi vì ngày đó mệnh lệnh hắn đưa ra là, đem cậu an toàn mang về. Cậu phải biết rằng, ta đã tiếp nhận vài lần mệnh lệnh của hắn, hắn ta chưa bao giờ dùng tính từ. ‘Giết’, ‘Xử lý tên đó’ mới là từ hắn thường dùng, mệnh lệnh của hắn chỉ có động từ. Chính ngày đó hắn dùng từ ‘An toàn’. Ta nghĩ hắn nhất định quen biết cậu, hơn nữa khá thân với cậu.”

“Hóa ra ngày đó mày cho vệ sĩ đi cường bạo tao là thuộc phạm vi an toàn.”

King cười, gã nói: “Cảnh sát Lâm, thật xin lỗi, ta là tay buôn ma túy, chỉ sợ tiêu chuẩn an toàn của ta và cậu có phần khác nhau, với ta mà nói đem cậu còn sống tứ chi kiện toàn mang về thì đã là an toàn, huống chi cậu cũng không bị tổn thất gì nghiêm trọng, chẳng phải thế sao?” King ha ha cười nói: “Cậu thật sự là biết diễn trò, ngày đó nhìn dáng vẻ vùng vẫy của cậu trên màn hình theo dõi thiếu chút nữa ta đã đến cao trào.”

“Chờ mày có mạng tiêu diệt King rồi hẵng cao trào.” Diệp Gia lạnh lùng nói. “Làm sao tao liên hệ được với mày.”

“Bình thường nếu có tin tức ta sẽ chủ động liên hệ với cậu.” King nói, “Nếu có việc gấp tìm ta, cậu đến Băng Cốc tìm một con phố tên Kim Thái, nơi đó có một quán bar tên gọi Xiêm La, cậu đưa cho người pha chế rượu một đóa uất kim hương, sẽ có người cho ta biết cậu đến.”

Lúc này tôi nghe được ngoài cửa truyền đến âm thanh ồn ào, King chắc một tiếng, cười nói: “Xem ra ta đi không được rồi, đại đội trưởng của cậu đã chạy đến, động tác của hắn thật đúng là mau mà.”

“Anh ấy sẽ thả mày đi, lấy súng này làm bộ như uy hiếp tao.” Sau đó tôi nghe thấy tiếng Diệp Gia rút băng đạn, King thở dài: “Cậu đưa ta súng không có đạn, lỡ như gã đại đội trưởng kia xông lên, ta phải lấy gì bảo vệ cậu đây.”

“Anh ấy sẽ không làm vậy.”

“Sao cậu biết được hắn nhất định sẽ vì cậu mà thả ta đi. Để ta chạy, làm không tốt thì chính hắn sẽ bị dính vào.” King cười đến vô cùng nham hiểm. “Cậu xác định hắn sẽ vì cậu mạo hiểm, chứ không phải...” Gã còn chưa kịp nói xong đã bị Diệp Gia cắt ngang, cậu nói đầy lạnh lùng: “Anh ấy sẽ không làm vậy.”

Sau đó là tiếng sột soạt của quần áo chà vào nhau, rồi tiếng bước chân, Diệp Gia đột nhiên khẽ hừ nhẹ một tiếng, nhưng không mở miệng nói chuyện, tuy vậy King lại khàn khàn hỏi: “Diệp Gia, cậu liều mạng, tạm nhân nhượng như vậy là vì lợi ích toàn cục hay là vì người nào khác?”

Lòng lập tức căng thẳng, tôi rất muốn biết đáp án, rất muốn biết ai mới là người quan trọng nhất trong lòng Diệp Gia. Vậy nhưng Diệp Gia không đáp, King lại đoán tiếp, nói: “Có phải hay không là...”

“Mày câm miệng.” Diệp Gia bất chợt hung hăng cắt ngang lời gã.

Sự trầm mặc trong ngắn ngủi qua đi, tôi nghe được King nói: “Hóa ra... cậu ghi âm, đúng không?”

“Nếu mày muốn, tao có thể đưa một phần bản gốc cho mày.” Diệp Gia thản nhiên. “Về sau nếu tao còn nợ nần gì, không ngại thì mày cứ cầm nó đến tìm tao.”

King cười khẽ, gã nói cậu thật thú vị mà, Diệp Gia, dù ta muốn bản gốc kia thì cũng chỉ là vào lúc đêm dài không ngủ được muốn nghe giọng cậu mà thôi. Sau đó gã lại hạ giọng nói: “Hãy nhớ rõ tên ta, ta không phải tên King, ta là Mạc Nhật Hoa.”

Những cảnh đoạn sau là cảnh tượng mà tôi cũng đã trải qua, chẳng qua lần này tôi nghe được câu nói của King mà lúc ấy tôi không nghe thấy. Lúc King liếm vành tai Diệp Gia, cậu rút cuộc không chịu nổi, đè thấp thanh âm nói: “Mày đừng làm quá.”

King cười, gã nói ta chỉ là thu chút tiền đặt cọc mà thôi, hiện tại cậu đã cảm thấy chịu không nổi, không ngại ngẫm lại một đêm kia sao.

Đoạn ghi âm kia xong đã lâu, nhưng tôi vẫn còn ngồi đó ngây ra như phỗng. Trong lòng ngoại trừ tên Diệp Gia thì chẳng còn từ nào khác. Bất chợt tôi nhảy dựng lên, hét lớn về phía bên ngoài, lập tức mua vé máy bay đi Băng Cốc cho tôi.

12. Chương 12

Đồng nghiệp đặt chuyến bay đi Băng Cốc sớm nhất cho tôi, trên đường đi, tất cả suy nghĩ tôi đều tạm dừng lại vào đoạn băng ghi âm, bên tai còn tràn ngập thanh âm thản nhiên đầy từ tính của Diệp Gia. Vô lực, tôi tựa đầu tựa vào ghế dựa, trong lòng nhẹ giọng hỏi: Diệp Gia, rốt cuộc tôi hiểu cậu đến bao nhiêu, sao tôi chẳng biết cậu đã làm nhiều chuyện đến thế. Máy bay ngoài cửa sổ thối qua bầu trời xanh biếc mênh mông vô bờ, tôi nghĩ, Diệp Gia cậu thích hợp ở thiên đường hơn, hãy yên tâm, địa ngục chẳng thể giữ cậu lâu đâu.

Khi máy bay đáp xuống, ngay lập tức tôi chạy tới phố Kim Thám, chạy tới chạy lui hai lần mới tìm được quán Xiêm La nằm trong góc khuất. Lúc tôi đến đang là hoàng hôn, nơi quán rượu nhỏ ấy hết sức yên ắng tĩnh lặng, ngay cả một người cũng không có. Chỉ thấy sau quầy bar có một cậu trai trẻ gầy gò với biểu cảm trên gương mặt chẳng chút đổi thay đang điều rượu, trong màu trắng của rượu lộ ra những mảng đỏ, chột liếc mắt nhìn tựa như những vết máu.

Tôi trực tiếp đi qua ngồi xuống trước mặt cậu trai, sau đó lấy đóa uất kim hương đã sớm héo rũ trong túi ra, rồi đập mạnh lên quầy bar, nói: “Nói với hần, tôi muốn gặp.” Cậu trai lạnh lùng nhìn thoáng qua đóa uất kim hương kia, vẫn ung dung thản nhiên điều rượu như cũ, đáp lời chẳng chút tình cảm: “Ngài muốn gặp ai?”

Lần này tôi móc súng từ túi ra, chìa vào cầm cậu nhóc, nói: “Đừng đùa với tôi, tôi muốn gặp Mạc Nhật Hoa.”

“Đáng tiếc người ngài Mạc muốn gặp không phải ngài, cách thức liên lạc này đã hủy bỏ.” Cậu ấy nghiêng đầu tránh khỏi súng, vẫn thản nhiên như trước nói.

“Nói cho hần biết, người tới gặp hần chính là Tống Dịch Vĩ, là Diệp Gia kêu tôi tới gặp hần.”

Cậu trai nhẹ gật đầu, nói: “Vậy mời ngài qua kia ngồi, tôi đi liên lạc với ngài Mạc.”

Tôi rút súng về, ngồi xuống chiếc ghế dựa đối diện, cậu ấy đưa ly rượu kia đến trước mặt tôi, sau đó nói: “Mời dùng!”

Tôi nhìn ly rượu với vết màu bập bênh kia, bỗng nhiên lần đầu tiên trong đời cảm thấy ngán rượu. Cũng chẳng biết cậu trai họ liên lạc bằng cách nào, chỉ trong chớp lát đã nói: “Mời ngài đi theo tôi, ngài Mạc muốn nói chuyện điện thoại cùng ngài.”

Tôi lập tức nhào về phía trước, chụp lấy ống nghe, mở miệng hỏi: “Diệp Gia ở đâu.”

Trong ống nghe truyền đến tiếng cười điên cuồng của Mạc Nhật Hoa, vẫn là tiếng cười như kẻ tâm thần, có đôi lúc tôi cũng chẳng rõ gã ta đang cười hay đang khóc. Gã nói: “Chỉ số thông minh của mày thật sự là kém Diệp Gia nhiều lắm, cậu ấy còn ở đâu được nữa, đương nhiên hiện tại cậu ấy ở trên giường của King.”

Tôi khẽ nhắm mắt, nói: “Tao muốn cứu Diệp Gia, mày phải giúp tao.”

Mạc Nhật Hoa cười lạnh vài tiếng, nói: “Tao vì cái gì phải giúp mày, Diệp Gia hiện tại bị người khác bắt đi, không có ai trả tiền, tao việc gì phải kéo mình vào chứ.”

“Đừng quên, ít nhất Diệp Gia đã giúp mày chạy trốn. Bằng không, bây giờ mày vẫn còn trong nhà tù của bọn tao, bất cứ lúc nào cũng có thể bị K đuổi giết.”

“Không phải tao đã nói cho Diệp Gia địa điểm giao dịch thuốc phiện sao, tất cả đã thanh toán xong.”

Tôi giật mình hỏi lại một câu: “Địa điểm thuốc phiện là mày nói cho Diệp Gia?”

“Đúng vậy.” Mạc Nhật Hoa trả lời. “Tao vẫn luôn nghĩ, Diệp Gia dùng cách gì để mày tin độ chính xác của hai địa điểm này chứ.”

Bỗng nhiên tôi như hiểu được điều gì, cắn răng nói: “Là mày, là mày đem Diệp Gia vào đây.”

Trầm mặc một lúc, Mạc Nhật Hoa mới chép miệng trả lời: “Mày cũng không phải quá dốt nát.”

“Vì sao!” Tôi rống lên vào ống nghe.

“Đáng tiếc làm sao...” Thanh âm khàn khàn của Mạc Nhật Hoa cất lên: “Mấy ngày trước khi Diệp Gia cứu tao bỏ chạy, King đột nhiên phái người liên lạc với tao. Hần nói Diệp Gia sẽ nghĩ biện pháp cứu tao ra ngoài, bọn tao sẽ bày ra cho cậu ấy một cơ hội như vậy. Lúc ấy tao cũng rất giật mình, không dám nghĩ đây là thật sự, nhưng Diệp Gia thật sự làm thế.”

“Cho nên mày mới giăng bẫy để cậu ấy mắc vào.” Tôi hận không thể đối mặt cùng Mạc Nhật Hoa, để có thể bóp cổ gã, cắn thịt gã, uống máu gã.

“Tao đã nhắc cậu ấy rồi, chẳng phải sao? Tao đã nói với cậu ấy, đừng đụng vào King, đó là một kẻ điên. Đây là sự lựa chọn của Diệp Gia, cậu ấy nói mình không ngồi chờ chết, mày biết không, lúc nói những lời ấy, cậu ấy là Diệp Gia xinh đẹp nhất mà tao từng gặp qua.” Và rồi thứ tiếng cười khùng khục trong cuống họng gã lại phát ra.

“Cũng là mày dẫn cậu ấy tới địa điểm số 2, đúng không!”

“Không hề có địa điểm số 1, số 2.” Mạc Nhật Hoa thản nhiên nói. “Dù mày đến địa điểm nào thì vẫn nhận được một kiện thuốc phiện, và đồng thời, King sẽ ở địa điểm kia mang Diệp Gia đi. Kiện thuốc phiện kia là King dùng để trao đổi Diệp Gia với mày.”

“Vì sao lại thế!” Tôi quả thực không thể tiêu hóa được tin tức đó.

“Không tại sao hết.” Cười khê vài tiếng, sau đó Mạc Nhật Hoa mới nói: “Tao không phải nói với mày rồi sao, hần là kẻ điên.” Gã thở dài, bảo: “Tao nghĩ Diệp Gia hần phải có chuẩn bị, thân thủ cậu ấy tốt như vậy, lại dẫn theo một đám tinh anh dày dặn kinh nghiệm trong đội chống buôn ma túy Hồng Kông. Tao cứ nghĩ cậu ấy đã chuẩn bị đầy đủ để đi gặp King. Đến bây giờ tao cũng chẳng rõ, rốt cuộc là cậu ấy sai ở đâu mà King có thể tiêu diệt toàn bộ đám tinh anh ấy, còn có thể không bị thương đến một cọng lông đưa cậu ấy về. Tao tự hỏi làm sao lại có thể, trước đây tao từng phái người đi bắt cóc qua cậu ấy nhưng đều thất bại, Diệp Gia của chúng ta rất dũng mãnh phi thường. Rốt cuộc là lỗi ở đâu, King tại sao có thể bắt được...” Mạc Nhật Hoa thì thào, tựa hồ như đang lăm bắm với bản thân mình, sau đó gã nhẹ giọng nói một câu: “Cậu ấy thông minh như vậy, giảo hoạt như vậy.”

Tôi đột nhiên nhớ tới Đàm Văn, vội vàng hỏi: “VẬY LŨ TỤI MÀY ĐÃ LÀM GÌ ANH CHÀNG CẢNH SÁT HỒNG KÔNG KIA.”

“Tao không thấy King mang người thứ hai trở về.” Mạc Nhật Hoa thản nhiên nói. “Hần nếu không chết ở bến tàu, thì chắc là đã chết trong biển.”

Những hình tròn rời rạc trong đầu tôi tựa như bện lại cùng một chỗ, sau một lúc lâu lại hỏi: “Hóa ra người trước vụ giao dịch muốn bắt cóc Diệp Gia là do mày phái đi, còn có tên sát thủ kia, mày muốn giết tao?”

Mạc Nhật Hoa cười khê nói: “Tao chỉ là không muốn Diệp Gia rơi vào trong tay King mà thôi, về phần diệt trừ mày, có phải như vậy hay không thì, nếu tao động thủ lần nữa sẽ chẳng phái mấy người đi vương bận với binh tôm tướng cua.”

“Đừng giả vờ mè nheo khóc chuột, chỉ sợ mày cũng chẳng có ý tốt gì.” Tôi hừ lạnh nói.

“Chà chà...” Gã cười cụt ngắn. “Tất nhiên, điểm khác nhau giữa tao và King chính là, nếu tao chỉ muốn sống một cuộc sống khoái lạc lạc lạc giữ lấy Diệp Gia, thì King lại muốn kéo cậu ấy xuống địa ngục. Mày biết không, nghe nói King thích nhất là nghe tiếng rên rỉ của Diệp Gia, nghe những lời độc ác từ đôi môi xinh đẹp của Diệp Gia, chẳng qua mày đoán thử xem cậu ấy có chịu rên rỉ hay không?”

Tôi không thể trả lời gã, chỉ có thể đứng thở hổn hển.

Mạc Nhật Hoa lại nói tiếp, “Nếu tao muốn Diệp Gia, muốn nghe cậu ấy rên rỉ, nhiều nhất cũng chỉ là tìm cho cậu ấy hai liều xuân dược. Nhưng King sẽ lấy roi quất Diệp Gia, quất xong sẽ vô cùng hưng phấn cường bạo Diệp Gia, hơn nữa thể lực của King rất tốt, hần thường xuyên cường bạo Diệp Gia, có thể nói là cường bạo bất kỳ lúc nào và ở mọi chỗ. Ba ngày trước khi trở về, số lần hần cường bạo Diệp Gia trước mặt mọi người không phải chỉ ba lượt.”

Tôi cảm thấy con tim mình như bị ai giày xéo, nhắm chặt mắt, cố hết sức nói: “Mày đừng nói nữa.”

Mạc Nhật Hoa hừ lạnh một tiếng, đáp: “Mới thế đã không chịu nổi, mày còn nói muốn cứu Diệp Gia.

“Tụi mày, tụi mày đừng mơ tưởng có thể giam giữ được cậu ấy.” Thở hồng hộc, tôi nói.

“Ha ha, trên đời này nếu có một ngàn loại biện pháp có thể khiến người mất đi sức chống cự, thì King ít nhất cũng biết chín trăm chín mươi chín loại. Tương tự, nếu có một ngàn cách khiến người sống không bằng chết, King có thể nghĩ ra cách thứ một ngàn lẻ một.” Mạc Nhật Hoa cười nhạo nói.

Tôi hít sâu một hơi, nói: “Hãy nghe đây, tao nhất định sẽ phá nát sào huyệt bọn mày.”

Trầm mặc.

Sau đó, Mạc Nhật Hoa nói một câu, gã bảo: “Diệp Gia chờ mày.” Nói xong liền cúp máy.

Tôi đứng chết lặng tại chỗ, bên tai là tiếng títt của máy không còn tín hiệu. Cậu bé kia nhẹ nhàng rút ống nghe điện thoại trong tay tôi đặt vào chỗ cũ. Xoay người, tôi ra khỏi cửa Xiêm La, sau đó chạy như điên trên đường. Vẫn đang liều mạng chạy trốn như thế, tôi nghe tiếng ô tô phanh gấp, tôi biết mình đã đụng ngã sập người ta, đụng ngã người, chỉ là tôi vẫn chạy như vậy, chẳng thể nào dừng. Tôi vẫn chạy, chạy mãi tới khi thấy dòng sông, tôi chạy lên cầu, gào khóc cả giọng với dòng sông uống lượn chảy. Càng về sau, tôi như chẳng thể phát ra tiếng, thế mà vẫn cứ há miệng ra. Không phát thành lời, tôi nói: “Diệp Gia, xin cậu, nhất định, nhất định phải chờ tôi.”

Tôi đáp máy bay trở về ngay hôm ấy, tôi muốn nắm lấy thời gian đi cứu Diệp Gia. Nửa đêm quay về đội, tôi kêu anh chàng cảnh sát có ca trực đi thông báo Tiểu Phong lại đây. Sau khi Tiểu Phong đến, tôi kêu cậu nhóc lấy tất cả tài liệu ghi chép làm việc gần đây của Diệp Gia tới, tôi tin tưởng Diệp Gia nhất định sẽ để lại một ít dấu vết về King.

Chờ Tiểu Phong lấy đến tất cả nhật ký, tôi lật từng trang đọc suốt một đêm, phát hiện từ nửa tháng trước Diệp Gia đã điều tra hồ sơ nhân sự ở Bắc Kinh, nhận tất cả hồ sơ, thậm chí điều tra cả hồ sơ về tai nạn giao thông ở Bắc Kinh mười một năm trước.

Cậu thế mà điều tra Đàm Văn, tôi không thể tin được nghĩ. Đúng vậy, tổng hợp lại tất cả, người cậu điều tra nhất định là Đàm Văn. Đàm Văn, trong đầu tôi hiện lên gương mặt nhả nhặn kia, vì sao Diệp Gia đi phải điều tra Đàm Văn chứ. Tôi cắn ngón tay, đột nhiên nhảy dựng lên, túm áo khoác, tôi muốn đi Bắc Kinh. Tôi muốn tự mình tìm được đáp án.

Khi tôi đến nơi cổ hương đã cách xa nhiều năm đã là giữa trưa thứ hai, khí hậu vào mùa xuân ở Bắc Kinh cũng coi như tạm ổn, không có bão cát quá lớn, ánh mặt trời thật đủ đầy, chiếu ngập trên đường phố. Thế là khiến người có cảm giác đang đi trên một con đường rộng thênh thang. Tôi về đến trước cửa nhà, bảo vệ không cho tôi vào. Tôi nói, phiền thông báo cho Tổng Định, nói Tổng Dịch Vĩ xin gặp mặt. Sắc mặt người bảo vệ lập tức trở nên rất cổ quái, vội vàng vàng gọi điện, xong thì nhanh chóng mở cửa sắt ra. Tôi bước qua cánh cửa mà đã lâu lắm mình chưa từng trở về, tôi biết bộ dáng bản thân thoát nhìn rất thảm hại, có thể dùng từ nghèo túng để hình dung. Mà tôi cũng chẳng cần che giấu, tôi làm được như vậy, chỉ sợ cha tôi còn hiểu rõ hơn ai. Khi vào đến đại sảnh thì tôi nhìn thấy cha. Ông đứng đó, rõ ràng là đợi tôi, vừa nhìn thấy bộ dáng ấy của tôi thì nhíu mày như muốn nói gì. Ông chưa kịp cất tiếng thì tôi đã thô bạo cắt ngang, bảo: “Nếu thấy không vừa mắt thì tôi có thể ra ngoài ở.”

Hiển nhiên cha tôi không nghĩ tới, đứa con nhiều năm không gặp mặt ông mà câu đầu tiên mở miệng lại như thế, có hơi sững sốt, rồi mới đáp: “Chỉ là ba thấy con có vẻ mệt mỏi, muốn để con về phòng ngủ một lúc mà thôi.”

Áy náy lập tức tràn ngập trong lòng, nhìn thấy dáng vẻ giờ đây rõ ràng đã già đi của cha, lập tức tôi chẳng khống chế được chính mình, gào khóc. Từ sau khi Diệp Gia gặp chuyện không may, tôi đã từng khóc trước mặt những đồng nghiệp, chảy nước mắt cả trước mặt Đồng Ủy, thậm chí vào những đêm dài không ngủ được cũng đã từng nức nở qua, chỉ là chưa từng khóc lớn giống thế. Nhớ tới cha, nhớ tới Diệp Gia, hiện tại tôi mới hiểu bản thân mình là một thằng khốn nạn.

Chờ tôi khóc đủ rồi, ông mới bình tĩnh nói: “Con hãy nghỉ ngơi đi, khóc được là tốt rồi.”

Sau đó vài ngày, tôi vẫn luôn điều tra Đàm Văn, tôi đi qua mọi nơi mà trước đây Đàm Văn đã từng sống, đến trường tiểu học, trung học, những chuyện cũ mười một năm trước điều tra cũng không phải chuyện dễ dàng. Cũng may năm đó một đứa bé vì cha mẹ bị tai nạn giao thông mất đi được người thân bên Hồng Kông nuôi dưỡng cũng xem như không phải là tin tức nhỏ, thế nên rất nhiều người còn có thể nhớ rõ Đàm Văn. Tất cả chứng cứ đều chứng minh quả thật có một đứa bé như thế từng sống ở Bắc Kinh hơn mười năm. Tôi nhìn thấy gương mặt non nớt của Đàm Văn trên hồ sơ đã ố vàng, vẫn ngũ quan đó, vẫn biểu tình kia, không sai được, chính là Đàm Văn. Tôi bỗng nhiên có một loại sâu não, đây là lần đầu tiên tôi bị thương vì Đàm Văn khi cậu ấy và Diệp Gia cùng gặp chuyện không may. Cuối cùng tôi may mắn tìm được bút tích của Diệp Gia trên một ghi chép hàng ngày cũ kỹ đã vứt đi. Trên đó là một loạt phân tích của cậu theo trình tự thời gian. Cậu khoanh tròn, đánh dấu chấm hỏi ở hai tháng giữa khoảng thời gian cha mẹ Đàm

Vấn qua đời và được người chú ruột nhận nuôi. Nhưng với một đứa bé còn chưa trưởng thành, sau khi cha mẹ mất rồi thì còn phải báo cho người thân ở xa ngàn dặm, hơn nữa nào là lo liệu việc tang lễ, xoa dịu cảm xúc thì cũng cần chừng ấy thời gian thôi. Bởi thế cuối cùng Diệp Gia viết xuống hai chữ ‘chính xác’. Tôi nhìn chữ viết thanh tú mà đoán chính của cậu, trước mắt bỗng như xuất hiện hình ảnh Diệp Gia ngồi ngay ngắn trước bàn, nhú hàng mi đen sẫm phân tích số liệu. Thật cẩn thận, tôi gấp tờ giấy ấy lại để vào túi.

Chấm dứt xong điều tra ở Bắc Kinh, tôi lập tức không hề ngơi nghỉ chạy tới Hồng Kông. Hồ sơ nơi này rõ ràng hơn những hồ sơ cũ ở Bắc Kinh nhiều lắm. Những tư liệu quan trọng có liên quan đến Đàm Văn đều tìm được ở đây, thành tích thời đại học, những vẻ vang nhận được ở trường cảnh sát, thậm chí còn tất cả thành tích khi công tác sau này. Một cảnh sát trẻ tuổi như thế, công trạng cũng nhất định khiến người kiêu hãnh. Trên hồ sơ đếm lại những sự tích mà cậu ấy tấn công các tổ chức buôn lậu thuốc phiện, trong đó cũng có K. Một người như vậy thì làm sao có liên quan đến K cơ chứ. Chẳng hiểu tại sao, nhìn những thứ này, tôi lại không tự chủ được nhẹ nhàng thở ra. Khi tôi hỏi gần đây phải chăng có người từng xem qua tư liệu của Đàm Văn, nhân viên công tác đã đoán trước, nói cho tôi biết trước đó không lâu có một phóng viên Tiểu Hoa của Tân Hoa Nhật Xã đến sưu tầm một ít tư liệu của Đàm Văn. Tôi cười khổ một chút, biết đó là Diệp Gia, trong đội có một đồng lớn giấy chứng minh giả, trong đó có một của phóng viên Tân Hoa Nhật Xã tên gọi Tiểu Hoa. Tuy không thể tiếp xúc đến hồ sơ, nhưng tin tức nơi này cũng đủ giúp Diệp Gia hiểu thêm công tác và cuộc sống của Đàm Văn ở Hồng Kông. Đến đây, chắc hẳn Diệp Gia cũng nhất định cảm thấy mình sai lầm. Từ sự lãnh đạm ban đầu, về sau cậu dần đối xử với Đàm Văn càng ôn hòa hơn, sự chuyển biến ấy hẳn là đến từ đây, cho nên tại lần hành động kia cậu mới không để ý đến an toàn của bản thân mà cứu Đàm Văn. Nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì đã khiến Diệp Gia hoài nghi một người cảnh sát trong đội chống buôn ma túy, điều ấy vẫn làm tôi khó hiểu.

(Lời tác giả: Từ một chương trước, câu chuyện đã bắt đầu hé lộ, tôi rất vui vì mọi người vẫn thích đoán như vậy, có người đoán King là Đàm Văn, tôi có một người bạn kêu tôi nói trộm với cô ấy, rằng King có phải Đồng Ủy hay không, còn có cả một người bạn trên trang web đề nghị tốt nhất hãy xây dựng King là chính là nhân vật ‘Tôi’ Tổng Dịch Vĩ, như thế mới gọi là huyền bí. Còn có người hỏi tôi, King có phải cha của Tổng Dịch Vĩ hay không nữa kìa. Tôi cảm thấy dù các bạn cho rằng King là ai thì cũng hãy xem lại những tình tiết trước, xem thử có ăn khớp hay không, tất cả đều được giấu ở tiểu tiết, tôi cũng nêu lên nhiều lắm. Về kết thúc của nhân vật phải đặt ra từ trước khi viết tác phẩm, sau đó thì mỗi tiếng nói, mỗi hành động của họ đều là để phục vụ cho việc sắm vai bản thân mình. Còn có vài việc mong các bạn hiểu và bỏ qua, tôi kể một câu chuyện xưa, nếu phân loại câu chuyện này thì cũng chỉ là một câu chuyện về tình yêu, chứ không phải câu chuyện về những nghi ngờ. Tôi cũng không phải châm lên một hồi đại bác, nếu so sánh, tôi sẽ nói bản thân mình châm một hồi pháo hoa. Tôi dùng sáu chương đầu để châm ngòi, chương thứ bảy bắt đầu đốt lửa, chương thứ tám là dẫn lửa cho pháo nổ, đó là sự chờ đợi cuối cùng, chương thứ chín là pháo phóng lên không trung, đợi đến chương thứ mười, cảnh tượng các bạn trông thấy là khói lửa đầy trời. Sau đó tất cả đều là khói lửa của pháo hoa rơi xuống, rất khó nói là cảnh khói lửa tan đi còn lại bầu trời phẳng lặng đầy sao và cảnh pháo hoa rực rỡ cái nào đẹp hơn, đó là tùy mỗi người. Chẳng qua, tôi rất vui vì có thể cùng các bạn xem cảnh pháo hoa này đến cuối cùng.)

13. Chương 13

Tôi không chỉ yêu cầu tổng bộ cho người đi cứu Diệp Gia một lần, nhưng Trần Thính luôn dùng một loại ánh mắt rất kỳ lạ nhìn tôi, lúc bắt đầu ông ta còn hỏi hai câu cho có lệ, còn nói sẽ nhờ cảnh sát Thái Lan hay Myanmar giúp đỡ. Tôi cũng từng tha thiết hy vọng rằng sẽ có được một đơn vị quân đội của hai nước cùng tôi xâm nhập vùng bụng Tam Giác Vàng đi cứu Diệp Gia. Nhưng sự thật lần lượt chứng minh, quân đội Thái Lan phải bận tâm đến sự rối ren trong quốc nội, nào rảnh rỗi mà có tâm tư đi nghĩ cách cứu viện một cảnh sát ngoại quốc bé nhỏ chẳng đáng gì, về phần quân đội cảnh sát Myanmar, cả đại đội gần như đều là người một nhà với bọn cướp, như thế nào có thể đối phó với rắc rối khó gỡ, nói không chừng đã sớm hợp nhất thành K với bọn chúng rồi ấy chứ. Lần lượt hy vọng, lần lượt thất vọng, dù cố gắng đến cỡ nào, tôi vẫn như cũ, cách con đường thành công cứu được Diệp Gia càng ngày càng xa.

Giữa lúc tôi đang thất vọng như thế thì năm mới tới, một tháng trước đó, tổng bộ đưa tới huân chương liệt sĩ và giấy chứng nhận của Diệp Gia và Tiết Ưc Hoa, xem đó như chấm dứt đối với việc này. Tôi tưởng như gào lên với Trần Thỉnh trong điện thoại, rằng Diệp Gia không chết. Ông ta nói gì tôi căn bản cũng chưa nghe, cũng chẳng nghe vô.

Từ lúc giấy chứng nhận và huân chương được đưa tới, Đồng Úy vẫn ngồi đó mà nhìn chúng, không nói cũng không động, ngồi suốt một ngày. Từ đó hôm sau cô không tới đội, nghĩa là không cho tôi cơ hội chuyển giao lại những thứ ấy, cũng chẳng mang phần vinh dự liệt sĩ đi. Khi tiếng chuông năm mới vang lên, tôi đã chìm trong tuyệt vọng. Đi trên đường phố, nghe thanh âm ồn ào, nhìn thấy sự vui mừng của dòng người, tôi hồi tưởng lại năm trước Diệp Gia xoa hai tay vào nhau nói hôm nay thật lạnh, sau đó mỉm cười với chúng tôi nói năm mới vui vẻ.

Bất chợt tôi muốn hủy diệt tất cả, đem tôi và Diệp Gia đều hóa thành tro tàn, như vậy chúng tôi có thể xuyên qua không gian này, vĩnh viễn giao hòa cùng một chỗ. Tôi đi trên những tuyến xe công cộng một cách vô mục đích, cứ như vậy vừa đứng vừa ngồi. Tôi chẳng biết đâu mới là điểm kết thúc, có lẽ tôi đã nghĩ chỉ cần đứng lên ngồi xuống thế thôi, tôi sẽ trở lại năm năm trước, sẽ ngồi lại được chỗ của tôi và Diệp Gia, sẽ ngồi trở lại nơi lần đầu tiên mắt tôi bắt gặp Diệp Gia, lần đầu tiên chúng tôi hai mắt đối diện, hoặc giả trở lại thời khắc cậu nằm dưới thân tôi thở dốc. Tôi có lẽ sẽ nghe theo mong mỏi trong lòng, cúi đầu hôn cậu, Diệp Gia hoặc sẽ giận dữ, có lẽ không chỉ hung hăng mắng tôi mười lăm phút mà còn đánh tôi, từ nay về sau khinh bỉ tôi. Nhưng dù những gì có thể xảy ra vào lúc ấy có khác nhau thế nào, mãi mãi, tôi sẽ không tiếc nuối. Diệp Gia, tôi ở trong lòng nhẹ nhàng hỏi, nếu chúng ta có thể cùng nhau xuyên qua thời gian, cậu sẽ bằng lòng dừng lại vào thời khắc nào? Có phải sẽ là ngày 20 tháng 10 giống tôi hay không?

Tôi cứ ngồi trên chuyến xe suốt đêm như vậy, từ đêm khuya đến tận sáng sớm, từ lúc huyền ảo đến khi yên tĩnh, mãi đến khi trời sáng hẳn mới xuống xe dưới ánh mắt kinh ngạc của tài xế. Xuống xe, tôi tiếp tục chậm rãi đi trên đường, đến giữa trưa mới trở về đội. Tiểu Phong vội vã tìm tôi, cậu nhóc nói khoa tin tức nhận được một mẫu điện báo rất kỳ lạ. Cậu nhóc vừa mở miệng nói những lời này, trong lòng tôi như bị thứ gì đâm một nhát, thế là bèn cùng với Tiểu Phong chạy như điên đến khoa tin tức.

Phong điện báo quả thật rất kỳ quái, đầu tiên là do nó dùng thứ mã rất cổ xưa, cứ như mẫu điện báo từ rất lâu, tiếp theo toàn bộ nội dung chỉ có bốn chữ cái: W, H, H, L. Tôi dùng bàn tay run rẩy cầm mẫu điện báo kia, cũng không giải thích với mọi người đã hỏi hỏi lại phòng làm việc của mình. Vừa vào cửa, tôi liền vô lực trượt dọc theo cánh cửa ngồi phịch xuống đất. Đặt tờ giấy trước ngực, tôi đã phải dùng tất cả sức lực mới có thể kiềm chế bản thân không run rẩy. Tôi biết đó là Diệp Gia gửi tới, cậu đang lặp lại lời hứa của mình với tôi, W, H, H, L, tôi sẽ trở về.

Mẫu điện báo ấy đã khiến tôi đợi chờ rất nhiều, nhưng từ đó về sau, Diệp Gia chẳng còn tin tức nào nữa. Tôi đến Thái Lan tìm Mạc Nhật Hoa không chỉ một lần, nhưng ngay cả gã giống như cũng mất tích. Quán Xiêm La đã sớm đóng cửa, tôi cơ hồ đi khắp các quán bar nơi Băng Cốc nhưng cũng chẳng bắt gặp cậu bé điều rượt kia.

Và rồi vào nửa năm sau, Đồng Úy tìm tôi. Cô vẫn trông đầy nghị lực như trước, cô nói, cô tìm được bảy lính đánh thuê, họ có thể xâm nhập vùng bụng Tam Giác Vàng đi cứu Diệp Gia. Nhưng mà, cô cần một người dẫn đầu, một người có thể sẵn sàng chết vì Diệp Gia. Tôi bình tĩnh nhìn cô ấy, sau đó hỏi cô liệu tôi có thích hợp không. Cô cười với tôi, đó là nụ cười đầu tiên trong một năm rưỡi nay cô dành cho tôi.

Trước khi xuất phát, tôi từng bảo Đồng Úy không cần đi cùng, cô cứ ở trong nước chờ tin tức, nhưng cô vẫn kiên trì cùng đi, hơn nữa vẫn đi theo chúng tôi đến tận sát biên giới nơi Tam Giác Vàng. Vì tránh tai mắt, đoàn người chúng tôi cải trang thành một đoàn lễ hành nhỏ, ở nơi đây chúng tôi chẳng những phải cẩn thận bọn tai mắt của K, mà đồng thời còn phải tránh quân đội cảnh sát địa phương. Trong bảy lính đánh thuê có một người Myanmar, một người Việt Nam, một người Thái Lan, hai người Nga, và một người Saudi Arabia, và một người da đen, nhưng hẳn không chịu nói mình là người ở nơi nào. Hắn bảo tôi cứ gọi hắn là Jonathan, hắn nói chúng tôi sẽ không gặp lại nhau lần thứ hai, cho nên không cần biết quốc tịch.

Jonathan là người duy nhất từng bước vào vùng bụng Tam Giác Vàng, thế là hắn đương nhiên trở thành trợ thủ của tôi. Ban ngày chúng tôi giả dạng làm khách du lịch tỏ ra hứng thú với Tam Giác Vàng, đứng trước rào chắn bằng sắt quan sát trong chốt lát, phía sau lưới sắt chính là vùng núi và rừng rậm nguyên thủy của nó.

Về tới quán trọ, chúng tôi liền bắt đầu vạch ra kế hoạch hành động, quyết định ngay đêm đó tiến vào vùng cấm của Tam Giác Vàng. Tối ấy, trước khi rời đi, tôi nói với Đồng Ủy, cô hãy yên tâm, tôi sẽ nghĩ biện pháp đưa Diệp Gia trở về. Cô nhìn tôi, nhẹ giọng nói: “Vì tôi, cũng là vì anh, xin hãy mang anh ấy về.”

Chúng tôi phải bí mật xâm nhập vùng khe núi của Tam Giác Vàng, đầu tiên quan trọng nhất là phải băng qua vùng rừng rậm nguyên thủy kia. Trước khi xuất phát, Jonathan cho chúng tôi mặc trang phục bảo vệ rất công kênh. Tuy đang là mùa đông, nhưng khí hậu Nam Á vẫn rất nóng, vừa mặc bộ đồ kia lên đã cảm thấy chẳng thở nổi. Hai người Nga vốn dĩ sống tại nơi lạnh, hiện tại lại khó có thể thích nghi, bèn hỏi Jonathan có nhất định phải mặc hay không.

Jonathan lạnh lùng nói, lần trước hấn đi vào, có một người đi cùng không cẩn thận bước vào một ao nhỏ, lúc họ kéo anh chàng nọ lên thì trên người đã dính đầy những con côn trùng hút máu, không bao lâu cả người sưng lên rồi chết. Ngoại trừ bên ngoài, trong khu rừng rậm này đâu đâu cũng tràn ngập những loại rắn, côn trùng độc, vậy nên dân bản xứ trông nom khu rừng này đều gọi đây là khu rừng ma quỷ. Chọn tuyến đường đi này vì nó gần vùng bụng Tam Giác Vàng nhất.

Không ai nhắc lại lời phản đối về bộ trang phục bảo vệ, thừa lúc bóng đêm bao phủ, chúng tôi xuyên qua lưới sắt, đi vào vùng Tam Giác Vàng nổi tiếng. Chúng tôi đi tới trước, được che chắn bởi tầng lá cây dày đặc nơi khu rừng, không ai nói chuyện, nhưng bốn phía cũng chẳng yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh tiếng côn trùng, tiếng chim chóc kêu vang, ánh trăng màu bạc đôi lúc lại xuyên quá tầng lá dày, chiếu lên người chúng tôi. Dù vậy cũng chẳng ai buồn mở miệng, vì sợ chỉ vừa mở lời sẽ gọi tới những loài sâu bọ và ma quỷ trong chốn rừng rậm âm u. Kế hoạch tôi và Jonathan định ra là ngủ vào ban ngày và đi vào đêm, bởi do từ khi tiến vào Tam Giác Vàng, chúng tôi chẳng những phải đề phòng bọn buôn ma túy, mà còn phải đề phòng dân chúng địa phương trồng cây thuốc phiện, cuộc sống của những người dân họ đã sớm gần bó chặt chẽ với bọn buôn lậu.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy mặt trời mọc ở Tam Giác Vàng, chúng tôi thật chưa từng nghĩ tới hóa ra dưới ánh sáng mặt trời, khu rừng ma quỷ lại đẹp đến thế. Những cây cối xanh biếc cùng hoa văn đung đưa theo gió dưới màu vàng óng của mặt trời, gió thổi bay những bụi mờ khiến sương mù nơi chốn xa thẳm âm u như mây như khói. Cảnh tượng ấy khiến tôi nghĩ mình đã nhầm bước xâm nhập vào vườn địa đàng, nào ai nghĩ tới tên của nó lại là khu rừng quỷ ma.

Jonathan nhắc nhở chúng tôi cẩn thận, vì đã có thể thấy sự phòng bị của bọn buôn lậu thuốc bên ngoài Tam Giác Vàng. Ở vài chỗ, chúng tôi có thể nhìn thấy trên những thân cây cao khoảng mấy trượng khắc những hình vẽ khác nhau. Jonathan nói, đó là dấu hiệu phân chia khu vực của các tay buôn lậu. Tôi đến gần thân cây đó, muốn nhìn rõ hơn hình vẽ nọ, theo thói quen lấy giấy, bút chì trong ba lô ra, dự định ghi chép lại. Đúng lúc này, bút trượt khỏi tay rơi xuống đất. Cúi người, tôi định nhặt lên thì cùng lúc, dưới thấp nơi thân cây là bốn mẫu chữ cái, cảm giác như bị sét đánh khiến tôi cứng người tại chỗ. Bốn chữ ấy nhìn qua là do có người hết sức cố gắng khắc lên, xiêu xiêu vẹo vẹo, mỗi một nét đều là dấu tranh với đau đớn. W, H, H, L. Hai mắt tôi nhắm nghiền, lập tức quỳ gối trước thân cây ấy. Hóa ra, Diệp Gia từng đến qua nơi này, nhất định cậu đã chạy trốn qua đây. Trước mắt tôi như có thể thấy Diệp Gia với tình trạng kiệt sức ngã vào phía dưới thân cây, cậu đấu tranh, suy nghĩ muốn tiến về phía trước, nhưng lại bất lực, thế là lấy dao nhỏ ra, khắc xuống bốn chữ ấy trên thân cây, nhắc nhở bản thân không được quên lời hứa của mình.

Dưới màu vàng óng của ánh mặt trời, tôi nhẹ giọng nói, Diệp Gia đứng lên nào, hãy đứng lên đi về phía trước, chỉ cần đi xuyên qua khu rừng này, chỉ có mười dặm thôi, cậu sẽ được tự do. Jonathan đến gần, hỏi tôi làm sao vậy, tôi sờ mặt mình, cười nói không có việc gì.

Trước khi buổi đêm thứ hai ập tới, chúng tôi tiếp tục đi về trước. Vào đêm, Jonathan thích hát một bài hát, đó là ca khúc chủ đề trong bộ phim xưa cũ M.A.S.H[4], bộ phim nói về giai đoạn chiến tranh Triều Tiên của Mỹ. Dù bài hát dễ nghe, nhưng kỳ thật bộ phim đầy máu và chét chóc. Nếu trước kia nghe được phía sau có người ngâm nga bài ca mất hứng như vậy, tôi nhất định sẽ rống một câu “Shut up!”. Nhưng hiện tại tôi biết rõ trong lòng mỗi người đều đang chịu áp lực, thứ áp lực chỉ có bản thân mình biết, không thể nuốt xuống, cũng chẳng cách nào nhả ra. Tôi hỏi Jonathan, nếu đã tới loại địa phương quỷ quái này, vì sao lại còn muốn đến lần nữa, Jonathan cười nói, vì mười vạn đô la của Đồng tiểu thư. Hai chúng tôi thấp giọng không nói gì đồng hành một đoạn cùng mọi người, lúc ấy Jonathan mới bảo, mặc dù có thời điểm con

người biết rõ đây là con đường chẳng lối về thì cũng sẽ bước lên, vì ẩn trong mỗi người đều có sự chán nản với cuộc sống, nhất là kẻ đã trải qua rất nhiều đấu tranh kịch liệt. Tôi không nói, tôi biết kẻ đó có lẽ là Jonathan, có lẽ là tôi, nhưng sẽ không phải là Diệp Gia, vì cậu sẽ mãi kiên cường mà sống.

Tăng sáng, khi chúng tôi đi vào trong thung lũng bao la ngập nắng, nhìn khắp núi đầu đầu cũng là cây thuốc phiện, mỗi người đều trầm mặc chẳng nói gì. Bông hoa màu trắng kia chỉ cần một đợt gió thổi qua, liền có thể thấy được nhụy hoa màu hồng thắm tuyệt đẹp. Nét đẹp đó khiến người ngạt thở, khiến người nhìn cảnh tượng tuyệt vọng kéo dài hơn mười dặm ấy để rồi dâng lên một loại xúc động muốn phóng hỏa thiêu trụi, để những rực lửa hừng hực ấy đốt sạch, phá hủy nó, sau đó là tìm chốn nương tựa thoát khỏi cơn giận dữ bừng bực.

Chưa kịp đón chào buổi đêm yên tĩnh thứ ba, chúng tôi đã bị tổ chức buôn lậu thuốc phiện bên ngoài phát hiện. Thế là một hồi chiến trận đẫm máu nổ ra, bắt đầu chưa được bao lâu tôi đã hiểu, chúng tôi đang đấu cùng một nhánh của quân đội. Chúng có trang bị hoàn mỹ, có lẽ chỉ là những dân chúng bình thường mặc vào thứ phục sức xa hoa, chẳng qua về việc phải giết người như thế nào chúng rất lão luyện. Lúc chỉ còn lại tôi và Jonathan, chúng tôi phải cấp tốc lùi về sau. Sau đó, ngay cả tôi cũng bị một phát súng vào đùi, Jonathan công tôi chạy, chạy đến khi dừng lại phía trước một con sông chảy xiết, dòng nước đổ từ trên xuống rất nhanh. Jonathan nói anh đừng sợ hãi, lần trước tôi cũng là thoát ra từ nơi này. Nói rồi hấn mở ba lô, lấy ra phao cứu sinh thổi phồng lên, tròng qua đầu tôi. Tôi nói vậy còn anh thì sao, hấn nói, anh hãy cầm tay tôi. Bọn người kia nhanh chóng đuổi tới, Jonathan ôm tôi thả người xuống dòng sông nước cuộn cuộn chảy, và rồi dòng chảy xiết phũ lấy chúng tôi chảy về trước, tôi nghe được tiếng súng vang trên bờ. Nhìn thấy bên người tản ra thứ màu đỏ thẫm, cả người Jonathan chìm vào nước, trước mắt tôi tối sầm. Trước khi mất đi ý thức, tôi vẫn mãi nhớ rõ hấn để tôi nắm chặt bàn tay ấy.

Chờ đến khi mở mắt ra, người đầu tiên tôi nhìn thấy là Đồng Úy, gương mặt cô có vẻ tiêu tụy, nhưng thần sắc rất bình tĩnh. Tôi nói, thật xin lỗi, Đồng Úy, bảy trăm vạn của cô đã phí hoài. Cô bảo, không sao cả, lần sau chúng ta sẽ thử lại. “Không!” Tôi nhìn Đồng Úy nói, “Thứ chúng ta cần không phải là một nhánh phân đội, đối phó với chúng, chúng ta cần quân đội.”

Sắc mặt Đồng Úy tái nhợt, nói anh bỏ cuộc sao?

Tôi lắc đầu: “Không, Đồng Úy, tôi vĩnh viễn không bỏ cuộc. Tôi đang nói sự thật, chúng ta cần không phải bảy trăm vạn, mà là bảy ngàn vạn, hoặc là vài lần bảy ngàn vạn.”

Chúng tôi bình tĩnh đối diện nhau, sau đó Đồng Úy nói, chúng ta sẽ có biện pháp.

Từ ngày đó, tôi và Đồng Úy bắt đầu hợp tác theo một dạng khác. Chúng tôi đi buôn lậu ô tô, nhờ có hoạt động tài chính hùng hậu trong nhà Đồng Úy, nhờ tiền bạc của cô, nhờ có tôi lợi dụng quan hệ mạng lưới quyền lực của cha, rất nhanh chúng tôi trở thành phần tử buôn lậu ô tô lớn nhất thành nam. Tôi và Đồng Úy cứ như vậy mà liêu mạng vợ vét của cải, chẳng qua một số tiền lớn đến thế cũng không phải một sớm một chiều là có. Trong từng giấc mộng, dù vui vẻ hay đầy thù hận thì tất cả đều dần mất đi theo năm tháng nào nề này. Mỗi đêm dài chẳng ngủ được, tôi nhìn bức ảnh chụp Diệp Gia mỉm cười mà thì thầm, Diệp Gia xin cậu cho tôi sức mạnh, đừng để tôi phải đi buôn lậu thuốc phiện.

Chúng tôi còn chưa kịp hành động, tôi nhận được điện thoại của Mạc Nhật Hoa một cách ngoài ý muốn. Tôi quả thực không thể tin được, tay buôn ma túy với âm thanh phát ra như rấn đuôi chuông kia sẽ gọi điện cho tôi. Tôi chỉ biết mình run rẩy hỏi, Diệp Gia sao rồi, Diệp Gia sao rồi. Sau một lúc lâu trầm mặc gã mới nói, cậu ấy còn sống. Tôi nhẹ nhắm mắt, đáp lời, chỉ cần còn sống là tốt rồi.

Mạc Nhật Hoa nói, ba tháng sau King sẽ tham gia một hội giao dịch buôn thuốc phiện, thế nên hấn sẽ không có mặt ở Tam Giác Vàng, đây là cơ hội tốt để nhóm tôi cứu Diệp Gia. Con tim như muốn nhảy ra ngoài, tôi hỏi phải làm thế nào. Mạc Nhật Hoa đột nhiên trở nên bức tức nói, con mẹ nó, mày không được việc thì thôi chỉ giới thất bại, bị mày quậy một lần, King càng tăng thêm phòng thủ tuyến ngoài, hiện tại chỉ bằng lực lượng trong tay tao không thể một mình cứu Diệp Gia ra, tao cần mày mở đường từ bên ngoài.

Tôi nói được, tôi sẽ hết sức. Trầm mặc một hồi, tôi mới hỏi: “Tao còn có thể tin mày chứ?”

Mạc Nhật Hoa khẽ cười nói: “Mày có tin tao hay không chẳng quan trọng, lúc này đây dù tao thế nào mày cũng phải đánh cược một phen, nếu không thành công, tao sẽ mang Diệp Gia theo đến thế giới bên kia.”

Tôi hít sâu một hơi, rồi nói: “Chúc chúng ta thành công!”

Chờ đến khi nhận được thông tin về những tuyến đường thoát thân mà Mạc Nhật Hoa gửi tới máy tính, tôi gọi một cuộc điện thoại cho cha. Tôi nói, ba à, con chưa từng van xin ba việc gì. Thế rồi hai cha con tôi vẫn trầm mặc như trước, cuối cùng ông thở dài nói, con đi đi.

Lúc này, rốt cuộc tôi nhận được sự trợ giúp của quân đội Thái Lan, họ giúp tôi chế trụ với phần lớn hỏa lực bên ngoài của K, thế nên tôi có thể dẫn người xâm nhập vào bên trong, đi rất nhanh về phía trước nơi con đường Mạc Nhật Hoa đã chỉ dẫn. Đợi khi đến địa điểm dự tính trước, tôi không thấy tung tích họ, lúc ấy tôi gần như phát điên. Lại chạy tới một đoạn nữa, bất chợt phát hiện hai người ngã vào một bụi cỏ. Tôi ngừng thở đi tới, liếc mắt một cái liền thấy được Diệp Gia, tuy gương mặt cậu tái nhợt quá, tuy cả người gầy yếu như một phé nhân, nhưng hàng mi dài đen sẫm ấy cả đời này tôi cũng chẳng thể quên. Mạc Nhật Hoa gục trên người cậu, trên lưng gã có mấy lỗ châu mai, máu từ đó ào ạt chảy ra ngoài, tay gã vẫn còn chôn trong mái tóc đen nhánh của Diệp Gia. Tôi bước nhanh đến, xoay Mạc Nhật Hoa lại, phát hiện con người gã đã có phần lờ ra, đồng tử đã phóng đại, thế là trong lòng tôi bèn ảm đạm.

Tôi cố gắng kiểm lại con tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực mình, thật cẩn thận ôm lấy Diệp Gia, tuy cậu nhẹ đến mức dọa người, nhưng khi tiếp xúc vào cơ thể ấm áp của cậu, chạm vào nơi da thịt mà phía dưới là dòng máu chảy qua, tôi mới thở ra một hơi, ôm cậu càng chặt hơn, rất nhanh cùng bộ đội tản ra khỏi Tam Giác Vàng.

Tôi dùng chân bọc lấy Diệp Gia, tuy cậu đã ở trong ngực mình, nhưng tôi vẫn chẳng thể tin đây là sự thật. Ba năm, suốt ba năm, tôi và Đồng Ủy đã đau khổ đấu tranh nơi cuộc đời này, chỉ vì có thể gặp lại cậu. Tôi ngồi máy bay bay về nước suốt cả đêm, máy bay hạ cánh liền đưa Diệp Gia vào bệnh viện. Dọc đường đi cậu chưa từng tỉnh lại.

Khi tôi cùng bác sĩ cởi áo ngủ của Diệp Gia ra thì đều sợ ngây người, trên người Diệp Gia tìm không ra một tấc da thịt hoàn hảo, trên cơ thể từng hoàn mỹ tinh xảo giờ đây dày đặc đủ loại vết thương, nhiều nhất là dấu răng, bắt đầu từ dưới cổ và có ở mọi nơi. Cuối cùng bác sĩ cũng bình tĩnh lại, thấy tôi cả người run rẩy vô cùng, bèn nói anh hãy đi ra ngoài một lúc, chờ đến khi khám vết thương cho cậu ấy xong sẽ nói cho mọi người biết.

Tôi một hơi phóng tới trên ban công hành lang bên ngoài, lấy ra một điều thuốc từ túi, phải bật lửa nhiều lần mới đốt được, chờ hút xong điều thuốc ấy lòng cũng bình tĩnh trở lại. Đúng vậy, tôi còn có thể mong gì hơn chứ. Cậu còn sống về lại cạnh bên tôi, đây không phải là lời cầu nguyện mỗi đêm của tôi sao?

Dụi tắt tàn thuốc, đứng trên ban công, nhìn một sớm mai lại đến, qua hồi lâu tôi mới xoay người trở về phòng bệnh, thấy Đồng Ủy đang đứng trước cửa cả người run rẩy. Cô như một đứa bé bất lực, vòng tay ôm lấy chính mình, mắt nhìn chằm chằm xuống đất. Tôi đi qua, dịu dàng nói: “Đồng Ủy, Diệp Gia ở ngay bên trong, sao cô không vào.”

“Tôi sợ.” Đồng Ủy hít vào rồi bảo, “Tôi sợ đáng sợ tàn tật bị người tra tấn của anh ấy, sợ chỉ vừa mới thấy anh ấy thôi, tôi sẽ nhớ tới những năm gần đây anh ấy bị tra tấn.”

Nhẹ nhàng ôm lấy Đồng Ủy, tôi nói với cô: “Dù cậu ấy bị tra tấn thành thế nào, cậu ấy vẫn luôn là Diệp Gia của chúng ta mà, phải không?”

Đồng Ủy bình tĩnh trở lại, chậm rãi đứng thẳng người. Cô nhẹ giọng nói câu cảm ơn, xoay người vào phòng bệnh. Trong phòng đã chật ních những đồng nghiệp trong đội, tất cả mọi người đứng nơi đó lặng lẽ nhìn Diệp Gia đang ngủ say. Vừa thấy Đồng Ủy bước vào, mọi người liền nhường đường cho cô đi qua. Bước chân Đồng Ủy rất nhẹ, cứ như sợ thức tỉnh Diệp Gia. Cô đứng trước mặt Diệp Gia, thật lâu sau không nói một lời.

Lúc này, bác sĩ đi vào, ông nhìn thoáng qua Đồng Ủy, đi đến trước mặt tôi nhẹ giọng nói, đội trưởng Tống, anh có thể đi ra ngoài với tôi một lát được không. Tôi còn chưa kịp trả lời, Đồng Ủy đã mở miệng, cô bảo, bác sĩ cứ đem kết quả kiểm tra nói cho tôi biết, không có việc gì.

Bác sĩ nhìn cô, một lúc sau mới thở dài nói: “Được rồi, cậu ấy đã bị ngược đãi trong một thời gian dài... Có thể cậu ấy đã bị hôn mê nhiều ngày, ít nhất là ba tháng chưa từng ăn qua thức ăn dạng rắn, vẫn dựa vào việc tiêm chất dinh dưỡng để kéo dài mạng sống, dạ dày đã bắt đầu co lại... Còn nữa, tứ chi cậu ấy bị đánh

gãy gân tay gân chân, đầu lưỡi cũng bị cắt một phần... Trong cơ thể cậu ấy còn bị tiêm vào một loại độc không rõ độc gì.” Bác sĩ nhìn Diệp Gia nói, “Có thể sống đến bây giờ, chủ yếu do ý chí sống của cậu ấy rất mạnh.”

Dù đã chuẩn bị tư tưởng, tôi vẫn cảm thấy trước mắt tối sầm. Sắc mặt Đồng Úy lại bình tĩnh, cô bỗng nhiên mở miệng nói: “Tôi muốn thay Diệp Gia lau người, anh ấy rất thích sạch sẽ, phiền mọi người lấy giúp tôi một thau nước ấm, rồi lấy tiếp một chiếc khăn sạch.”

Tôi lập tức thấp giọng phân phó đội viên đi lấy nước thay Đồng Úy. Chờ nước đến, Đồng Úy nhẹ nhàng nâng tấm chăn trên người Diệp Gia lên, bên dưới là cơ thể vì làm kiểm tra mà trần trụi của cậu. Tôi nghe được tiếng các đồng nghiệp hít vào. Đồng Úy thủy chung vẫn rất bình tĩnh, cô cầm lấy khăn mặt, nhẹ nhàng lau người thay Diệp Gia, mỗi lần lau là một lần hôn lên vết thương của cậu, nói một tiếng, Diệp Gia, chào mừng anh về nhà. Cô cứ vừa nói vừa hôn như vậy, ngay cả lúc lau hai chân cậu cũng chẳng e dè. Lau xong rồi, cô đắp chăn cho Diệp Gia, rồi ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói một câu: “Cảm ơn anh, Diệp Gia, cảm ơn anh đã trở về.”

Tôi bỗng nhiên hiểu được, bắt đầu từ lúc nhìn thấy Diệp Gia, tôi vẫn luôn muốn nói gì đó với cậu, tôi nghĩ đó chính là câu mình cần nói. Tiểu Phong vẫn chưa nói tiếng nào bất chợt xông ra khỏi phòng bệnh, tôi nghe thấy tiếng nôn khan của cậu nhóc vọng lại từ ngoài hành lang, bên tai là tiếng nước nở của các đồng nghiệp. Nhưng tôi và Đồng Úy vẫn thủy chung không khóc, đối với chúng tôi mà nói có thể gặp lại Diệp Gia đã là sự cảm thông mà ông trời trao tặng.

Kể từ hôm ấy, tôi và Đồng Úy luôn cẩn thận chăm sóc Diệp Gia. Rất nhanh chúng tôi liền phát hiện, ngoại trừ tôi cùng Đồng Úy, bất luận người nào tiếp cận đều khiến cơ thể cậu căng thẳng, thời điểm nghiêm trọng còn khiến các y tá chẳng thể truyền dịch. Vậy nên chúng tôi cũng chẳng để những người khác trị liệu cho Diệp Gia. Có sự cố vũ của bác sĩ, chúng tôi thử cho Diệp Gia ăn một ít thức ăn lỏng, nhưng dù ăn gì cậu cũng đều ói ra. Mỗi lần Đồng Úy đều chuẩn bị ba chén cháo, đến cuối cùng cũng không biết Diệp Gia ăn được bao nhiêu phần. Cậu thống khổ, chúng tôi hai người càng thống khổ hơn. Sau đó, chúng tôi nghĩ ra một biện pháp, một người nhẹ ôm cậu, nói chuyện vào tai cậu, người còn lại dứt cháo cho cậu ăn. Mỗi ngày, Đồng Úy đều kiên trì muốn tắm rửa cho Diệp Gia, lúc cô tắm cho cậu, tôi đều xuất hiện đúng giờ, những thời khắc khác tôi chỉ có thể chờ ngoài cửa, để lại cậu một mình ở chung với cô, bởi vì cậu thuộc về Đồng Úy. Bởi vì đây là do tôi nợ Đồng Úy.

Dưới sự chăm sóc của chúng tôi, cơ thể Diệp Gia dần chuyển biến tốt đẹp, nhưng cậu mãi chưa tỉnh lại, chất độc trong cơ thể cậu vẫn là một thứ rễ cây ăn sâu trong tôi và Đồng Úy. Đồng Úy đã mời nhiều chuyên gia nhưng vẫn chẳng thể giải, không ai đảm bảo được mạng sống Diệp Gia sẽ an toàn trong quá trình giải độc, mà tôi và Đồng Úy thì chẳng thể chịu nổi mạo hiểm này. Đồng Úy mua một bệnh viện tư, Diệp Gia được thu xếp ở tầng cao nhất, chúng tôi bố trí người bảo vệ cậu rất nghiêm ngặt. Các đồng nghiệp phát hiện trong túi Diệp Gia có một tờ giấy, phía trên chỉ có bốn chữ: như cậu mong muốn. Lúc nhìn thấy bốn chữ ấy con tim tôi lạnh ngắt, biết rằng hết thảy những gì Mạc Nhật Hoa làm King đều đã sớm đoán được.

Nửa năm sau, lúc tôi đang đi đến bãi đỗ xe, bỗng phát hiện một người tựa vào xe tôi. Nhìn bóng dáng ấy, tay tôi cũng đã nắm lấy súng trong túi, hơn nữa còn mở chốt, trong nửa năm này lúc nào tôi cũng mang súng theo, thậm chí đôi khi ngay cả ngủ cũng nắm chặt. Tôi dùng súng chỉ vào bóng dáng ấy, Diệp Gia từng nói qua, nếu anh không biết đâu mới là đáp án chính xác, vậy hãy nghe theo trực giác.

(Lời tác giả: Chương này có lẽ không phải chương hấp dẫn nhất, nhưng lại là chương tôi thích nhất, bởi do chiều thời gian, tôi thích thời gian trôi như mây bay nước chảy. Đôi khi viết khó tránh khỏi như văn xuôi, phong cách chẳng thống nhất với trước lắm, chẳng qua tặc xấu khi hành văn rất nhiều, tôi nghĩ mọi người nhất định cũng không muốn đoán nhiều hơn nữa, vậy ngày mai vào giờ này, chúng ta sẽ có lời giải đáp.)

14. Chương 14

Người mặc đồ đen kia vứt bỏ tàn thuốc, phả khói ra khỏi miệng, quay đầu mỉm cười nói với tôi: “Đã lâu không gặp, Dịch Vĩ!”

Tôi dùng súng chỉ vào cậu ta, thản nhiên trả lời: “Đã lâu không gặp, Đàm Văn.”

“Đừng kích động như vậy.” Đàm Văn vẫn cười như cũ, nói. “Tôi chỉ đến một mình, hơn nữa cũng không mang súng.” Cậu ta quay đầu, tiếp tục chậm rãi nói: “Tôi muốn gặp Diệp Gia.”

“Nói cho tôi biết trước, cậu là ai?” Tay cầm súng của tôi run rẩy, kích động như thể đang vạch trần chân tướng.

Đàm Văn cười, xoay người lại, nói: “Chẳng phải vào thời khắc cầm súng chĩa vào tôi anh đã biết sao, tôi là King.”

Dù đó là đáp án đã đoán trước được, con tim tôi vẫn chẳng kiềm được đập nhanh hơn. “Chính là cậu, chính cậu hại Diệp Gia thành như vậy.” Ngón tay của tôi đã chẳng cầm lòng được mà chạm vào cò súng.

Đàm Văn mở miệng, cậu ta nói, độc trên người Diệp Gia chỉ có tôi mới có thể giải, anh giết tôi cũng có nghĩa là giết Diệp Gia.

“Lấy thuốc giải ra đây.” Tôi nói.

“Tôi nói rồi, tôi muốn gặp cậu ấy.”

“Cậu còn muốn gặp cậu ấy làm gì, cậu hại Diệp Gia còn chưa đủ thảm hay sao.” Phải dùng hết sức tôi mới có thể nói rõ ràng.

Đàm Văn không đáp, một lát sau mới nói: “Anh có thể lựa chọn, giết tôi, hoặc đưa tôi đi gặp Diệp Gia.”

Tôi chỉ có thể dẫn cậu ta đi gặp Diệp Gia, dù thế nào tôi cũng sẽ không lấy tính mạng Diệp Gia ra đặt cược. Đàm Văn đi vào phòng bệnh, bước lại gần trước giường bệnh Diệp Gia, súng nơi tay tôi một khắc cũng không dám rời. Chỉ nghe Đàm Văn nhẹ giọng nói: “Diệp Gia, tôi nhớ cậu.”

Trông thấy cơ thể Diệp Gia cứng lại, ống truyền dịch của cậu cũng ngừng, tôi lập tức dùng súng chỉ vào Đàm Văn ra lệnh: “Lui ra sau, nhanh lùi về sau cho tôi!”

Đàm Văn âm thầm cười, nói vẫn là như vậy sao, tôi cứ nghĩ nửa năm không gặp, anh sẽ tiến bộ hơn chứ. Cậu ta nhẹ nhàng lui về trước cửa sổ, nhìn bóng đêm bên ngoài, hỏi: “Cậu ấy ở trong tay anh thật tốt, trên mặt đã hồng hào, ở chỗ tôi, dù tôi cho dùng thuốc quý đến đâu, cậu ấy cứ như có thể chết bất cứ lúc nào.” Đàm Văn dừng một chút lại hỏi: “Anh muốn nghe một câu chuyện xưa hay không?”

“Không hứng thú.” Tôi hít sâu một hơi nói, “Diệp Gia cậu cũng gặp rồi, đưa thuốc giải ra đây.”

Đàm Văn không quay đầu lại, tiếp tục nói: “Cuộc đời dài lắm, nghe một câu chuyện thì ngại gì. Chẳng lẽ anh không muốn biết những gì đã phát sinh giữa tôi và Diệp Gia hay sao. Nói xong tôi sẽ đưa thuốc giải cho anh.”

“Vậy thì nói mau đi!”

Đàm Văn nhìn ngoài cửa sổ, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng nói: “Anh và Diệp Gia đã từng đi Bắc Kinh điều tra lý lịch của tôi đúng không.” Cậu ta nhẹ nhàng cười. “Những chuyện đó đều là sự thật, vì kẻ thừa kế của K luôn do người bên ngoài nuôi dưỡng. Tư liệu dù làm tốt, cuối cùng cũng chẳng có giá trị gì. Lúc còn nhỏ, những kẻ thừa kế sẽ được hai thành viên đã qua chọn lựa cẩn thận của tổ chức đem ra ngoài nuôi nấng. Lúc ấy chúng còn rất nhỏ, thế là coi họ như cha mẹ mình. Chẳng qua khi chúng trưởng thành, hoặc gần trưởng thành, hai cha mẹ chúng sẽ bị an bài chết đi ngoài ý muốn. Kỳ thật lúc cha mẹ xảy ra tai nạn giao thông qua đời tôi cũng chẳng đau lòng gì mấy, thậm chí còn có phần mừng vui.”

Khóe môi tôi giật giật, vừa định nói vài câu châm chọc, nhưng Đàm Văn đã mở miệng trước: “Trong mắt những bậc cha mẹ đó lúc nào cũng là vẻ hung ác, bởi sự trưởng thành của chúng chính là bùa đòi mạng họ. Anh sẽ rất khó ôm hy vọng về thứ tình cảm gia đình với họ. Nhưng mà khi họ mất rồi, tôi có phần sợ hãi, chẳng biết phải đi đâu. Cha ruột tự đến Bắc Kinh đón tôi, tôi lúc ấy chỉ biết ông là người thân của

tôi, nhưng khi nhìn thấy ông, tôi vẫn chẳng cảm lòng được mà lộ ra vẻ vui mừng, lộ ra tâm tình ỷ lại. Nhìn tôi nửa ngày, ông tựa hồ có phần bất mãn. Vì thế, chẳng cách nào tin nổi, tôi bị đưa đến một viện phúc lợi, nơi đó từng là trường học, dưới sự tài trợ của một thương nhân người Hồng Kông mà trở thành nơi thu nhận những đứa trẻ lưu lạc. Không biết vì sao, người thương nhân Hồng Kông ấy sau đó chỉ giúp đỡ một cách gián đoạn, thế là những đứa trẻ nơi ấy rất kham khổ. Mỗi một ngày đều chờ đợi được người khác nhận nuôi. Cứ mỗi khi có một người tỏ vẻ bằng lòng nhận một đứa bé, tất cả trẻ em nơi viện phúc lợi đều xếp thành hàng trên sân, được người chọn như đang chọn chó.” Thanh âm Đàm Văn rất thông thả, nhưng vô cùng trôi chảy, đáng vẻ như đang nhớ lại những năm tháng hạnh phúc. Im lặng nghe, bất chợt tôi như hiểu ra điều gì.

Đàm Văn nói tiếp: “Chính ở nơi đó tôi trông thấy Diệp Gia, trước khi tôi đến viện phúc lợi, cậu là đứa trẻ lớn nhất nơi đó.” Đàm Văn trầm mặc một hồi, ánh đèn nơi những ô tô lao như bay ngoài cửa sổ nhá lên lúc sáng lúc tối. “Chẳng ai bằng lòng nhận tôi, bởi khi đó tôi đã gần mười bảy, có một người nhận nuôi nói rằng tôi lớn quá, dù tốt đến mấy cũng không quen nhận. Viện trưởng viện phúc lợi là một lão mập hói đầu, cả ngày mắng tôi, không cho tôi cơm ăn, thường xuyên nhốt tôi trong căn phòng trống trên gác mái, còn thường xuyên uy hiếp sẽ đuổi tôi ra ngoài. Tôi không dám phản kháng, tôi sợ một khi chống lại lão sẽ bị đuổi đi, tôi đã chẳng còn chỗ nào nữa. Nhưng dù lão đánh đập, mắng chửi thế nào, tôi cũng chưa từng khóc, bởi từ nhỏ tôi đã biết nước mắt cũng chẳng đổi được sự cảm thông và thương hại của con người. Có một ngày, không biết vì chuyện gì, tôi lại bị nhốt. Đã gần ba ngày chưa được ăn, tôi chỉ có thể co ro trên giường cắn chiếc quần trên đầu gối mình. Vừa lúc đó, tôi nhìn thấy có người thấp đầu trước cửa sổ, nếu người khác làm ra tư thế này, tôi nhất định sẽ bị giết mình, nhưng người đó lại là Diệp Gia xinh đẹp.” Nói đến đây, Đàm Văn tạm dừng một lúc. Nghe được tên Diệp Gia tôi có phần bình tĩnh, cũng chẳng thúc giục cậu ta.

Cách trong chốc lát, Đàm Văn mới mở miệng nói: “Cậu ấy có ý bảo tôi đến trước cửa sổ, để tôi mở cửa sổ ra. Chần chờ một lúc tôi mới làm theo lời cậu ấy mở cửa, rồi cậu đưa cho tôi một miếng cơm nắm. Tôi đoạt lấy, liều mạng nhét vào miệng. Cậu nắm lấy song sắt, ngồi xổm trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn. Mãi đến khi tôi nhét hết cơm nắm vào miệng, vô thức đứng đó, lúc ấy tôi mới cảm thấy bản thân mình nếu so với con chó hoang của một nhà có tang thì còn không bằng. Đứng cách những song sắt, cậu vươn tay về phía tôi. Như bị mê hoặc, tôi đi vào trong vòng tay ấy, và rồi cậu choàng tay qua, cho tôi cái ôm đầu tiên trong đời. Cậu nói: lần sau muốn khóc thì hãy khóc, bằng không về sau muốn khóc mà chẳng khóc được thì nguy mất. Cái ôm thứ hai tôi có được là do anh cho, nhưng tôi chẳng cần nó, tôi chỉ muốn lấy thứ ấy để kích thích Diệp Gia.” Đàm Văn cười khê nói, tôi mới hiểu được dụng ý thực của cái ôm ngày hôm ấy. Tôi hỏi làm sao cậu biết Diệp Gia sắp vào.

“Tôi chỉ là nhìn thấy ngoài cửa sổ của anh, lúc bước vào cửa Diệp Gia có phần do dự, ngoại trừ đến gặp anh, chẳng có người nào khiến cậu ấy do dự như thế.” Đàm Văn thần nhiên nói. Tôi rất muốn chế nhạo cậu ta, chỉ là trong phòng tràn ngập áp lực, buộc lời tôi tại cổ họng.

Đàm Văn xoay toàn bộ người ra đối diện cửa sổ, nói: “Anh có biết vì sao Diệp Gia thích ngồi trước cửa sổ không, cậu ấy nói nếu ngồi nơi đó thì dù bên ngoài là mặt trời hay ánh trăng thì cậu vẫn luôn là người đầu tiên cảm nhận được điều ấy. Không lâu sau đó, lão viện trưởng lại đánh tôi một cách tàn nhẫn, lần này tôi phản kháng lại, đánh mặt lão ta sưng lên, và rồi một người chạy trốn tới sân thể dục nhỏ. Diệp Gia đuổi theo tôi. Lão viện trưởng cũng đuổi theo, lúc ấy Diệp Gia nhìn viện trưởng nói ngài đừng đánh anh ấy nữa. Lão viện trưởng nhìn Diệp Gia, bảo, mày đi theo tao. Diệp Gia quay đầu mỉm cười với tôi nói không có việc gì, sau đó liền đi theo viện trưởng. Chẳng hiểu tại sao, tôi lặng lẽ theo đuôi họ. Nhìn họ vào văn phòng viện trưởng, tôi lách qua cửa chắn văn phòng kia mà nhìn, bắt gặp một cảnh tượng suốt đời khó quên. Diệp Gia bị viện trưởng cưỡi hết, hai tay cậu bị tách ra trói vào chân bàn làm việc, lão mập hói kia như phát điên mà cắn Diệp Gia nằm trên mặt đất, miệng nức nở nói mày mỗi lần đều nghe lời như vậy là tốt rồi. Anh có nghĩ tới hay không, Diệp Gia trong lòng anh thuần khiết như con sơn dương nhỏ, đã bị tên xấu xí này chà đạp chẳng biết bao ngày.”

“Việc đó không ảnh hưởng đến hình ảnh của Diệp Gia trong lòng tôi.” Tôi thần nhiên trả lời. “Nếu cậu ấy nói với tôi, tôi sẽ đau lòng vì cậu ấy.”

Đàm Văn mỉm cười liếc nhìn tôi, rồi tiếp tục nói: “Dù lão ta bức ép Diệp Gia như thế nào, cậu ấy vẫn lãnh đạm nhìn lão già xấu xí đó, nhìn như thể cậu ấy chỉ là người đứng xem, xem cảnh tượng mà mình khinh bỉ.

Dù lão xấu xí ấy làm gì, phía dưới thủy chung vẫn không ngẩng đầu, hóa ra lão chỉ là một con chó già bị thiến. Lão có thể để Diệp Gia trần trụi nằm trước mặt mình, nhưng lão không cách nào giữ được cậu. Thế là sau một lúc lão tru lên, lấy roi đánh Diệp Gia. Tôi biết Diệp Gia thừa nhận hết thấy những việc ấy đều là vì tôi, thế mà tôi không vào cứu cậu, kể từ lúc bắt đầu thì tôi đã hiểu, nếu mạo muội động thủ vào lúc chẳng có khả năng làm gì thì về sau sẽ mất đi cơ hội. Tôi lẳng lặng nhìn hết thấy từ ngoài cửa sổ, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, tôi phát hiện bản thân mình hưng phấn lên, đó là lần đầu tiên của tôi trong suốt mười bảy năm trời, tôi chỉ cần ảo tưởng người đang hôn môi, cắn xé, thậm chí quất Diệp Gia là chính mình, thế mà cũng có thể đạt tới cao trào.”

Tôi nhin không được cất ngang, nói: “Mày đem ý tưởng của con chó già thiến kia biến thành rõ ràng như vậy, chỉ sợ tâm tính mày và con chó đó chẳng khác gì nhau.”

Đàm Văn mỉm cười, cậu ta nói Dịch Vĩ à ba năm không gặp, miệng anh đã lợi hại hơn so với trước. Mắt Đàm Văn bắt đầu nhìn chăm chú vào Diệp Gia, sau đó nói: “Tôi nghĩ có lẽ là vậy, thế nên tôi mỗi lần tôi cưỡng bạo cậu ấy, cậu ấy đều dùng ánh mắt như đã từng nhìn lão chó già bị thiến đó nhìn tôi. Chẳng qua, tôi có thể giữ lấy cậu, mỗi lần đều thật vô cùng.” Nghe đến đó, hơi thở tôi dồn dập hơn, hận không thể tát Đàm Văn một bạt tai.

Đàm Văn không để ý tới phản ứng của tôi, lại nhìn ngoài cửa sổ. “Anh có biết Diệp Gia vì sao chẳng thích uống rượu không, bởi vì lão già kia lấy rượu đổ lên người cậu, sau đó thông qua việc mút da thịt cậu để uống rượu của lão. Cuối cùng lão đem rượu đổ hết vào miệng Diệp Gia, uống lấy phần rượu mà cậu chưa kịp nuốt xuống một cách đầy mãnh liệt. Diệp Gia ngày hôm sau ngay cả giường đều không dậy nổi, trên người đầy vết thương, chất cồn khiến cậu ấy vô cùng đau đầu. Tôi cầm tiền còn sót lại trên người, mua một chén rượu nếp trên xe bán đẩy qua, sau đó nắn nỉ phòng bếp bỏ thêm cho tôi một quả trứng gà, rồi bưng chén rượu nếp trứng gà nhìn cậu ấy. Diệp Gia rất vui, híp mắt nói với tôi uống vô cùng ngon. Đó là nụ cười duy nhất Diệp Gia từng cho tôi.” Đàm Văn nhìn Diệp Gia nằm trên giường, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật tôi rất muốn nhìn cậu mỉm cười, mỉm cười với tôi.”

Lúc này đây hai chúng tôi đều trầm mặc hồi lâu, sau đó Đàm Văn mới chậm rãi nói tiếp: “Diệp Gia thích cùng với bọn nhóc trong viện phúc lợi chơi quan binh bắt cường đạo, giấc mộng của cậu ấy là muốn làm một cảnh sát, cho nên lớn như vậy rồi mà mỗi lần chơi đều cùng với lũ nhóc năm sáu tuổi tranh đến mặt đỏ tai hồng, bởi thế nào cậu cũng không chịu làm cường đạo. Cậu ấy hiểu vào lúc biểu diễn tiết mục thăng bằng cho chúng tôi xem sẽ luôn mặc quần áo tay dài, ngoại trừ tôi ra, không ai biết phía dưới là những vết thương. Một trong những tư thế mà cậu ấy biểu diễn chính là tư thế trên du thuyền mà anh nhìn thấy, Diệp Gia nói tên của tư thế đó là chấp cánh bay cao, cậu ấy nói về sau chúng tôi cũng sẽ giống như thế mà bay qua bức tường vây kín này, bay qua những rặng cây, bay về phía trời xanh. Không bao lâu, cha tôi tới tìm, lúc ấy tôi biểu hiện ra tất cả oán hận, ngược lại ông ta hài lòng. Ông nói, tôi có quyền đưa ra một yêu cầu, dù là yêu cầu gì ông cũng sẽ thỏa mãn tôi. Chẳng cần suy nghĩ, tôi muốn Diệp Gia, chỉ là trực giác mách bảo rằng, nếu nói ra yêu cầu này, vĩnh viễn tôi sẽ chẳng thể có được cậu. Vì thế tôi nói ra điều khác, để bảy, tám gã đàn ông thay phiên nhau bạo hành lão viện trưởng kia, mãi đến khi giết chết tươi lão. Lúc rời khỏi ngay cả một câu chào tôi cũng chẳng dám nói với Diệp Gia, tôi sợ bị cha tôi nhìn ra tôi đối với Diệp Gia là không muốn xa rời. Trở lại Hồng Kông, tôi bắt đầu sống cuộc đời mới cùng những người khác trong tổ chức, sau đó bắt đầu có một ít thế lực của mình. Bởi người thừa kế của K không phải chỉ mình tôi, tôi cần giết thêm hai kẻ khác mới có thể có được vị trí này, hai kẻ kia cũng vậy. Thế nên cần bản tôi không có khả năng quay đầu lại tìm Diệp Gia. Trong ba năm, mất rất nhiều công sức tôi mới giết được đứa em trai và anh họ cùng là người thừa kế. Cha rất hài lòng với tôi, bởi quả thật ông không nhìn thấy tôi là người có tình cảm. Ông làm sao biết mọi tình cảm của tôi đều ở trên người Diệp Gia, tôi giấu phần tình cảm đó rất kỹ, chẳng ai biết có một người như vậy, không ai biết nhược điểm của tôi, chẳng có gì bất lợi cho tôi. Chờ đến khi tôi xử lý tạm ổn mọi việc thì bốn năm nữa lại trôi qua, cuối cùng tôi tìm được cơ về Bắc Kinh, thế mà chẳng còn tìm được viện phúc lợi kia nữa. Hai năm trước viện phúc lợi ấy đã bị thiêu hủy, nghe nói rất nhiều đứa nhỏ chết cháy. Tôi hỏi thăm vài lần cũng chẳng biết hiện tại Diệp Gia ở đâu. Trực giác tôi nói rằng Diệp Gia sẽ không bị chết cháy trong trận đại hỏa này, thế là tôi cũng chẳng dám đường hoàng mà đi tìm cậu. Trong sáu năm sau đó, tôi luôn luôn bí mật không ngừng tìm kiếm, nhưng cũng bởi nhiều loại nguyên nhân mà thủy chung tôi vẫn chưa tìm được cậu.”

Nói tới đây, đột nhiên Đàm Văn bắt đầu mỉm cười, nụ cười ấy dưới ánh đèn mờ ảo ngoài cửa sổ càng trở

nên quý dị. “Ngay ánh mắt đầu tiên thấy Diệp Gia trên du thuyền, tôi đã nhận ra cậu ấy.” Đàm Văn nói. “Diệp Gia vẫn xinh đẹp như thế, vẫn khêu kẻ khác mê mẩn như thế. Mọi người đều vì cậu mà khuynh đảo.” Đàm Văn hít sâu một hơi, mới nói: “Anh có từng ném thử qua chưa, anh yêu một người, yêu đến khảm vào xương cốt, cả ngày đều nhớ kỹ, nhớ suốt mười năm. Chẳng lúc nào là anh không mong nhớ về lần gặp lại của cả hai, nhưng khi người đó thấy anh rồi thì lại hoàn toàn chẳng nhận ra anh, không phải người đó quên anh, thế là dù anh kích thích người đó thế nào, người đó đều chẳng thể nhớ lại, bởi do anh căn bản chẳng được người đó cất trong ký ức.” Gương mặt Đàm Văn bắt đầu vận vẹo, như thể muốn rơi nước mắt, chỉ là dù thế nào thì chẳng qua chỉ có một lớp sương mù mờ ảo trong đó, thủy chung một giọt nước cũng không thể chảy ra. Khàn giọng, Đàm Văn hỏi: “Có phải tôi đã quên lời cậu, cho nên cậu trừng phạt tôi?”

Tôi nghe xong, chỉ im lặng bảo rằng: “Việc gì phải vậy, kỳ thật trí nhớ Diệp Gia căn bản không tốt như vậy. Cậu ấy rất hay quên. Trước kia nơi nhà cậu có một ông lão ăn xin, lúc về nhà cậu thường cho ông ấy ít tiền, có khi quay về chẳng qua để lấy vài món đồ, lúc trở ra thì đã quên mất, thế là lại cho ông lão thêm ít tiền nữa. Trong lòng cậu ấy, mày cũng giống ông lão ăn xin đó thôi, trong viện phúc lợi có rất nhiều trẻ em đáng thương, cậu ấy cũng an ủi qua chẳng biết bao nhiêu là người, đã từng cho bao nhiêu người ôm và che chở, làm sao mỗi người cậu ấy có thể nhớ rõ.” Đàm Văn nghe xong lời này, cả người chấn động.

Thật lâu sau, Đàm Văn mới nói: “Anh có tình yêu của Diệp Gia, và tình yêu đó còn sâu nặng hơn cả tình cảm anh dành cho cậu ấy, nên đương nhiên có thể nói lạnh nhạt hờ hững như vậy. Chỉ là cảm giác của tôi không đơn giản chỉ là hận mà còn là một loại hủy diệt, muốn hủy diệt hết thảy của cậu ấy, tất cả những kẻ cậu cười, tất cả những người cậu quan tâm, và cả chính bản thân mình, toàn bộ đều hóa thành tro tẫn. Anh thật sự rất ngu ngốc, anh không phát hiện chúng ta thường xuyên gặp mặt nhau rất đúng dịp sao. Đó là bởi vì tôi luôn theo dõi Diệp Gia, con đàn bà ở Pimpuk cũng là do tôi sai người giết.”

“Susan?” Tôi có chút giật mình, hỏi: “Mày giết cô ấy làm gì?”

“Có một lần tôi theo dõi Diệp Gia, phát hiện cậu ấy có tiếp xúc với ả đàn bà đó. Thứ thấp hèn ấy mà dám dùng cái loại ánh mắt đó nhìn Diệp Gia, thế mà Diệp Gia đối xử với ả ta còn tốt hơn so với tôi, cậu cười nhiều với ả ta như thế, vậy mà với tôi lại quá keo kiệt chẳng cười. Sau đó, ả ta phát hiện quản lý của Pimpuk mà tôi mới phát triển là tay buôn lậu thuốc phiện, tôi kêu người giết chết ả. Anh biết không, yết hầu ả bị cắt nát, vậy mà còn giãy giụa trên đất, tìm cách để lại tin tức cho Diệp Gia, vì thế tôi hỏi sau lưng ả ta, mày muốn viết gì, không bằng hãy để tao giúp mày. Nên thay vì nói ả ta bị cắt nát cổ họng mà chết, không bằng nói ả ta bị tôi làm sợ hãi mà chết.” Nói xong, Đàm Văn phát ra một trận cười trầm thấp.

Trên người tôi không tự chủ được nổi da gà, nhin không được hỏi: “Hóa ra quản lý của Pimpuk là do mày tha xuống nước.”

“Không phải trước kia mấy người thất bại trong việc điều tra cha Đồng Ủy sao, tôi vốn chỉ nghĩ đến việc giúp anh một phen. Bằng không với loại hoàn cảnh này làm sao tôi thấy được.” Đàm Văn thần nhiên.

Tôi cắn răng, nhất thời chẳng thể nói gì đáp trả.

“Rất nhanh Diệp Gia liền phát hiện tôi theo dõi cậu ấy, vì thế cậu bắt đầu chơi trốn tìm cùng tôi, hai chúng tôi thường xuyên trốn trốn tìm tìm trên đường. Tôi cũng biết cậu bắt đầu điều tra mình, tôi cố tình dẫn cậu ấy, bởi tôi muốn cậu nhớ ra tôi, nhớ ra những tháng ngày chúng tôi từng trải qua.” Đàm Văn mỉm cười nói, “Buồn cười là, anh vào những ngày đó cùng tôi xưng anh gọi em, hận không thể cả ngày cùng tôi ở riêng với nhau.” Thấy tôi không lên tiếng, Đàm Văn cúi đầu nói một câu: “Tôi cũng chẳng phải không sung sướng.” Nói xong, rất nhanh trên mặt lại lộ ra nụ cười quý dị, tiếp tục: “Nhưng tôi nhất định chẳng có duyên với hạnh phúc. Rất nhanh tôi phát hiện người Diệp Gia thật lòng yêu là anh, có một lần uống say, anh huênh hoang với tôi ba năm trước anh đánh thắng Diệp Gia như thế nào mới khiến cậu cúi đầu xưng thần nhiều năm như vậy.” Lời Đàm Văn vừa ra khỏi miệng, cả người tôi chấn động, tuy ẩn sâu trong lòng nghĩ như thế, nhưng tôi vẫn luôn chẳng dám đối mặt. Hiện tại bị Đàm Văn hiểu được, nói ra một cách rõ ràng đến thế, trong lòng như bị thứ gì đâm mạnh vào.

Lời tiếp theo của Đàm Văn như lời tự thuật: “Vì thế tôi nghĩ, Diệp Gia yêu anh, có phải là do anh mạnh hơn cậu ấy chẳng. Thế là tôi tìm Diệp Gia, nói rất nhiều lời kích thích cậu. Tôi hiểu Diệp Gia hơn anh nhiều, cậu ấy là người rất kiêu hãnh, tuy thông minh nhưng đôi khi tính trẻ con còn nhiều hơn. Sau đó, tuy rằng chế ngự được cậu, nhưng tôi phát hiện cậu càng chẳng thiện cảm với tôi. Nực cười là anh lại tự cho là

mình đang giúp Diệp Gia mà không biết đã làm bị thương tự tôn của cậu ấy. Tôi thật sự không rõ, anh có gì đáng để cậu ấy yêu. Anh ăn chơi đàng điếm, sinh hoạt phóng đãng, vậy mà cậu ấy còn có thể giúp anh ký thư chuyển phát nhanh đồ bảo hiểm. Cả ngày anh chỉ biết mê đắm nhìn cậu ấy, đáng về muốn ăn lại không dám ăn, anh có khác gì tên thủ hạ Mạc Nhật Hoa của tôi. Thế mà sao cậu ấy lại nói với tôi, rằng cả đời này sẽ chỉ yêu mỗi mình anh. Diệp Gia lấy Đồng Úy, đó là bởi anh muốn cậu lấy Đồng Úy. Yêu anh, nên Diệp Gia sống như Diệp Gia mà anh yêu. Anh căn bản không biết Diệp Gia, so với tưởng tượng của anh cậu ấy hung hiểm và độc ác hơn nhiều lắm, rõ ràng là một con sói đầu đàn, anh lại coi cậu ấy như con sơn dương mà giới hạn lại. Cậu ấy phải là đồng loại của tôi.”

Tôi cố gắng kềm lại những dâng trào trong lòng, nói rõ ràng từng chữ từng chữ một: “Cậu ấy không phải đồng loại của mày, vĩnh viễn cũng không phải, Diệp Gia có một thứ mày không có, đó là con tim vô cùng thiện lương. Cho dù Diệp Gia biết tao là một khối xi măng, cậu ấy cũng sẽ chẳng đến chỗ đầm lầy của mày.”

Đàm Văn mỉm cười nói, anh thay đổi rồi, Dịch Vĩ, so với trước kia trầm ổn hơn. “Nhờ mày ban tặng!” Tôi nói.

Đàm Văn mỉm cười nói tiếp: “Tôi cố ý chế tạo ra không khí mờ ám giữa hai ta, muốn mượn điều đó để Diệp Gia hiểu, anh một kẻ chẳng chung thủy không đáng để cậu ấy yêu. Cậu ấy quả thật mắc câu, nhìn dáng vẻ đau khổ của cậu tôi có cảm giác sung sướng, nếu không phản bội tôi thì sao cậu ấy phải thừa nhận loại thống khổ đó. Trong mười năm tôi chỉ có mỗi mình cậu, cả đời này cũng chỉ biết mỗi mình cậu.”

Đối với kết luận cổ chấp ngang ngạnh ấy, tôi chỉ thản nhiên một câu, chẳng phải mày từng có một người bạn gái sao. Đàm Văn nở nụ cười, nói: “Những kẻ khi yêu thường có hai loại, một loại giống anh, hoàn toàn không biết người bản thân mình yêu, còn một loại khác lại nhìn rất rõ người mình yêu. Chẳng may, bạn gái tôi thuộc loại sau, thế là tôi phải tự tay giết ả. Năm năm, vẫn có chút khó chịu.” Thấy khóe môi tôi giật giật, trước khi tôi kịp mở miệng Đàm Văn đã mỉm cười nói tiếp: “Kẻ buồn lậu thuốc phiện như tôi làm gì có tình cảm đúng không. Nhưng vẫn có...” Đàm Văn nhìn Diệp Gia, “Đó là Lâm Diệp Gia ôm tôi cách một rào chắn, nói với tôi rằng muốn khóc hãy khóc đi.”

Nhìn Diệp Gia một hồi lâu, Đàm Văn mới nhắm mắt lại nói: “Diệp Gia, tôi yêu cậu.”

Đôi mắt tôi chẳng kiềm được đỏ lên, cắn răng nói: “Như thế mà mày có thể gọi là yêu sao, tao chưa thấy qua tình yêu nào tàn nhẫn như tình yêu của mày. Mày không xứng nói chữ yêu đó.”

Đàm Văn khê cười, nói: “Đúng vậy, tôi cũng từng muốn vĩ đại tác thành cho một tình yêu. Nếu ngày đó Diệp Gia dùng liều mạng nắm lấy tay tôi, hiện giờ kẻ chết dưới biển chỉ là Đàm Văn mà thôi, vẫn còn nhiều King lắm, tôi cũng từng nghĩ rằng hay là cứ như vậy mà buông tay, về sau hoặc tôi chết trong tay các người hoặc các người chết trong tay tôi. Nhưng tôi là tay buôn ma túy, tôi không có yêu, chỉ có hận, chỉ muốn chiếm giữ và phá hủy. Thế là cuối cùng tôi quyết định phải mang Diệp Gia đi, ngay tại lúc tôi cho anh ảnh chụp ba chúng ta.”

Tuy rằng nhẫn nại, nước mắt vẫn chảy xuống gương mặt tôi. Đàm Văn liếc nhìn, nói: “Dịch Vĩ, anh khóc rồi, thật tốt.”

Khê thở dài, Đàm Văn bảo: “Tôi đã sớm phát hiện, Diệp Gia liều mạng bảo vệ Mạc Nhật Hoa như vậy là có mục đích, tôi đã nói với anh cậu ấy là đồng loại của tôi, cho nên đôi khi tôi đọc ý nghĩ của cậu ấy rõ ràng như ý nghĩ của bản thân mình. Dựa theo bấy mà cậu bày ra cho tôi, tôi lật ngược lại bấy cậu. Cậu ấy hẳn là phát hiện ra, cậu ấy thông minh đến thế mà, nhưng vì muốn bảo vệ các người, muốn diệt trừ tôi, biết rõ đó là bấy cậu vẫn đi vào. Anh không biết đâu, cậu ấy có lẽ mang theo sáu băng đạn, dự định liều mạng với tôi mà.” Trên mặt Đàm Văn lại lộ ra nụ cười quỷ dị, nói: “Chính là cậu ấy không có cơ hội này. Anh còn nhớ rõ bia tôi kêu anh đưa cho cậu ấy chứ, tôi bỏ thuốc trong đó.”

Tôi nhìn chăm chú vào Đàm Văn, nếu ánh mắt có thể giết người, Đàm Văn đã biến thành xác chết. Không nhìn vào mắt tôi, Đàm Văn cười khê nói tiếp: “Tôi biết tuy cậu ấy xác nhận tài liệu của tôi là thật nhưng vẫn không loại bỏ nghi ngờ dành cho tôi, chính là tại cửa ải quan trọng như vậy, dù thế nào cậu cũng sẽ chẳng uống thứ mà tôi đưa. Nhưng với anh thì khác...” Đàm Văn nhìn tôi, mang theo vẻ đắc ý. “Cậu ấy nhất định sẽ uống thứ anh đưa, huống chi đã chuẩn bị hy sinh, sao cậu ấy lại không uống một ly rượu cuối cùng mà anh đưa chứ.” Quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, Đàm Văn nói: “Lúc thời điểm đến, tôi rất lấy làm lạ sao thuốc kia chưa phát huy tác dụng. Có một khắc tôi thậm chí hoài nghi Diệp Gia không uống chai bia

kia, thế là tôi đành khai chiến với người của mình, chẳng qua chỉ năm phút thôi, quay đầu lại mới phát hiện Diệp Gia biến mất. Hóa ra cậu vẫn luôn chịu đựng, cho tới tận lúc ấy vẫn chẳng hoàn toàn tin tôi. Tôi giải quyết những cấp dưới cũ của mình ở Hồng Kông một cách nhanh chóng, quên nói cho anh biết, tôi bắn súng rất giỏi, chẳng thua gì Diệp Gia.”

Tôi nhìn Đàm Văn với gương mặt nhả nhận thông dong nói xong mình giết sạch những cấp dưới đã từng đi theo năm sáu năm. “Mày quả thật không phải người, họ đã theo mày nhiều năm như vậy.”

“Nguyên nhân chính là do theo tôi nhiều năm, tôi mới không thể không giết họ. Bằng không về sau giao thủ, khó tránh khỏi việc bị họ nhìn ra dấu vết để lại. Huống chi hiện tại họ chết thì cũng tính như là anh dũng hy sinh vì nhiệm vụ. Nếu họ không chết, tôi chắc hẳn sẽ lợi dụng nhược điểm kéo luôn họ vào bùn, đến lúc ấy, họ sẽ chẳng còn là người giống tôi.”

Không biết nên nói gì, tôi chỉ có thể nhìn gương mặt Diệp Gia không màng danh lợi, có vẻ như cậu đang say ngủ, có một khắc tôi thậm chí cảm thấy Diệp Gia có thể ngủ như vậy cũng rất tốt. Đàm Văn nhìn Diệp Gia, nói: “Tôi gần như sai người lật tung toàn bộ bến tàu vẫn không tìm được Diệp Gia, theo phân tích của tôi đối với thuốc, tôi cảm thấy dù cho cậu chống cự lại được tính thể nào cũng chẳng thể chạy xa. Trong lòng tôi rất mâu thuẫn, không biết có nên đi theo người của K trở về hay không, chẳng qua chưa tìm thấy Diệp Gia tôi rất không cam lòng, ngay tại lúc quyết định xuống thuyền, tôi tựa hồ nghe tiếng anh gọi cậu ấy. Tuy rằng thanh âm rất nhẹ, nhưng lại khiến trong đầu tôi lóe sáng, Diệp Gia của chúng ta có thể nào vốn dĩ vẫn núp trên thuyền hay không.” Mối Đàm Văn bắt đầu nhếch lên, loại mỉm cười ấy khiến tôi không rét mà run. “Diệp Gia hẳn là lặn xuống nước lên thuyền, tôi thật sự rất bội phục cậu ấy, thuốc phát tác sẽ làm tứ chi vô lực, vậy mà cậu còn dám lặn xuống nước, còn dám leo lên thuyền của địch. Nhưng lúc lên thuyền, thuốc đã phát tác rất lợi hại, thế nên căn bản cậu không có cách nào lau sạch vết nước. Tôi chỉ phải lần theo, đi đến trước cánh cửa nơi phòng ngủ. Về mặt Đàm Văn bỗng hiện ra nét ửng hồng mất tự nhiên, trong ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn. Đàm Văn chậm rãi vươn tay, tựa như đang mở cánh cửa vào ngày hôm ấy, mỉm cười nói một câu: “Vùng ơi mở ra.” Con tim tôi siết chặt, dù đã biết kết quả, nhưng tôi biết cánh cửa Đàm Văn đã mở cũng là cửa địa ngục của Diệp Gia. “Diệp Gia của tôi nằm trong tú.”

Tôi rút cuộc nhìn không được, quát lên: “Cậu ấy không phải của mày!”

Một khắc đó, sắc mặt Đàm Văn đột nhiên thay đổi, vẻ vốn dĩ nhả nhận trở nên cực kỳ dữ tợn, đôi mắt tràn ngập màu đỏ, cả người đều lộ ra mùi máu tươi nồng đậm. Đàm Văn rít gào nói: “Cậu ấy là của tôi, cậu ấy là của tôi, cậu ấy là của tôi, tôi muốn cho cậu ấy biết điều đó, tôi muốn cho anh biết điều đó, tôi muốn cho mọi người trên thế giới này biết, cậu ấy, Lâm Diệp Gia là của tôi.”

Nhìn ngũ quan vặn vẹo của Đàm Văn, tôi bỗng nhiên ý thức được Mạc Nhật Hoa nói đúng, Đàm Văn đã điên rồi. “Điện thoại của cậu ấy để ngay cạnh bên, đang gọi cho anh.” Rốt cuộc như có thể khống chế bản thân, Đàm Văn nói tiếp: “Tôi nghĩ cậu ấy suy nghĩ đến việc muốn nói gì với anh, nhưng mà đã chẳng còn cách nào nói chuyện, cũng chẳng còn sức mà tắt nó.” Tôi chỉ có thể để móng tay bấm vào lòng bàn tay mình, tôi biết ngày đó Diệp Gia nói chuyện qua điện thoại cùng tôi, nhưng lúc ấy súng bắn quá lớn, tôi không nghe ra, cũng chẳng có lòng nghe. Tôi nhìn nụ cười âm trầm bên khóe môi Đàm Văn, nghe Đàm Văn nói: “Anh biết không, lúc tôi khẩn cấp hưởng thụ cậu ấy đã cảm kích anh biết bao, quả thật anh cứ như ôm cậu ấy đặt lên giường tôi.”

Hai chúng tôi đều thở hồng hộc, nhìn đối phương đầy căm thù. Cách một hồi lâu, Đàm Văn mới nghiêng đầu, nói: “Tuy chiếm được cậu, chính là mỗi lần bị giày vò cậu sẽ dùng ánh mắt như đã từng nhìn lão già bị thiên kia nhìn tôi. Tôi yêu cậu ấy như vậy, chỉ cần cậu ấy cho tôi một chút tình yêu thôi, tôi sẽ phủ phục dưới chân cậu. Ấy vậy mà trong lòng cậu ấy tôi lại cùng cấp với lão già kia, một khi đã như thế, tôi sẽ dùng phương thức của lão già nọ để đối đãi cậu. Tôi lấy roi quất cậu, quất xong rồi thì tiếp tục hưng dữ mà bạo hành, sự khác biệt giữa tôi với lão chó kia chính là tôi thật có thể cưỡng bạo cậu.” Tôi cắn răng nghe, tuy rằng trước đó Mạc Nhật Hoa đã từng nói cho tôi King đối xử với Diệp Gia như thế nào, nhưng nghe thêm lần nữa vẫn cảm thấy đau, vẫn cảm thấy hận.

“Mỗi ngày tôi đều tiêm thuốc cho cậu ấy, để cậu ấy tay chân vô lực. Không biết từ lúc nào, Diệp Gia bắt đầu kháng lại thuốc, nhưng cậu vẫn che dấu rất tốt. Cho dù tôi xâm phạm cậu, cho dù thô lỗ đến mức nào cậu cũng không phản kháng. Có một hôm, Diệp Gia đánh ngất xỉu người tới đưa cơm, sau đó cải trang thành kẻ đó ra ngoài. Nhưng rất nhanh đã bị tôi phát hiện, bởi tôi luôn muốn xác nhận việc cậu ở cạnh

bên mình, nên cứ cách nửa giờ đều chẳng cảm lòng được mà đến trước cửa sổ nhìn Diệp Gia. Chỉ cần liếc nhìn một lần bóng dáng kẻ nằm trong chăn, tôi liền phát hiện đó không phải cậu, thuốc cũng không hoàn toàn mất đi hiệu lực, nên chạy chưa bao xa cậu đã bị tôi bắt trở về.” Đàm Văn nhìn Diệp Gia, vẻ mặt vô cùng dịu dàng, nói: “Sau khi bắt cậu về, tôi để người buộc cậu hít thuốc phiện, nhưng tôi thủy chung cũng không dám dùng kim tiêm, tôi sợ về sau cậu chẳng cai được, thủy chung tôi vẫn luôn hy vọng sẽ có một ngày cậu vì tôi mà chịu ở lại cạnh bên mình.” Đàm Văn lại trầm mặc, nhìn chăm chú vào Diệp Gia, trong mắt có thống khổ, cứ như đang vùng vẫy hấp hối. “Cậu ấy rất bình tĩnh đợi một năm bên cạnh tôi, mỗi đêm tôi đều có thể ôm lấy cậu mà ngủ. Anh có biết không, kỳ thật Diệp Gia rất ham ngủ, mỗi buổi sáng, hàng mi kia phải run rẩy một lúc mới bằng lòng mở mắt ra. Nếu không có chuyện gì, để cậu ấy ngủ mười mấy giờ tuyệt đối không thành vấn đề. Đôi khi, tôi thiếu chút nữa nghĩ rằng cuối cùng cậu sẽ vì tôi mà ở lại Tam Giác Vàng.”

“Không phải mày tin vào bản thân, mà là tin thuốc phiện.” Tôi xen vào.

“Có lẽ là vậy.” Đàm Văn có vẻ thờ ra, nói. “Cho nên trong một năm đó, lúc cùng cậu làm tình, tôi chẳng dám nhìn vào mắt cậu, chỉ sợ vừa nhìn vào thôi, mộng sẽ tỉnh.” Nói xong, Đàm Văn lại cười. “Chẳng qua mộng dài đến mấy thủy chung đều tỉnh lại, phải không? Vào một ngày hơn một năm sau, Diệp Gia đột nhiên một lần giết sáu người vệ sĩ tôi thường dùng để canh giữ cậu, trên tay trên chân cậu vẫn bị xiềng lại, là dùng thép tinh khiết chế thành, bên trong còn có hệ thống định vị, cậu ấy có thể dùng súng bẻ gãy chúng nhưng không cách nào cởi ra. Cho nên chẳng những giết vệ sĩ của tôi, cậu còn phá hủy phòng theo dõi mà tôi lập, giết sạch mọi người bên trong.” Trong mắt Đàm Văn có vẻ tán thưởng, thật ác độc, Đàm Văn nói.

Tôi nghe thấy tiếng mình thỉnh thoảng đáp, bỗng nhiên ý thức được đây là lần Diệp Gia chạy trốn xa nhất, cậu gần như đã chạy ra khỏi Tam Giác Vàng. Về phần tôi đang nghi hoặc cậu vì sao không chạy thoát, Đàm Văn đã bắt đầu chậm rãi nói, “Đáng tiếc, hệ thống theo dõi cậu ấy không ở trong phòng theo dõi mà là ở phòng làm việc của tôi. Bởi vì có nó, dù đang làm gì, tôi chỉ cần ngẩng đầu sẽ biết cậu ở nơi nào, cậu đang làm gì, ngủ, đọc sách, tản bộ trong hành lang hay đang cùng người trong thôn chơi cờ. Chỉ cần cậu ở nơi nào, tôi sẽ cảm thấy nơi đó đặc biệt hấp dẫn.”

Tôi cúi đầu thở dài một tiếng, cũng không biết là thở dài vì ai, và rồi nghe âm thanh tự thuật chậm rãi của Đàm Văn: “Từ lãnh địa của tôi chạy ra Tam Giác Vàng, cho dù chọn tuyến đường là băng qua khu rừng ma quỷ cũng phải mất một tuần. Có vẻ như Diệp Gia đã chuẩn bị rất tốt, trong một tuần, cơn nghiện của cậu ấy sẽ phát tác chừng hai, ba lượt, thuốc phiện cậu mang theo bên mình chính là thuốc phiện cậu để dành lại cắt xét từ những lần tôi đưa. Tôi vẫn biết Diệp Gia là một người rất kiêu hãnh, nên tôi không cho vệ sĩ giám thị cậu lúc hít thuốc. Chẳng qua số thuốc tôi cho cậu ấy có thể nói đã trải qua cân đo đong đếm cực kỳ cẩn thận, không một chút dư thừa. Mỗi lần cậu đều giảm đi một ít, chắc hẳn cậu ấy rất đau đớn. Diệp Gia kiên nhẫn như vậy, kiên nhẫn để về bên cạnh anh.” Trong thoáng chốc, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở của chúng tôi. “Tôi để người của mình vây hãm cậu, tôi muốn để thứ chất độc ma túy trong người cậu phát tác, để chính cậu trở về cầu xin tôi, không dám rời khỏi tôi nữa. Tôi để người vây cậu hai tuần. Có vài ngày tôi phát hiện bên kia như không có động tĩnh gì, rốt cuộc nhẫn nại không được, tôi dẫn người đi tìm cậu. Và rồi phát hiện cậu gục người nơi thân cây, nhìn dáng vẻ ấy của cậu, quả thực tôi cũng không dám tin tưởng cậu còn sống. Thà chết cậu cũng chẳng bằng lòng trở lại bên cạnh tôi.”

“Mày sai rồi.” Tôi mỉm cười, mang theo tự hào nhìn Diệp Gia. “Cậu ấy không phải đang tìm chết, cậu ấy đang tự giải độc cho mình. Đây là Diệp Gia, người mãi mãi không cúi đầu trước số phận.”

Đàm Văn nhìn Diệp Gia, có chút thương cảm nói: “Thì ra là thế, hóa ra W, H, H, L, có nghĩa tôi sẽ trở về, đây là lời hứa cậu ấy dành cho anh phải không.”

“Phải!” Tôi lạnh lùng trả lời.

“Mặc kệ như thế nào, nếu không phải tôi không chịu nổi đi tìm, Diệp Gia chỉ sợ đã sớm chết dưới thân cây ấy. Đã có thể tính như vậy, tự giải độc cho cơ thể mình nhưng cũng hoàn toàn phá hoại cơ thể, suốt ba tháng cậu đều nằm trên giường. Tôi vẫn chăm sóc cậu, nhưng cậu vẫn luôn rất lạnh nhạt với tôi. Có một ngày, tôi hỏi, trong lòng cậu xem tôi là gì.” Lúc này đây Đàm Văn trầm mặc một thời gian rất lâu, sau đó mới nói từng chữ từng chữ một: “Cậu ấy nói, tôi là tay buôn ma túy cậu ấy muốn bắt.”

Tôi khẽ cười nói: “Thật ngại quá, Diệp Gia vẫn luôn thẳng thắn thế đó!”

“Đúng vậy.” Trên mặt Đàm Văn lộ ra nụ cười dữ tợn. “Vậy nên tôi mới đánh gãy tay chân cậu, tôi thật muốn nhìn cậu tay chân vô lực thì làm sao bắt được tôi kẻ buôn ma túy này. Tôi còn cho người của mình cưỡng bạo cậu, khiến cậu giãy giụa, khiến cậu nhìn thấy hết thấy những gì cậu từng kiêu ngạo đều biến thành rác rưởi. Anh có biết không, cậu ấy sẽ chẳng tỉnh lại nữa, vì chỉ cần cậu vừa mở mắt thôi, tôi sẽ động tình, nhất định sẽ cưỡng bạo cậu, cho dù tôi không rảnh cũng sẽ để người khác cưỡng bạo cậu, vậy nên cậu ấy sẽ chẳng tỉnh lại nữa đâu.”

Lúc này dù thế nào cũng không cầm lòng được, một cách run rẩy, tôi chìa súng về phía Đàm Văn, gần như phải dùng hết sức lực toàn thân mới không siết cò. Đi đến gần, tôi bất chợt thô bạo dùng báng súng đập vào đầu Đàm Văn. Đàm Văn không né, máu lập tức chảy dọc từ trán xuống. Tôi run giọng nói: “Mày điên rồi.”

“Có lẽ là vậy, từ thời khắc đầu tiên mắt tôi nhìn thấy Diệp Gia, tôi cũng đã phát điên.” Đàm Văn không bác bỏ lời tôi, giọng lại trở về vẻ thản nhiên. “Cơ thể cậu ấy trở nên ngày càng kém, thường xuyên sốt, sốt đến mấy ngày vẫn không giảm. Tôi thường ngồi trước giường nhìn cậu, ngồi suốt cả đêm. Có một tối ngủ không được, tôi lại muốn đi nhìn cậu. Nhìn thấy gương mặt vì sốt mà ửng hồng của cậu, vốn dĩ chỉ thầm muốn nhào người lại gần khẽ hôn cậu thôi, thế mà cậu ấy đáp lại tôi. Tôi đã hôn Diệp Gia vô số lần, đó là lần đầu tiên cậu đáp lại, đáp lại với khát khao, với tuyệt vọng tôi đã từng có. Lần đầu tiên có thể cảm giác được bản thân mình thật có được cậu. Nhưng khi tôi nghe thấy cậu ấy gọi tên anh, tôi hận cậu ấy vô cùng. Tôi hôn cậu ấy đầy mãnh liệt, cắn đầu lưỡi cậu ấy nuốt vào bụng, nếu có thể, tôi sẽ cắn từng tác từng tác một thịt da trên người cậu, toàn bộ đều nuốt vào bụng.”

Ngoại trừ run rẩy, tôi chỉ còn cảm giác cả người mỗi mảy. Đàm Văn nhìn Diệp Gia, máu tươi chảy khắp gương mặt có vẻ dữ tợn và khủng bố. Cười khê, Đàm Văn nói: “Buồn cười là Mạc Nhật Hoa nghĩ rằng hẳn ta hung ác với Diệp Gia hơn bất cứ kẻ nào là có thể lừa được tôi, chỉ cần nhìn mắt hẳn lúc nhìn Diệp Gia là tôi có thể hiểu được tấm lòng chân tình của hẳn, tựa như ánh mắt Diệp Gia nhìn anh, tựa như ánh mắt anh nhìn Diệp Gia, có thể giấu được bất kỳ kẻ nào, nhưng chẳng thể giấu nổi Đồng Ủy.”

Đàm Văn hít vào, nhẹ khom người về phía trước nói với Diệp Gia: “Nếu cậu chịu cho tôi, cho tôi chỉ bằng một phần mười cậu cho Tống Dịch Vĩ, không, chỉ một phần trăm thôi, tôi cũng sẽ không đối xử với cậu như vậy. Tôi chỉ cần một phần trăm.”

Tôi rơi lệ đầy mặt, dùng súng chỉ vào Đàm Văn, nói: “Đưa thuốc giải cho tao, thằng điên kia, đưa thuốc giải ra đây.”

Đôi mắt Đàm Văn vẫn nhìn thẳng, bất chợt xông lên trước ôm chầm lấy cánh tay Diệp Gia, khàn cả giọng mà nói: “Như cậu mong muốn, tôi trả lại cơ thể cậu, nhưng tôi muốn mang linh hồn cậu theo cùng.”

Tôi sợ hãi, liều mạng bước tới kéo tay Đàm Văn, dùng báng súng mà đánh, cuối cùng dùng tay bóp cổ nhưng vẫn chẳng thể khiến Đàm Văn buông tay. Ánh mắt ấy vẫn thủy chung nhìn chằm chằm Diệp Gia, đột nhiên một lượng lớn máu tươi từ trong miệng Đàm Văn trào ra không ngừng. Tôi nhin không được nhẹ buông tay, cơ thể Đàm Văn mềm nhũn quỵ gối trước giường Diệp Gia, tôi nghe thấy Đàm Văn nói: “36, 25, 30.” Cuối cùng Đàm Văn run giọng nói một câu: “Cậu coi trọng tôi sao.” rồi đầu nghiêng về phía trước, ngã xuống trước giường Diệp Gia.

Tôi phục hồi tinh thần, liều mạng kéo tay Đàm Văn ra, lớn tiếng gọi người tới. Vệ sĩ phóng vào, tôi gào lên với họ: “Lấy dao mổ lại cho tôi!” Vệ sĩ nhanh chóng đưa dao mổ lại, tôi vừa chảy nước mắt, vừa liều mạng cắt những cơ bắp khỏe mạnh của Đàm Văn ra, thậm chí còn làm bị thương đến làn da của Diệp Gia, khàn giọng nói: “Không được mang cậu ấy đi, nơi này muốn đi là ngục tù.”

Cuối cùng tôi cũng mở ra được cánh tay Diệp Gia mà Đàm Văn trước khi chết nắm lấy, tôi ôm lấy Diệp Gia, trong toàn bộ tòa nhà cứ quanh quẩn tiếng tru lên như con thú bị vây của tôi, trong đôi mắt mờ mịt của mình, tôi nhìn thấy một giọt nước trong suốt theo khóe mắt Diệp Gia chảy xuống.

Đàm Văn chết vào mùa thu, với Đàm Văn mà nói đó có thể cũng là một loại trở về. Lúc đi thăm mộ Đàm Văn tôi đã nghĩ như vậy, ảnh chụp trước bia mộ chính là lấy từ ảnh ba người chúng tôi chụp chung, tôi không tìm được tấm ảnh nào của riêng Đàm Văn tốt hơn thế. Trong bức ảnh ấy, ba người chúng tôi cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời. Bức ảnh đó được Đàm Văn đặt trong cặp da của mình, tôi thật cẩn thận cất hình người bên cạnh hai chúng tôi xuống. Nhìn khuôn mặt tươi cười ấy, tôi nói: “Đàm Văn, có lẽ cuộc đời

chính là một con đường không lối về, cậu không thể trở lại mười bốn năm trước để khắc sâu ảnh hưởng với Diệp Gia, để cậu ấy có thể nhớ rõ cậu. Tôi không thể quay về bảy năm trước để cho tôi và Diệp Gia một sự bắt đầu. Lúc cậu đi Diệp Gia đã khóc, tôi nghĩ trong giọt nước mắt đó có ít nhất một phần ba là dành cho cậu, hy vọng cậu nghe được, trên đường đi hãy an tâm.” Cuối cùng tôi đặt bó hoa cúc vàng trước mộ, xoay người rời khỏi.

Đi đến trên đường, bất chợt nghe thấy bài hát tiếng Anh mà Đàm Văn thích nhất.

.....

I've memorized your face

I know your touch by heart

Still lost in your embrace

I dream of where you are

.....

15. Chương 15

Vào một ngày cuối thu ẩm áp gần sang đông, Diệp Gia tỉnh lại mà không hề báo trước. Lúc tiếng kêu thất thanh của Đồng Ủy vang lên, tôi lao vào phòng bệnh. Diệp Gia nằm trên giường, đôi mắt đen lầy vẩn trong veo như thế. Chúng tôi nhìn thẳng cậu, nhưng chẳng ai nhớ tới việc phải nói chuyện cùng cậu, toàn bộ phòng bệnh đều tràn ngập tiếng hít thở kích động của tôi và Đồng Ủy. Chưa kịp chờ chúng tôi định thần lại, ngay tại lúc chúng tôi quá đôi vui mừng, cậu nhắm nghiền hai mắt tiếp tục ngủ.

Từ đó về sau, Diệp Gia mỗi ngày đều mở to mắt trong chốc lát, nhưng phần lớn thời gian vẫn ngủ say. Bác sĩ nói với chúng tôi, tuy chất độc trong cơ thể cậu không chí mạng nhưng nó lại phá hủy hệ thống thần kinh của Diệp Gia. Diệp Gia không có khả năng tỉnh lại trong thời gian dài, bởi thần kinh cậu chẳng thể xử lý nhiều tin tức. Hơn nữa cậu cũng sẽ không nói chuyện với chúng tôi, bác sĩ nói không phải cậu không có ý thức, chỉ là rất mơ hồ. Dù như vậy thôi, chúng tôi cũng đã cảm thấy đây là thu hoạch lớn nhất, bởi vì vào một ngày trong suốt bốn năm, chúng tôi đã có thể thấy đôi con ngươi đen sẫm của Diệp Gia, cậu giống như cái gì cũng biết, lúc người khác nói chuyện cùng, cậu sẽ vẫn chăm chú nhìn người đó.

Các đồng nghiệp trong đội vẫn thường đến thăm cậu, họ thích vây quanh Diệp Gia nói chuyện, chính là Diệp Gia sẽ vào lúc họ nói cao hứng nhất, tự nhận là thời điểm đặc sắc nhất đột nhiên nhắm mắt lại ngủ thật say, chỉ để lại một mình người nọ nói năng lộn xộn ở nơi nào đó.

Tôi cũng từ chức đội trưởng đại đội chống buôn lậu ma túy, trước đó rất lâu tôi cũng đã chẳng còn quan tâm đến chuyện trong đội, chẳng qua vẫn khoắc lên cái phong hàm trống không. Lúc tôi đi từ chức, Trần Thính vẫn có chút giật mình, ông hỏi tôi vì sao nhất định phải từ chức. Tôi nhìn quốc huy trên mũ cảnh sát của mình, mỉm cười chỉ vào nó nói: “Tôi nhìn thấy nó sẽ hổ thẹn.”

Trần Thính thần sắc cổ quái, nói hãy để tôi cân nhắc lại, nhưng vài ngày sau ông rất sáng khoái đồng ý cho tôi từ chức. Tôi mỉm cười biết cây trường tiên tử là cha tôi lại có tác dụng. Tôi và Đồng Ủy đều dùng thời gian mỗi một ngày vào thời khắc Diệp Gia tỉnh lại nhìn cậu, mỉm cười với cậu, nói cho cậu biết chúng tôi đã rất hài lòng. Tôi nghĩ rằng cuộc sống sẽ bình yên như vậy từng ngày trôi qua, một năm rồi lại một năm cứ thế mà tiếp diễn.

Có một ngày, khi tôi đến bệnh viện chuẩn bị giúp Đồng Ủy thay Diệp Gia tắm rửa, đẩy cửa ra mới phát hiện Đồng Ủy ngồi nơi Diệp Gia đang ngủ say mà rơi lệ đầy mặt. Tôi lúc ấy lắp bắp kinh hãi, tôi chưa bao giờ bắt gặp Đồng Ủy khóc, khốn khổ đến đâu cũng chưa thấy cô nhỏ một giọt nước mắt. Cô quay đầu, nói với tôi: “Vừa rồi khi ngủ, anh ấy đã gọi tôi một tiếng, Đồng Ủy.” Cô che miệng, cố gắng không để mình khóc lớn, để đầu cô dựa vào vai tôi, cả người cô đều run rẩy. Cô nói, kỳ thật lúc ngủ anh ấy thường gọi tên,

nhưng thủy chung vẫn chỉ kêu tên anh. Hôm nay, rốt cuộc anh ấy đã gọi một tiếng tên tôi. Rất rõ ràng, rõ hơn cả gọi tên anh nữa. Đồng Úy nức nở nói: “Có phải hay không anh ấy vẫn có chút nhớ kỹ tôi, trong lòng anh ấy tôi vẫn còn chút dấu vết.”

Tôi ôm lấy cô, thở dài bảo: “Đồng Úy, từ thủy tới chung, chân chính có được toàn bộ thể xác và tinh thần cậu ấy chỉ có mình cô.”

Tiếng khóc Đồng Úy càng lớn hơn, cô nói: “Tôi đã sớm biết người anh ấy yêu căn bản không phải tôi, lẽ ra tôi phải sớm trả anh ấy lại cho anh mới đúng. Nhưng tôi cứ mãi cho rằng mình có thể xoay chuyển hết thấy, cứ mãi cảm thấy tôi thương anh ấy nhiều hơn anh, so với anh tôi có thể cho anh ấy hạnh phúc nhiều hơn nữa. Là tôi sai rồi.”

Tôi nghe tiếng Đồng Úy đang tựa trên vai mình khóc như đổ sụp, tay cô nắm chặt áo tôi, móng tay tưởng như xuyên qua lớp vải mà đâm vào da thịt. Nhưng tôi biết lẽ ra cô đã phải sớm khóc, lần nức nở này cô cần phải có, cô là người duy nhất có tư cách rơi nước mắt.

Cô lắc đầu, vừa khóc vừa nói: “Nếu tôi trả anh ấy lại cho anh sớm hơn, anh sẽ hiểu thêm về anh ấy, và rồi anh ấy sẽ chẳng một mình đi mạo hiểm, có anh kề vai chiến đấu, anh ấy sẽ an toàn hơn rất nhiều. Anh ấy sẽ chẳng cần thừa nhận hết thấy những thứ gì xảy ra sau đó, sao anh ấy có thể thừa nhận chứ, anh ấy kiêu ngạo đến thế mà.” Đồng Úy dùng răng cắn lên áo tôi, tôi nhắm hai mắt lại, chỉ nghe cô cứ lặp lại lần nữa và lần nữa: “Toàn bộ đều là do tôi sai, đều là do tôi sai.”

Tôi vuốt tóc cô, nói rằng: “Cô biết không, trong chúng ta, người duy nhất không sai chính là cô mà.”

Cô vẫn cứ mãi lắc đầu, òa khóc. Buổi cuối thu hôm ấy, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào rất rực rỡ, đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi thấy Đồng Úy khóc.

Sau đó, Đồng Úy chuyển quyền sở hữu bệnh viện cho tôi, cũng không còn mỗi ngày đến chăm sóc Diệp Gia nữa, trên thực tế sau đó cô luôn rất ít đến. Tôi cứ như vậy mà từ một đội trưởng đội chống buôn lậu ma túy thành viện trưởng một bệnh viện tư nhân. Kỳ thật tôi cũng chẳng có việc gì làm, mỗi ngày đều giúp Diệp Gia đi tản bộ, nói chuyện với cậu, nhìn cậu, đút cậu ăn cơm, giúp cậu tắm rửa, mỉm cười với cậu. Mỗi một ngày trôi qua đều rất bình lặng, nhưng vô cùng đầy màu sắc.

Đồng Úy chân chính trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ, tôi thường bắt gặp vài dòng giới thiệu vắn tắt về cô trên tạp chí, tuy chúng tôi đã sớm ngưng hẳn nghiệp vụ hợp tác buôn lậu ô tô, nhưng có vẻ như cô phát triển rất tốt ở ngành sản xuất khác. Thỉnh thoảng cô sẽ đến thăm Diệp Gia, mỗi lần đến đều khiến tôi cảm thấy thời gian tám năm chẳng qua chỉ là một lớp lụa mỏng, gió thổi qua rồi, chúng tôi sẽ trở lại như trước. Cô vẫn mặc trang phục cũ khi xưa, nhưng không xúc nước hoa như lúc tôi ngẫu nhiên gặp cô nơi những bữa tiệc rượu. Cô sẽ ngồi ở đó, ngồi cả ngày, chỉ để nhìn Diệp Gia. Rất lâu sau này tôi mới giật mình hiểu, trong hôn mê Diệp Gia vẫn có thể nhận rõ hai chúng tôi giữa biển người là bởi cậu có thể phân biệt được mùi trên người tôi và Đồng Úy. Trên đời này, người hiểu rõ Diệp Gia nhất chỉ sợ vẫn mãi là Đồng Úy.

Đôi lúc tình cờ, tôi sẽ gặp con trai của Diệp Gia và Đồng Úy, Đồng Úy gọi cậu bé là Lưu Quang. Tôi không thích tên ấy lắm, trong lòng cho rằng Diệp Gia cũng chẳng thật sự thích, nhưng cậu bé là con Đồng Úy, tôi không có quyền phản đối. Đồng Úy dùng phương pháp rất đặc biệt để giáo dục đứa bé, cô chưa bao giờ ôm cũng không cho phép người khác ôm cậu bé ấy. Tôi đã từng thấy qua, nhóc con ấy nghiêng ngả lão đạo theo sát sau lưng cô, ngả sắp xuống, Đồng Úy chỉ xoay người lại, đứng nơi đó lạnh lùng nhìn, nhìn đứa trẻ ấy vùng vẫy tự đứng lên. Nếu không phải đã hiểu biết Đồng Úy rất rõ, tôi cũng không dám tin đó là đứa trẻ cô vì người mình yêu nhất sinh ra.

Có một lần, tôi rốt cuộc nhịn không được nói với cô, Diệp Gia chưa chắc sẽ thích cách giáo dục như vậy. Nếu Diệp Gia có thể tự mình giáo dục con, cậu sẽ cho đứa bé này toàn bộ tình yêu, sẽ cho đứa bé ấy tất cả niềm vui mà cậu chưa từng được hưởng. Tôi than thở nói: “Đồng Úy, cô đừng tạo thêm một Diệp Gia nữa.” Đồng Úy chỉ mỉm môi, vẻ mặt vô cùng quật cường, biểu tình rất giống Diệp Gia.

Thế là tôi đành cố gắng tiếp cận đứa bé kia, chờ đợi có thể thay Diệp Gia cho nhóc con ấy một ít vui sướng. Lưu Quang là một đứa bé rất lạnh nhạt, việc này tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, nếu một Diệp Gia lạnh nhạt và một Đồng Úy cứng rắn mà sinh ra được đứa bé nhiệt tình như lửa, thế mới khiến người kinh ngạc. Nhưng

con nít dù sao cũng chỉ là trẻ nhỏ, tôi chẳng tốn sức gì vẫn có thể tiếp cận nó. Tôi dẫn Lưu Quang đi công viên trò chơi, chơi trò chơi cùng nó, thậm chí có một lần tôi còn trộm dẫn thằng bé đi thăm Diệp Gia. Cậu nhóc hình như rất sợ Diệp Gia, luôn tránh sau lưng tôi chẳng dám nhìn ba mình, dù tôi đặt đôi tay nhỏ bé ấy vào bàn tay ấm áp của Diệp Gia. Lúc tôi đang cùng Lưu Quang chơi xích đu, cậu nhóc rút cuộc hỏi tôi, rằng ba cháu có phải anh hùng không, tôi bèn cười nói đương nhiên phải. Hít vào một hơi mùa đông áp áp, tôi nói tiếp, ba cháu rất dũng cảm, trí tuệ, thiện lương, chính trực, là người nhiều ưu điểm nhất mà chú từng gặp qua. Cậu nhóc trầm mặc một hồi lâu mới có chút ngượng ngùng theo sát tôi bảo, mẹ cháu cũng nói vậy, nên sau này trưởng thành rồi cháu phải giống ba. Tôi ngồi xổm xuống trước mặt cậu nhóc, nắm lấy đôi tay nhỏ bé ấy, nói rằng: “Nếu ba cháu có thể nói chuyện được với cháu, ba sẽ nói rằng cháu chỉ cần làm chính mình là được rồi.”

Sau đó, tôi không gặp Lưu Quang nữa, đi tìm Đồng Úy tôi mới biết cô đưa thằng bé đến nước ngoài. Lần đầu tiên tôi phát hỏa với Đồng Úy, nói nếu cô ngại dẫn theo cậu nhóc phiền phức thì hãy đưa nó cho tôi. Cô nhìn chằm chằm tôi, oán hận nói, không phải ngay cả món quà duy nhất Diệp Gia để lại cho tôi anh cũng muốn cướp đi đó chứ. Cơn giận của tôi lập tức biến mất, lúc xoay người ra cửa nói vọng lại phía sau: “Cô việc gì phải thế, cô biết rõ mình mãi có chỗ trong lòng Diệp Gia mà.” Trong nháy mắt đó, tôi tựa hồ nhìn thấy trong mắt Đồng Úy mờ sương, nhưng nước mắt cô chẳng hề rơi.

Các đồng nghiệp trong đội vẫn thường xuyên đến thăm Diệp Gia và tôi, nhưng Tiểu Phong đến đây mà luôn không đi lên. Cậu ấy chỉ đứng bên dưới, ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ của Diệp Gia. Tôi biết Tiểu Phong chẳng thể thừa nhận vị anh hùng trong lòng mình biến thành như thế. Trong cảm nhận của Tiểu Phong, Diệp Gia phải là một Diệp Gia dũng mãnh phi thường, một Diệp Gia trí tuệ, không gì có thể bắt lợi, cậu ấy không thể chấp nhận Diệp Gia mê muội này. Tiểu Phong khi đó đã trở thành một cảnh sát nổi danh của phòng tư liệu trong đội chống buôn lậu ma túy, nghe nói lúc xác nhận thân phận tội phạm, cậu ấy cũng thích nói ra số đo ba vòng của người khác, các thành viên trong đội chống buôn lậu ma túy cũng sẽ trầm mặc.

Nhưng dù Diệp Gia có thế nào, ý nghĩa của cậu trong lòng tôi chẳng có gì khác biệt. Có gì khác nhau cơ chứ, dù mặt trời mọc hay mặt trời lặn, cậu vẫn mãi là Diệp Gia của tôi.

16. Chương 16: Phiên Ngoại 01

Giấc mơ của tôi là nơi có em

Diệp Gia thích tắm, thế là đôi khi, tôi sẽ cùng cậu hai người ngâm mình trong bồn tắm vào ban ngày. Tôi đã quen để cậu nằm trong lòng ngực mình, dựa mái đầu tỏa ra hương thơm dầu gội của cậu vào tôi. Thi thoảng, tôi sẽ vươn tay đếm những ngón tay Diệp Gia, có lúc nằm trong bồn tắm mà đọc sách cho cậu.

Bồn tắm này của tôi là do Đồng Úy mang từ nước ngoài trở về, bên trong có nhiều loại chức năng mát xa. Tôi nói với Đồng Úy, Diệp Gia thích tắm rửa, nhưng mà tôi không thích, nếu chẳng có gì khác kích thích thì việc ấy thật sự rất đau khổ. Đồng Úy nhìn tôi dờ khóc dờ cười, chờ đến khi làm ra bồn tắm kia thì đến phiên tôi dờ khóc dờ cười. Bồn tắm ấy rất khoa trương, cũng quá lớn, tôi phải hủy đi một tầng lầu, một bên tường mới có thể đem nó vào phòng ngủ chúng tôi. Nhưng hiệu quả của nó thật quá tốt, có rất nhiều chức năng. Hôm nay, chức năng tôi và Diệp Gia hưởng thụ là lướt sóng biển.

Hôm nay Diệp Gia rõ ràng là mệt mỏi, bởi do tôi đưa cậu đi ngắm cảnh đầu xuân. Tuy chỉ mới qua tháng giêng, nhưng cảnh tượng phía nam đã đầy xuân sắc. Thời tiết se lạnh nhưng mặt trời chói chang, thế nên cũng ấm áp. Diệp Gia rất vui, cậu luôn thích những gì xinh đẹp tươi sáng, thích ánh mặt trời, cây xanh, hoa cỏ. Thế nên hôm nay thời gian cậu tỉnh lại có phần dài, vậy là buổi tối tất nhiên sẽ mệt mỏi.

Sau khi hưởng thụ trong chốc lát chức năng lướt sóng, tôi dự định tắm xong cho Diệp Gia sớm để cậu đi ngủ. Vì thế tay tôi đi xuống người cậu xoa bóp, đến khi tiếp xúc đến giữa hai chân cậu thì bất chợt cảm thấy như nơi đó của cậu cương cứng lên, như điện giật tôi rút tay trở về. Trong ba năm này, tôi đã tắm cho Diệp Gia không biết bao lần, lúc mới bắt đầu thì nhìn thấy cậu vết thương đầy người, chỉ nhớ rõ mỗi cảm giác đau lòng, sau đó hai người trần trụi cùng nhau thành quen. Tôi cũng đã qua rất nhiều năm chẳng nghĩ

tới chuyện kia, vậy là lúc này con tim tôi rộn ràng nhảy loạn, ôm lấy Diệp Gia, để cậu nằm trong vòng tay mình, hàng mi thật dài trên đôi mắt cậu khẽ rung động, khóe miệng hơi nhếch lên, gương mặt bị hơi nước làm ửng hồng, tổng hợp lại cứ như cậu đang ngưỡng ngừng.

Nhìn thấy dáng vẻ ấy của cậu, tôi cảm thấy bụng mình như có một mối lửa nhen nhóm lên, lập tức lan ra đồng cỏ, thiêu đốt toàn thân. Cúi đầu, tôi ghé vào tai cậu khàn khàn hỏi: “Diệp Gia, cậu muốn sao?” Diệp Gia tất nhiên chẳng thể trả lời, tôi liền tự mình nói: “Nào, chúng ta xác nhận lại lần nữa.” Vừa cười nhẹ, tôi vừa nói vừa phả hơi bên tai Diệp Gia, đầu lưỡi bắt đầu đi dọc theo gương mặt thanh tú như họa của cậu rồi đến phần cổ mảnh khảnh, nhẹ nhàng liếm xương quai xanh duyên dáng của cậu, một bàn tay vừa vuốt ve từ ngực cậu vừa đi dọc xuống, cổ tình dừng lại trong chốc lát nơi bụng cậu, nhẹ nhàng di chuyển. Trong lòng tôi đã sớm có một ý niệm, cho dù vừa rồi chỉ là ảo giác tôi cũng phải cho Diệp Gia có cảm giác thật. Cách một lúc sau, tôi mới chậm rãi dịch đến giữa hai chân Diệp Gia, và rồi cười phá lên, đó là một loại vui sướng, tôi trêu tức nói: “Diệp Gia, cậu muốn, cậu đã nói rồi.”

Nói xong tôi ôm lấy Diệp Gia, đặt cậu lên khăn tắm trắng đã sớm chuẩn bị trên chiếc giường bên ngoài. Tôi phát hiện bản thân mình đã rất lâu chưa từng nhìn qua Diệp Gia trần trụi, cậu hết như đứa trẻ sơ sinh nằm trên chiếc khăn tắm trắng. Cơ thể cậu đã chẳng còn gầy trơ xương như ba năm trước mà đã bắt đầu đầy đặn hơn, tuy không còn rắn chắc như trước kia nhưng lại có vẻ đẹp mảnh khảnh khác. Những dấu vết dữ tợn trên người cũng dần phai nhạt, toàn thân tỏa ra thứ ánh sáng trơn bóng nhẵn nhụi, cơ thể mới vừa ngâm qua nước ấm lộ ra nét hồng hào. Kết hợp với biểu tình thuần khiết ngưỡng ngừng, cậu khiến người sinh ra ảo giác mình là nghi thức tế lễ hiến dâng cho trời xanh.

“Cậu thật đẹp.” Tôi say mê, thì thào tự nói, rồi quỳ xuống bên giường cậu, mỉm cười nhìn của cậu khẽ ngẩng đầu dang trào nói: “Diệp Gia, hy vọng kỹ xảo ái ân của tôi sẽ làm cậu hài lòng, hy vọng cậu không hối hận đã ký thay tôi nhiều thư đặt hàng chuyển phát nhanh bộ bảo hiểm như vậy.” Nói xong, tôi không trực tiếp chạm vào giữa hai chân cậu mà nhẹ nhàng liếm vào nội sườn hai chân, vừa lòng nhìn thứ giữa hai chân cậu phản ứng càng lớn, tôi nhìn nó càng nâng càng cao. Lấy tay chạm vào, tôi cười khê nói với Diệp Gia: “Xem ra con thỏ nhỏ của cậu phóng ra như mãnh thú và đóng nước lũ mà.” Lúc nói đùa với Diệp Gia, tôi chợt phát hiện hàng mi cậu run rẩy vô cùng, cứ như phải liều mạng mà mở to mắt.

Đau lòng, tôi đứng lên xoay người ôm cậu, một tay ve vuốt tấm lưng trần bóng loáng trấn an, một bên dùng đầu lưỡi chuyển động trên tai cậu, chuyển xuống vành tai, thấp giọng nói vào tai cậu: “Đừng giãy giụa, bảo bối! Không cần giãy giụa, Diệp Gia! Nếu cậu không thể tĩnh lại, tôi sẽ đi vào giấc mộng nơi có cậu.” Quay đầu, tôi muốn trở lại nơi nửa người dưới của Diệp Gia, thế nhưng ánh mắt lại lạc đến ngũ quan cậu. Thở dài, tôi nâng gương mặt cậu, nhẹ hôn lên trán cậu, khê khàng nói: “Đây là cho những năm tháng sau này của chúng ta.” Sau đó nhìn vào đôi mắt với hàng mi dài như được chải, mỉm cười hôn mắt trái cậu, nói: “Đây là cho chúng ta có thể quen biết nhau.” Rồi lại quay đầu hôn mắt phải bên kia của cậu: “Đây là cho chúng ta có thể yêu nhau.” Tôi dời xuống, hôn chóp mũi cậu: “Đây là vì hôm nay.” Cuối cùng, tôi nhìn chăm chú đôi môi hồng của Diệp Gia, nhẹ nhàng đặt lên ấy một nụ hôn, trong lòng lặp đi lặp lại rằng: “Đây là cho mười năm của đôi ta.”

Tôi cảm giác được hơi nóng Diệp Gia tỏa ra, cảm nhận được hương thơm tỏa ra từ người cậu, và tưởng như đang ôm cậu về lại mười năm trước nơi sân bóng rổ, trở lại thời khắc màu vàng của nắng rơi trên người tôi và Diệp Gia, gió thổi qua ngoài cửa sổ. Nhắm mắt lại, tôi hưởng thụ một khắc thời gian giao hòa này. Tiếng ậm ừ khê khàng của Diệp Gia kéo tôi, kẻ đang như đi vào cõi thần tiên lại, lúc này tôi mới giật mình phát hiện Diệp Gia vẫn chưa phát tiết, chắc hẳn cậu đã rất khó chịu.

Tôi cười khê, rời khỏi môi cậu, vươn đầu lưỡi dọc theo ngực cậu, giữa bụng cậu mà liếm, mút vào, mãi đến khi đặt trên cử bóng đã sưng lên của cậu. Tôi dám đánh cược có thêm mười Diệp Gia thì kinh nghiệm chỉ sợ cũng chẳng phong phú bằng một mình tôi. Cho nên rất nhanh cậu liền phát tiết ngay tại tay tôi, dưới sức công phá của đầu lưỡi. Diệp Gia phát tiết rồi thì hơi nhếch miệng, khóe môi nhẹ cong lên, dáng vẻ đã rất thỏa mãn. Tôi cười khê nói, mới thể mà cậu đã ăn no rồi, như vậy là không được đâu. Có phần khó dẫn nổi tôi nhảy lên giường, nâng mông Diệp Gia lên, đầu tiên là nhẹ nhàng mơn trớn, để cơ thể cậu đang khóa chặt hoàn toàn khả năng. Sau đó lấy một ít glycerin bình thường vẫn lau miệng cho Diệp Gia vào lòng bàn tay, tôi nhẹ nhàng thử thăm dò hậu đình phía sau của Diệp Gia, chậm rãi đưa ngón tay vào, sự ẩm áp truyền đến khiến tôi thất hồn. Chờ đến thời điểm cậu quen rồi, tôi mới đưa ngón tay thứ hai vào, đồng thời chẳng quên không ngừng âu yếm Diệp Gia, để cậu không cảm thấy khản trương. Chờ đến khi mọi trình tự

đều làm xong, tôi đã sớm dục hỏa cháy người mà khó dần nổi. Lúc chuẩn bị hưởng thụ thời khắc này, đột nhiên tôi nhớ ra một thứ, miệng mắng một tiếng: “Shit!”

Tôi nhảy xuống, lung tung mặc quần áo tử tế, ngay cả giày cũng tới không kịp mang liền xông ra ngoài, một hơi vọt tới trên đường cái, đưa mắt chung quanh, thế mà rất nhanh đã phát hiện được máy bán bộ bảo hiểm tự động. Tôi hoan hô một tiếng vọt tới, trong lòng thật muốn hô to hai tiếng Đồng Ủy vạn tuế, không nghĩ rằng cô lại hiểu biết tôi như vậy, ngay cả bệnh viện cũng mua gần chỗ bán bộ bảo hiểm đến thế. Tôi vọt tới, nhét hết tiền lẻ vào, sau đó ôm một đồng lớn bảo hiểm trở lại phòng ngủ nơi tầng cao nhất của bệnh viện dành riêng cho tôi và Diệp Gia. Vừa vào cửa tôi đã vội vàng cởi quần áo, sau đó phóng lên giường, vừa xé bộ bảo hiểm ra vừa nói với Diệp Gia: “Tuy dùng cái này sẽ giảm bớt khoái cảm, nhưng sẽ tránh cho nơi đó của cậu bị nhiễm trùng...” Mới nói tới đó, trong lòng lại mắng bản thân mình một tiếng, nghĩ thầm rằng, việc gì phải truyền thụ cho Diệp Gia kiến thức bảo vệ sức khỏe.

Rốt cục mở bao ra được, tôi run rẩy nhanh chóng đưa nó tới trên khí quan của mình, chẳng qua dùng sức quá, thế là nó lại bị thủng. Giận điên lên, tôi nói: “Diệp Gia, cậu thấy chưa, tôi đã sớm nói bảo hiểm nhất định phải đặt hàng nhập khẩu, bằng không sẽ hỏng mất.”

Tôi chỉ đành bất đắc dĩ mà nhanh chóng lột cái thứ hai ra, rốt cuộc, hết thấy đều đầu vào đó, tôi ôm lấy nửa người dưới của Diệp Gia, đặt đôi chân dài mảnh khảnh của cậu nơi thắt lưng mình, dang trào bắt đầu, tôi chậm rãi đi vào trong cơ thể Diệp Gia. Trong lòng vẫn sợ làm cậu bị thương, tôi chậm rãi đẩy mạnh vào, và rồi sự ấm áp, mềm mại ập đến tưởng như khiến tôi không thể thở nổi, khiến tôi chẳng khống chế được. Nhưng tôi liều mạng nhẫn nại, mãi đến khi toàn bộ đi vào trong cơ thể Diệp Gia thì vẫn bất động, tích góp từng chút từng chút dồn đau đó mà cảm thụ được tôi và Diệp Gia lần đầu hợp lại làm một, loại cảm giác ấy cứ như bay lên mây, nhưng đến khi rốt cuộc chẳng thể nhẫn nại mà tiến lên trong cơ thể Diệp Gia tôi mới biết, hóa ra sung sướng cũng có thể chẳng có điểm dừng, mỗi một lần va chạm cũng có thể kéo người lên rất cao, từng chút từng chút một dúi mình vào trong mây mù.

Sau khi bị kích thích, giữa hai chân Diệp Gia lại bắt đầu gượng dậy, trong miệng cậu bắt đầu phát ra những tiếng rên rĩ khe khẽ, cũng khoảng sáu năm rồi tôi mới lần đầu tiên nghe thấy thanh âm Diệp Gia lần nữa. Thứ âm thanh ấy thật sự là đẹp hơn cả tiếng nhạc. Tôi chưa từng nghĩ đến việc Diệp gia bình thường với giọng nói lạnh lùng như thế, vậy mà khi rên rĩ có thể làm người mất hồn đến nhường ấy. Mà ngay tại lúc tôi rốt cuộc đồng thời phát tiết, Diệp Gia cũng phát tiết ra. Chất lỏng màu trắng vắng lên người tôi, cũng dính cả trên mặt, tôi vươn đầu lưỡi liếm một chút, nghiêng đầu cười nói, thật sự là cảm ơn món quà năm mới muộn của cậu mà.

Tôi ôm lấy cơ thể vô cùng mềm mại của Diệp Gia, nhìn đôi mày đã hoàn toàn thả lỏng của cậu, thế là lại nhẹ nhàng hôn. Vui sướng, cơ thể cậu lại vô thức hoạt động, rất nhanh lại trêu chọc ngọn lửa trong tôi. Tôi cảm dục đã nhiều năm, bằng thói quen ăn uống của tôi, Diệp Gia về điểm này thật sự là không đủ bổ dưỡng. Nhân châu tôi xoay động, nói với Diệp Gia: “Hiện tại tôi chỉ muốn nhìn một chỗ mẫn cảm của cậu thôi, sau này chúng ta làm tiếp tiện hơn. Cậu đừng có phản ứng bậy, nếu có phản ứng tôi coi như cậu rất muốn.” Tôi cũng không thêm để ý đến sự mâu thuẫn trong lời mình, buông Diệp Gia ra mà bắt đầu mút vào bộ vị của cậu, rất nhanh tôi phát hiện kỳ thật cơ thể Diệp Gia rất mẫn cảm, rất nhiều chỗ đều có thể kích thích được cậu. Nhanh chóng, giữa hai chân cậu lại biến hóa, tôi cau mày nói: “Diệp Gia, cậu tham ăn như vậy cũng không tốt đâu.” Nói xong tôi đã nhanh nhẹn bắt lấy chân Diệp Gia, như ý nguyện mà tiếp tục nhắm nháp tư vị mất hồn này.

Tôi đã cho rằng mình có thể an tâm ngủ, Diệp Gia lần này cũng giống như ngủ rất say, thế mà tôi vẫn chẳng thể yên giấc, cứ muốn vuốt ve mãi cơ thể cậu mềm mại, da thịt cậu bóng loáng. Tôi đưa tay lên nhắm tính, tôi hai lần, Diệp Gia ba lần. Nghĩ thầm rằng, như vậy Diệp Gia chẳng phải là nợ tôi một lần sao. Nhìn gương mặt anh tuấn của cậu mà nghĩ thầm, Diệp Gia xưa nay mạnh hơn, cậu chưa hẳn chịu bản thân thiếu tôi một lần, thôi quên đi, coi như huê nhau vậy.

Nghĩ một hồi, tay tôi xoay người Diệp Gia qua, để lưng cậu hướng lên trời. Lưng Diệp Gia vẫn hoàn mỹ, không có những vết thương đáng sợ, xương sống tuyệt đẹp mà thẳng tắp kéo dài xuống phần mông cậu hơi vểnh lên. Tôi sớm biết rằng Diệp Gia có một cặp mông hình dạng tốt lắm, cho nên mỗi khi cậu mặc quần jean, tôi sẽ cố tình đứng phía sau nhìn mông cậu. Hiện tại chướng ngại vật cũng đã không còn, tôi tự nhiên bắt đầu nhắm nháp phần tôi từng tha thiết mơ ước, làm tới khi phía trên đều đầy dấu hôn mới kẻ gối dưới

người Diệp Gia bắt đầu vào ra lần nữa. Tôi phát hiện cơ thể Diệp Gia có một loại lực mê người, dù làm bao lần cũng đều ngại chẳng đủ. Khi tôi rút cuộc thỏa mãn rút ra khỏi cơ thể cậu, xoay người cậu qua, không khỏi trợn tròn mắt, Diệp Gia phía trước cũng phóng ra.

Tôi biết lần này dù thế nào tôi cũng chẳng thể làm nữa, bởi mũi Diệp Gia đã chảy mồ hôi, làm nữa sẽ khiến cậu bị thương. Nhưng mà để cậu nằm cạnh tôi thế này, tôi chỉ sợ mình vẫn sẽ dục hỏa đốt người, thế là tôi mặc quần áo, dùng chăn bọc lấy Diệp Gia, ngồi vào trên ghế nơi ban công cùng cậu ngắm sao trời. Tôi cứ như vậy ôm Diệp Gia đang say ngủ trong lòng ngực, cảm giác thỏa mãn đủ đầy chưa từng có nhộn nhạo trong lòng. Trước kia tôi từng nghe người khác nói qua cái gì gọi là hạnh phúc, hạnh phúc chính là một loại cân bằng và thỏa mãn, tôi nghĩ cảm giác của tôi hiện tại chính là hạnh phúc.

Tôi cứ ôm Diệp Gia ngồi như vậy từ giữa đêm mãi đến khi trời tảng sáng, nhìn mặt trời hiện ra từ chỗ sáng ngời mà trở hết tài năng. Bỗng, tôi phát hiện hai mắt Diệp Gia mở ra, vui mừng tôi gọi một tiếng tên cậu. Bất chợt cậu ngẩng đầu theo lời gọi của tôi, nhìn tôi bằng đôi mắt đen sẫm. Tôi chưa kịp tỉnh lại sau vui sướng và bất ngờ để nói tiếp lời nào, cậu liền ngáp một cái, dựa vào cổ tôi, lại ngủ. Tôi chỉ có thể cười khẽ ôm sát lấy cậu, cúi đầu nhìn những dấu hôn nơi cổ cậu, sau đó thấp giọng nói bên tai Diệp Gia, tôi biết cậu nhất định có thể nghe được, tôi nói: “Diệp Gia, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã trở về.”

Lời tác giả: Diệp Gia đến đây là kết thúc, phiên ngoại trên hãy xem như quà năm mới muôn tôi gửi đến mọi người, hy vọng với món quà ấy các bạn sẽ tha thứ việc tôi ngược Diệp Gia, ngược Đàm Văn. Phần này lẽ không phải không hậu, bởi nếu mọi người xem xong toàn bộ chính văn của tôi sẽ biết tôi là người không thích viết những cảnh trên giường. Tôi luôn cảm thấy tình cảm con người có thể miêu tả, còn rình coi chuyện phòng the sẽ bị đau mắt hột. Phiên ngoại này cũng là để cảm ơn những ai đã xem từ đầu đến cuối một bộ BL tiểu thuyết rõ ràng là thanh thủy văn, nhất là những ai trong giới đam mỹ hiện đại J

17. Chương 17: Phiên Ngoại 02

Lời mời vào ngày 20 tháng 10

Thời gian Diệp Gia hồi tỉnh bắt đầu dần dài hơn, việc ấy có nghĩa rằng cậu càng có nhiều thời gian để suy nghĩ và quyết định.

Chẳng qua cậu vẫn không thể diễn tả ý mình một cách rõ ràng, nên tôi vẫn luôn đau đốn khi chẳng thể giao tiếp cùng cậu.

Nhưng bỗng một ngày, cậu bất chợt học được cách đưa ngón trở lên để diễn tả mình không muốn.

Vì thế...

Cậu bắt đầu đưa ngón trở cự tuyệt uống cháo, chỉ vào bánh mì, yêu cầu đổi thành ăn bánh mì. Tất nhiên khi lần đầu tiên cậu làm động tác ấy, tôi đã bật khóc. Nhưng tôi trăm triệu không nghĩ tới chính là, loại cơ hội khóc òa này càng ngày càng nhiều, thế cho nên gần đây tôi vô cùng phiền não.

Diệp Gia bắt đầu cự tuyệt uống cháo dinh dưỡng mà tôi mời người mỗi ngày dùng lửa ấm nấu nhừ, ngay sau đó thì cậu cự tuyệt mặc áo ngủ bằng tơ tằm tôi cho người làm riêng cho cậu, sau đó nữa thì không muốn mặc áo khoác dày và rộng mà phải mặc đồ thường mặc khi vận động.

Thế là hết lần này đến lần khác tôi đều phải kiên nhẫn giải thích với cậu, vì sao tôi phải lựa chọn thay cậu như vậy, chẳng hạn như do da dày cậu không tốt lắm, dùng cháo dinh dưỡng vừa tốt cho da dày mà còn bổ dưỡng; trang phục bằng tơ tằm vừa nhẹ vừa mềm mại, dù cuối thu hanh khô đến mấy cũng sẽ không tĩnh điện; áo khoác rộng và dày thì một là để giữ ấm, hai là để tiện cởi ra nghỉ ngơi...

Nhưng lời vẫn chưa nói hết, tôi bất gặp ánh mắt Diệp Gia. Ánh mắt vô cùng nôn nóng.

Dựa vào kinh nghiệm ba năm chăm sóc Diệp Gia của mình, tôi có thể bảo vệ cho phần lớn mặt trận. Nói ví dụ như về cháo và bánh mì, tôi đổi thành bánh mì nhừ chung với canh, Diệp Gia tựa hồ cũng có thể nhận.

Nhưng ở mặt trận cuối cùng thì tôi đành thất thủ. Trải qua vài lần độ sức, Diệp Gia cũng đã được mặc vào đồ vận động ra ngoài như ý muốn.

Khi tôi nhìn thấy cậu bởi do thần kinh vẫn chưa hoàn toàn bình phục, vậy nên tay chân không phối hợp, đi được vài bước sẽ ngã một lần, thế là con tim tôi nhức nhối.

Nhưng khi vừa muốn bước tới đỡ Diệp Gia lên, tôi thấy được cậu đưa ngón trở dài, mảnh khảnh của mình lên để biểu đạt yêu cầu đừng giúp đỡ.

Cho nên gần đây tôi thật sự rất phiền não.

Mỗi ngày, theo lời dặn của bác sĩ, lúc Diệp Gia tinh thần tốt tôi luôn cùng cậu chơi trò chơi trí tuệ. Xuất phát từ tin tưởng tuyệt đối dành cho Diệp Gia, tôi bỏ qua trò chơi dành cho trẻ năm tuổi, trực tiếp chơi trò xếp hình cho trẻ sáu tuổi.

Lần đầu tiên tôi lấy trò chơi xếp hình đến, Diệp Gia mở to mắt, tôi cao hứng nói: “Diệp Gia, lại chơi nào!”

Diệp Gia cúi xuống suy nghĩ, bất chợt đưa ngón trở chỉ tôi, sau đó chỉ trò chơi. Vừa thấy cậu đưa ngón trở, tôi nghĩ rằng cậu muốn từ chối, nhưng Diệp Gia không có ý đó, thế là tôi hết sức vui mừng, hỏi: “Cậu kêu tôi làm mẫu cho cậu sao?”

Về mặt Diệp Gia có chút kỳ lạ gập đầu. Vì khó có dịp được phối hợp cùng làm vật lý trị liệu với cậu, tôi nhiệt tình vô cùng, háo hức muốn nhanh chóng xếp hình xong trước mặt Diệp Gia, nào ngờ...

Mười phút sau vẫn chưa xong.

Hai mươi phút vẫn như cũ chưa xong.

Một giờ sau, tôi mồ hôi chảy đầy mặt, hỗn hỗn gọi điện thoại cho công ty giao trò chơi, trách họ làm ra trò này với mức độ quá khó, rõ là khó vượt mức bình thường.

Khi tức giận đủ rồi, tôi mới phát hiện Diệp Gia ở bên cạnh đã sớm ngủ. Thở dài, tôi mỉm cười ôm lấy cậu, nhẹ nhàng đặt cậu lên giường, chẳng ngờ một miếng nhựa rơi ra từ túi cậu.

Nhặt lên nhìn thì bỗng dưng tôi thấy cả người vô lực. Chẳng trách dù thế nào tôi cũng chẳng thể xếp xong, hóa ra Diệp Gia đã giấu một mảnh nhỏ vào túi.

Cậu vẫn thông minh như vậy. Tôi chống cằm nhìn gương mặt ngủ say của Diệp Gia, nhìn nét đỏ ửng phơn phớt trên làn da trơn bóng của cậu, nhìn đôi môi tự nhiên cong lên như một đứa trẻ vô tội.

Nhìn một hồi thì cảm thấy quanh thân khô nóng, dường như trong cơ thể đang có lửa đốt lên.

Kiểm lòng chẳng được tôi khê hôn cậu. Vốn dĩ thăm nghĩ chỉ hôn bờ môi cậu thôi, nhưng vừa tiếp xúc đến nơi ấm áp mềm mại ấy, tôi liền không khống chế được, cơ thể như kêu gào muốn nhiều hơn.

Và rồi, Diệp Gia bất chợt mở to mắt, con ngươi đen sẫm nhìn tôi, tựa hồ nghiên cứu tôi. Mà tôi, tôi giống như kẻ ngốc, như một sinh viên mới đang chờ được phỏng vấn.

Là lo lắng, là bất an, là chờ đợi sự cự tuyệt hoặc đồng ý từ một Diệp Gia tỉnh táo. Cách một hồi, tay cậu lay động, trong lòng tôi trầm xuống, những tưởng cậu sẽ đưa ngón trở lên, ai ngờ cậu chỉ vụng về ôm lấy đầu tôi.

Thế là tôi lập tức khóc lên lần nữa, vừa cười vừa khóc, gương mặt cũng đỏ lên như gương mặt Diệp Gia vừa mới tỉnh.

Như một kẻ ngốc, tôi dè dặt lấy người Diệp Gia, nhìn cậu, mặt đối mặt.

Cũng không biết là ai cử động trước, tôi đoán có lẽ là Diệp Gia. Cậu khê nhếch môi, tựa như một lời mời chẳng tiếng động, tựa như một lời mời đầy thâm tình với một kẻ đầy khát khao.

Lưỡi tôi khấn cấp đi vào, quấn quanh cùng một chỗ với chiếc lưỡi mềm mại của cậu, tay nhanh chóng cởi bỏ những ràng buộc trên người tôi và cậu, mãi đến khi hai chúng tôi gần như trần trụi, tôi mới nhẹ giọng hỏi: “Diệp Gia, tôi vào được không?”

Diệp Gia nằm đó nhìn tôi, một lát sau mới gắng sức mà im lặng bật ra một câu mơ hồ: “Anh tên ngốc này.”

Môi tôi run rẩy, khom người ôm lấy Diệp Gia, khiến cậu nhanh chóng dán vào người tôi.

Đúng vậy, tôi thật là một kẻ ngốc, sao tôi chẳng chịu hiểu Diệp Gia không từ chối nghĩa là cậu đang mời chứ.

Chẳng qua lời mời của cậu không phải vào hôm nay, mà là vào ngày 20 tháng 10 rất lâu, rất lâu trước đó.

Xin lỗi, Diệp Gia, anh xin lỗi. Hãy tha thứ cho anh, tha thứ cho một kẻ yêu nhưng đến muộn màng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-gia>